προλεταριακη σημαια

Προλετάριοι όλων των χωρών, καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

9 771109 064163 44

Κ.Κ.Ε.(μ-λ)

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkeml.gr Σάββατο 31 Οκτώβρη 2026 ▪ χρόνος 45ος φ. 1017 ▪ 1.50€

Όχι στην «κουλτούρα εξαθλίωσης» που προβάλλει το σύστημα

Μαζικά στη μάχη για ζωή με δικαιώματα!

Δεν βγαίνει ο μήνας, δεν παλεύεται η βδομάδα, αγκομαχούμε κάθε μέρα! Αυτά είναι τα νέα των εργατικών-λαϊκών οικογενειών από το «μέτωπο» της επιβίωσης και απέναντι στα διογκούμενα κύματα ακρίβειας σε τρόφιμα, στέγη, ενέργεια. Η κατάσταση αυτή έχει διαμορφωθεί ενώ τα φτωχά λαϊκά στρώματα έχουν ήδη παραιτηθεί από την ικανοποίηση βασικών διατροφικών αναγκών, έχουν εγκαταλείψει την «πολυτέλεια» της θέρμανσης και όταν δεν χάνουν τα σπίτια τους στους πλειστηριασμούς, στοιβάζονται σε κακές και χειρότερες συνθήκες στέγασης.

Ταυτόχρονα η ΕΚΤ «προειδοποιεί» για νέα επερχόμενα κύματα ανατιμήσεων στα τρόφιμα και όλες οι εκτιμήσεις των κέντρων και των παραγόντων του συστήματος συγκλίνουν στο συμπέρασμα της μεγαλύτερης επιδείνωσης της κατάστασης. Τα παπαγαλάκια του συστήματος και της κυβέρνησής του λένε και ξαναλένε στα κανάλια τους για τα «φιλολαϊκά μέτρα», τις «παροχές» , τις «διευκολύνσεις», «τις αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις», αλλά μόνο αυτοί ακούν αυτές τις κατασκευές τους, που φυσικά δεν αμβλύνουν τα βάσανα του λαού.

Όμως η συνθήκη του κόστους ζωής που δεν αντιμετωπίζεται, για να λογαριαστεί σωστά πρέπει να συμπεριλάβει τα μεγάλα χτυπήματα στα πιο στοιχειώδη κοινωνικά δικαιώματα που δέχεται ο εργαζόμενος λαός και τα παιδιά του. Το πετσόκομμα σε ασφάλιση και περίθαλψη, η αντιδραστική έφοδος ενάντια στη δωρεάν παιδεία και το δικαίωμα στις σπουδές αποτελούν βασικούς όρους της ζωής του λαού.

συνέχεια στη σελίδα 2

Συμπεράσματα και αιχμές για το εργατικό κίνημα στη χώρα μας *σελ. 6*

Το αδιανόητο του συστήματος και η ιστορία που εγκυμονεί

Οι εξεγέρσεις στην εποχή των τεράτων *σελ. 12-13*

Ακόμη και με άλλη σιωνιστική κυβέρνηση θα συνεχιστεί η κατοχή και η γενοκτονία των Παλαιστινίων *σελ. 18*

Όχι στην «κουλτούρα εξαθλίωσης» που προβάλλει το σύστημα

Μαζικά στη μάχη για ζωή με δικαιώματα!

συνέχεια από τη σελίδα 1

Κυβέρνηση και «αντιπολίτευση» υπερασπίζονται αυτή την κατάσταση και τις άμεσες προοπτικές επιδείνωσής της οχυρωμένοι πίσω από τη «δημοσιονομική σταθερότητα» με βάση την οποία κοστολογούνται η ζωή και τα δικαιώματα του λαού και της νεολαίας. Βέβαια η «σταθερότητα» αυτή και οι απαιτήσεις της δεν «πέφτουν από τον ουρανό», δεν είναι μια «αντικειμενική μέτρηση» αφού τέτοιες μετρήσεις δεν υπάρχουν σε μια ταξική κοινωνία. Η «σταθερότητα» αυτή σε τελική ανάλυση δεν είναι παρά η μορφοποίηση των συμφερόντων και των απαιτήσεων των ξένων και ντόπιων αφεντικών στις δοσμένες συνθήκες κρίσης και πολέμου. Απαιτήσεις και συμφέροντα που κλιμακώνονται και γίνονται ολοένα και πιο ληστρικά και πιο κυνικά για τη ζωή του λαού, για την ίδια την επιβίωσή του.

Μια κυνικότητα που κάθε άλλο παρά διαταράσσεται από τις -εντελώς επιμέρους- αποκαλύψεις για τις αρπαχτές και τα κάθε είδους «νταβατζιλίκια» μέσω των οποίων πλουτίζουν τα ντόπια αφεντικά. Γιατί αυτά τα στοιχεία είναι εγγενή της εξαρτημένης άρχουσας τάξης που οι κορυφές της θησαυρίζουν με τα μεγάλα και πολεμικά έργα που χρειάζονται οι ιμπεριαλιστές πάτρωνές τους.

Ωστόσο το βασικό όπλο, το θεμέλιο πάνω στο οποίο στηρίζουν την κλιμάκωση της άγριας επίθεσης στον λαό και τη νεολαία δεν είναι άλλο από τον βαρύ αρνητικό συσχετισμό. Η αποσυγκρότηση των όρων οργάνωσης και πάλης του λαού και της νεολαίας -μέσα σε μια διαδρομή δεκαετιών- είναι η πραγματική ισχύς του συστήματος απέναντι στο λαό. Η «άλωση»-διάλυση των οργάνων της εργατικής-λαϊκής πάλης από τις αστικές δυνάμεις και με την πολύτιμη για αυτές συνδρομή του καθεστωτικού ρεφορμισμού της ηγεσίας του ΚΚΕ είναι η «βάση» εξαπόλυσης της άγριας αντεργατικής-αντιλαϊκής πολιτικής.

Ωστόσο, οι ταξικές-κοινωνικές αντιθέσεις οξύνονται ολοένα περισσότερο και δεν «χωρούν» στις πολιτικές προδιαγραφές που το σύστημα έχει διαμορφώσει. Η εξέγερση της νεολαίας στη Γαλλία, οι μεγάλοι μαχητικοί αγώνες νεολαίας και λαού στην Ευρώπη από τη μια αποκαλύπτουν ακόμα περισσότερο τα πραγματικά κοινωνικά δεδομένα της γηραιάς Ηπείρου, δίνουν κι άλλο χτύπημα στον μύθο της «ανεπτυγμένης και δημοκρατικής Ευρώπης». Από την άλλη, βεβαιώνουν πως συνεχίζει να ισχύει η βασική αλήθεια «έτσι ήρθαν τα πράγματα, μα έτσι δεν θα μείνουν». Αποδεικνύουν δηλαδή πως η ταξική πάλη διαμορφώνει όρους για να αλλάξει ο αρνητικός συσχετισμός, για να συγκροτήσουν τις δυνάμεις τους, να διεκδικήσουν τα δίκια τους και την προοπτική τους οι εργάτες και οι λαοί.

Μπροστά σε αυτό τον κίνδυνο οι εγχώριοι κυβερνητικοί και άλλοι παράγοντες του συστήματος επιμένουν μανιασμένα στην ανάγκη της υποταγής! Καταγγέλλουν σαν απαράδεκτη, σαν οπισθοδρομική και περίπου αντεθνική κάθε πάλη, κάθε κινητοποίηση, κάθε ξεσηκωμό! Από τον γενικευμένο λαϊκό ξεσηκωμό ενάντια στο «ασφαλιστικό Γιαννίτση» το 2000, μέχρι την εξέγερση της νεολαίας το 2008 και τη μεγάλη λαϊκή πάλη του 2010-2011. Όλα αυτά -με το ζήτημα της νεολαίας να βρίσκεται στην πρώτη γραμμή της τρομοκράτησης και της συκοφαντίας τους-, μας «εξηγούν», ήταν αιτίες «καθυστέρησης». Και πρέπει να τα αφήσουμε για πάντα πίσω! Έφτασαν στο σημείο να «αναλύουν» και να «εξηγούν» τα ▶

Ελληνοτουρκικά

Ανεβαίνουν οι τόνοι που... πέφτουν

Την ευφορία από την επίσκεψη Ρούμπιο διαδέχτηκε η κατήφεια της κυβέρνησης και του αστικού πολιτικού συστήματος. Αφορμή υπήρξε η (αναμενόμενη;) κύρωση του Τουρκολιβυκού Συμφώνου από τη Βουλή της Βεγγάζης. Τα νέα δεδομένα αξιολογούνται τόσο από την ελληνική όσο και από την τουρκική πλευρά. Είναι φανερό ότι και οι δύο προχωρούν σε νέους σχεδιασμούς των κινήσεών τους αναφορικά με τις ελληνοτουρκικές σχέσεις-αντιθέσεις σε όλα τα εκκρεμή ζητήματα, που δεν είναι και λίγα. (Η ανακίνηση, π.χ., των περί «τουρκικής μειονότητας στη Δυτική Θράκη» ως επακόλουθο του διορισμού νέων Μουφτήδων το επιβεβαιώνει). Πολύ περισσότερο που εμπλέκονται στην εξίσωση και άλλες χώρες και μεγάλοι παίκτες (τουλάχιστον Κύπρος, Ισραήλ, Αίγυπτος και, ασφαλώς, ΗΠΑ και ΕΕ). Η Αθήνα είναι φανερό ότι επιχειρεί μια ρελάνς μέσω Αιγύπτου απέναντι στην Άγκυρα, με αβέβαιη κατάληξη.

Η εμφατική παρέμβαση του αμερικανικού υπουργείου Εξωτερικών που λειτουργεί ως Πόντιος Πιλάτος και ως προς όλα τα θέματα («ενθαρρύνουμε τον απευθείας διάλογο ανάμεσα στις δύο πλευρές») ανέβασε τον εκνευρισμό στην κοινοβουλευτική ομάδα της ΝΔ και όχι μόνο. Ο Δένδιας είναι «άφαντος». Ο Καιρίδης έκανε λόγο για απαράδεκτη στάση. Μπακογιάννη και Κυρανάκης μίλησαν για ήττα στο «Λιβυκό» και επικίνδυνες εξελίξεις. Ο Καραμανλής, ακόμη μια φορά, καυτηρίασε έντονα την εξωτερική πολιτική της κυβέρνησης Μητσοτάκη, ενώ ο Σαμαράς ξαναβγήκε στην επίθεση. Το άγχος από μια ενδεχόμενη αύξηση των μεταναστευτικών-προσφυγικών ροών από τη Λιβύη είναι διάχυτο. Οι λάιτ εκφράσεις για «άτυχη στιγμή» και «δυσάρεστη εξέλιξη» δίνουν τη θέση τους σε βαρύτερες, πλέον, περί «διπλωματικής, πολιτικής - ακόμη και εθνικής!- ήττας». Σχεδόν σύσσωμη η αντιπολίτευση ζητά την παραίτηση του Γεραπετρίτη.

Η συνάντηση των υπουργών Εξωτερικών Ελλάδας και Αιγύπτου, στον απόηχο της ομόφωνης καταδίκης του Τουρκολιβυκού Συμφώνου από την ΕΕ, συνοδεύτηκε από τη δήλωση πρόθεσης έναρξης συζητήσεων των δύο κρατών για επέκταση της υπάρχουσας οριοθετημένης μεταξύ τους ΑΟΖ. Ταυτόχρονα, ανακοινώθηκε και συμφωνία για την εκκρεμότητα του καθεστώτος της Μονής της Αγ. Αικατερίνης στο όρος Σινά, μια μέρα πριν από την έκδοση τελεσίδικης απόφασης των αιγυπτιακών δικαστηρίων, που μένει να τη δούμε. Ένα δούναι και λαβείν εκτυλίσσεται μεταξύ της ελληνικής και της αιγυπτιακής πλευράς, με ολοφάνερο το άγχος της πρώτης και με τη δεύτερη, όπως όλα δείχνουν, να μη βιάζεται. Έχουν, ωστόσο, κάτι κοινό οι δύο χώρες: ότι έχουν κυρώσει - σε αντίθεση με την Τουρκία και τις... ΗΠΑ - το Διεθνές Δίκαιο της Θάλασσας.

Σε προφανή αντιπερισπασμό, εκδηλώθηκε μια νέα κίνηση από τουρκικής πλευράς. Το τουρκικό υπουργείο Άμυνας «προσέφερε» στο Κάιρο 15.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα θαλάσσιας ζώνης δικαιοδοσίας παραπάνω, σε σύγκριση με τυχόν συμφωνία της Αιγύπτου με την Ελλάδα! Δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε αν αυτό θα «δελεάσει» την αιγυπτια-

Σημεία πώλησης

www.kkeml.gr/ps

ενισχύστε την έκδοση
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ Εξωτερικού: 65 ευρώ
ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461 BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112
Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία
Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος
Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkeml.gr

οικονομικά προβλήματα της Γαλλίας σαν αποτέλεσμα των πολλών και μεγάλων ξεσηκωμών που έχουν συμβεί στη χώρα αυτή τις δύο τελευταίες δεκαετίες!

Απειλούν λοιπόν έναν ολόκληρο λαό που εξαθλιώνεται και μια νεολαία που ζει σε άθλιο παρόν και δεν έχει μέλλον πως αν αντισταθούν στις πολιτικές τους και αν διεκδικήσουν τα σφαγιασμένα δικαιώματά τους θα... βρεθούν σε άσχημη κατάσταση! Δίπλα λοιπόν και μαζί με την «κουλτούρα των φερέτρων», πρέπει να ενσωματώσουμε και την «κουλτούρα της εξαθλίωσης»! Αυτός είναι ο μοναδικός και ενάρετος δρόμος που έχουμε, λαός και νεολαία, να ακολουθήσουμε!

Όλα αυτά λέγονται με «μια φωνή» από όλες τις πολιτικές δυνάμεις του συστήματος και ενώ βρίσκονται σε προεκλογικό καβγά, που για την υπόθεση του λαού το πολύ πολύ να φτάνει στη διαφωνία για το αν θα δοθεί μισό ή ένα «κατευναστικό» ψίχουλο! Βεβαίως, ο φόβος τους υπάρχει και είναι έντονος. Μέχρι και ο Καραμανλής - που το 2008 ως πρωθυπουργός διαβεβαίωνε πως «η κρίση δεν αφορά την Ελλάδα» - τώρα με άλλο ρόλο προειδοποιεί για την μεγάλη «έξαρση των ανισοτήτων», για τη διαλυμένη «μεσαία τάξη» (μέχρι εκεί φτάνουν, εργατική τάξη και φτωχός λαός δεν υπάρχει...) και για τον «μολυβένιο ουρανό» που βρίσκεται μπροστά μας.

Ο εργαζόμενος λαός μέρα τη μέρα μια βεβαιότητα διαμορφώνει. Πως δεν του φτάνει η δύναμή του για να δουλεύει δύο και τρεις δουλειές για να βγάλει το ενοίκιο και τα τρόφιμα. Πως δεν αντέχει να υποχωρεί από τα χαμένα του δικαιώματα σε ασφάλιση -σύνταξη - περίθαλψη και να κάνει αυτές τις δουλειές. Πως όσα βήματα κάνει πίσω τόσο πιο μαύρο γίνεται το παρόν και το μέλλον των παιδιών του. Και τα παιδιά του, οι νέοι και οι νέες αυτής της χώρας, ζώντας ήδη μια χειρότερη ζωή από τους γονείς τους, ανιχνεύουν και ανακαλύπτουν με τον πιο επώδυνο τρόπο πως δεν τα χωράει αυτός ο κόσμος. Τα θέλει στην καλύτερη περίπτωση σαν ισόβιους δούλους, το καθένα μόνο του περιπλανώμενο σε ένα σκοτεινό τοπίο που όλο και μαυρίζει από τις πολεμικές, εθνικιστικές και φασιστικές ιαχές του συστήματος.

Δίπλα σε αυτή τη βεβαιότητα χτίζεται και η ανάγκη να βρει την πραγματική του δύναμη ο λαός. Στον δρόμο του αγώνα και του μαζικού ξεσηκωμού. Εκεί που δεν είσαι «ένας» που παλεύει να επιβιώσει, αλλά πολλοί μαζί. Εκεί που αλλάζουν τα δεδομένα που το σύστημα τα παρουσιάζει σαν αμετάβλητα, γιατί βγαίνει στο προσκήνιο η δύναμη που λείπει. Εκεί που η υπόθεση της ζωής των πολλών δεν κρίνεται από τα προεκλογικά προγράμματα του συστήματος, αλλά από τα συμφέροντα και την προοπτική που χρειάζεται και αξίζει η κοινωνική πλειοψηφία!

κή ηγεσία, ωστόσο είναι βέβαιο ότι πρόκειται για κάτι που εμφανίζεται ως «χειροπιαστό», εν αντιθέσει με την «αόριστη» ελληνική πρόταση. Πρωτίστως, βέβαια, πρέπει να ληφθούν υπόψη οι επιδιώξεις των ιμπεριαλιστών, πρώτα και κύρια των Αμερικάνων, στην περιοχή. Παράλληλα και ενώπιον Ευρωπαίων αξιωματούχων, ο Τούρκος ΥΠΕΞ προσπάθησε να ρίξει τους τόνους σχετικά με το casus belli, υποβιβάζοντάς το σε «απλό ψήφισμα της τουρκικής βουλής και όχι νόμο», ενώ για τη Γαλάζια Πατρίδα ανέφερε ότι «δεν υπάρχει νόμος αυτή τη στιγμή».

Πληθαίνουν οι φωνές εντός της χώρας που ζητούν την άμεση επέκταση των ελληνικών χωρικών υδάτων νότια της Κρήτης στα 12 ναυτικά μίλια (και ως απάντηση στο Τουρκολιβυκό Μνημόνιο). Την ίδια στιγμή, έρχεται στην επιφάνεια από εφημερίδες των ΗΠΑ ο μαινόμενος πόλεμος συμφερόντων μεταξύ αμερικανικών μονοπωλίων της ενέργειας και επενδυτικών κεφαλαίων που, όπως αναφέρεται, συνδέονται ευθέως άλλα με τον Αμερικανό πρέσβη στην Τουρκία και άλλα με την αποπεμφθείσα πρώην Αμερικανίδα πρέσβειρα στην Ελλάδα. Είναι πολλά τα προσδοκώμενα δισεκατομμύρια από τους δρόμους μεταφοράς του φυσικού αερίου, και ο κάθετος διάδρομος μέσω Ελλάδας προς την κεντροανατολική Ευρώπη και τα Βαλκάνια έρχεται σε «σύγκρουση» με τον αγωγό μεταφοράς του αερίου από το Κατάρ στη Μεσόγειο μέσω Συρίας, για τον οποίο έχει άμεσα συμφέροντα και η Τουρκία. Ωστόσο και προς ώρας, η αμερικανική διοίκηση κρατά ίσες αποστάσεις, θεωρώντας χρήσιμες για τα συμφέροντα των ΗΠΑ και τις δύο επιλογές, με κριτήριο το γεωπολιτικό και όχι με βάση την απόκλιση στα κεφάλαια που απαιτούνται για να προχωρήσει το κάθε έργο.

Και με το καλώδιο ηλεκτρικής διασύνδεσης Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ που εμφανίζεται ως πιο άμεσο, τι μέλλει γενέσθαι; Ο Φιντάν σε ακροατήριο του εξωτερικού και πάλι έριξε τους τόνους. Η «άδεια» την οποία απαιτούσε η Άγκυρα για να επιτρέψει τις σχετικές εργασίες έγινε «γραπτή ενημέρωση», «ειδοποίηση», «επικοινωνία» ή «συντονισμός με» την Τουρκία. Οι NAVTEX και anti-NAVTEX πάνε κι έρχονται ένθεν κακείθεν του Αιγαίου Πελάγους και για ήσσονος σημασίας ζητήματα, βέβαια, την ίδια στιγμή που - όπως όλα δείχνουν - αναζητείται φόρμουλα που δεν θα αφήνει εκτεθειμένη καμία από τις δύο πλευρές, με διαμεσολαβητές τον γαλλικό ιμπεριαλισμό και τις εταιρείες του (MERIDIAM και NEXANS). Ίδωμεν.

Μια κρύο και μια ζέστη στις ελληνοτουρκικές σχέσεις-αντιθέσεις, επομένως. Οι άρχουσες τάξεις και τα επιτελεία και των δύο κρατών βρίσκονται σε εγρήγορση. Οι δύο λαοί μας πρέπει να εντείνουν τον κοινό αγώνα ενάντια στον αντιδραστικό τους ανταγωνισμό! Και όσους τον υποδαυλίζουν.

Αποψη

Ποιοι φοβούνται τα φαντάσματα;

«Η Ευρώπη δέχεται μια απροκάλυπτη επίθεση των άκρων», προειδοποιεί σε δραματικούς τόνους ο Γιάννης Πρετεντέρης στο Βήμα της Κυριακής. Και αφού θυμάται το «φάντασμα του κομμουνισμού», για το οποίο μίλησαν ο Μαρξ και ο Ένγκελς για να στηλιτεύσουν τις «δυνάμεις της γερασμένης Ευρώπης που ενώθηκαν σε μια ιερή συμμαχία» ενάντια στο μέλλον της ανθρωπότητας, μπλέκει επιδέξια τις επαναστάσεις των αρχών του 20ου αιώνα με τον «φασισμό και ναζισμό του Μεσοπολέμου». «Φαντάσματα» οι μεν, «φαντάσματα» και οι δε, για τον απολογητή των σύγχρονων Μέτερνιχ!

Τι κι αν είναι γνωστό στους πάντες ότι η άνοδος του ναζισμού στηρίχτηκε, ενισχύθηκε και χρηματοδοτήθηκε από το σύνολο του «πολιτισμένου» δυτικού κόσμου; Τι κι αν πίσω από τον Χίτλερ και ευρύτερα το φασιστικό φαινόμενο βρέθηκαν οι πιο επιθετικές μερίδες του χρηματιστικού κεφαλαίου των ιμπεριαλιστικών κρατών -που στην προκειμένη περίπτωση και παρά τους ανταγωνισμούς τους είχαν «θυμηθεί» το έτερο απόσπασμα του Κομμουνιστικού Μανιφέστου για το «κεφάλαιο που δεν έχει πατρίδα»- ακριβώς για να αντιμετωπιστεί ο κίνδυνος που αντιπροσώπευε για τα συμφέροντά τους το κομμουνιστικό κίνημα και το πρώτο εργατικό κράτος στον κόσμο;

Η ανιστόρητη και αντιδραστική θεωρία των δύο άκρων γνωρίζει νέες μέρες δόξας τον τελευταίο καιρό, με τους κυρίαρχους να την επιστρατεύουν όλο και συχνότερα απέναντι στην πραγματική απειλή που αισθάνονται από την ελπιδοφόρα είσοδο των μαζών στο προσκήνιο. Πρόκειται, άλλωστε, για ένα θεωρητικό κατασκεύασμα που βρίσκεται στην αιχμή του δόρατος της ιδεολογικής τρομοκρατίας και επίθεσης του συστήματος ενάντια στον κόσμο της εργασίας και ιδιαίτερα στη νεολαία. Το όραμα της επαναστατικής ανατροπής, οι ιδέες της κοινωνικής απελευθέρωσης και της χειραφέτησης των λαών, αλλά και οι αντιστάσεις και οι διεκδικήσεις των καταπιεσμένων, που αρνούνται στον ενεστώτα χρόνο τον καπιταλισμό και αναζητούν προοπτική, εξομοιώνονται με ό,τι πιο μαύρο έχει γεννήσει η ανθρώπινη ιστορία, με τη βάρβαρη ιδεολογία της ταξικής υποταγής και της υποδούλωσης στον ιμπεριαλισμό.

Καθόλου δεν ανησυχούν, ασφαλώς, για το φασιστικό «άκρο», που το προωθούν και το πριμοδοτούν ανοιχτά, αξιοποιώντας το για τη διοχέτευση της οργής των μαζών σε ανώδυνα και επικίνδυνα μονοπάτια, αλλά και ως αντιδραστική εφεδρεία απέναντι στο εργατικό-λαϊκό κίνημα. Σε πολλές από τις χώρες που πρωταγωνιστούν στις κινητοποιήσεις, άλλωστε, ο φασισμός και η ακροδεξιά είναι η απάντηση που δίνουν τμήματα του κεφαλαίου στα αδιέξοδα των ιμπεριαλιστικών αστικών τάξεων και στο ερώτημα «πώς θα βαδίσουμε με τους καλύτερους όρους στην πορεία προς τον γενικευμένο πόλεμο». Οι φασιστικές δυνάμεις είναι γέννημα-θρέμμα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, στη φάση της βαθιάς του κρίσης και της παρόξυνσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Τροφοδοτούνται από την πολιτική του και όλες της τις εκφάνσεις, από τα μέτρα της φτώχειας και της λιτότητας, τη φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής, τις ρατσιστικές κραυγές ενάντια σε πρόσφυγες και μετανάστες, τα εθνικιστικά κηρύγματα, την εκτεταμένη κοινωνική βαρβαρότητα και την απαξίωση της ζωής των εργαζόμενων μαζών.

Αυτός που ανακηρύσσεται, λοιπόν, ως εχθρός από όποιον μεταχειρίζεται το σκοτεινό ιδεολόγημα των δύο άκρων είναι πάντα και νομοτελειακά ο κόσμος του κινήματος, η Αριστερά, η κομμουνιστική ιδεολογία, ο λαός και η νεολαία που ξεπερνούν τη μοιρολατρία και την υποταγή και επιλέγουν τον δρόμο του αγώνα. Τους «ακροαριστερούς ταραχοποιούς» και τους «μετανάστες που κατέλαβαν την Ευρώπη» όρισαν, εξάλλου, οι κάθε λογής παράγοντες του συστήματος ως τον «δημόσιο κίνδυνο» που βρίσκεται πίσω από το ξέσπασμα οργής σε μια σειρά από χώρες και ως τον πραγματικό στόχο που πρέπει να παταχθεί, μη μπορώντας να κρύψουν τις ανησυχίες τους για τα νέα κύματα ριζοσπαστικοποίησης που δύναται να φέρει η κίνηση των μαζών. Πώς να μην βγουν στην επιφάνεια, επομένως, και οι καθαροί φασίστες για να αναλάβουν ρόλο ενάντια σε αυτούς που απειλούν την «ασφάλεια» και τον «πολιτισμό» μας;

«Το κράτος θα νικήσει» διακήρυσσε ο Έντι Ράμα και σάλπιζε το σύνθημα για να τσακιστούν οι διαδηλωτές στην Αλβανία. Στο Μιλάνο ο στρατός κατέβηκε στους δρόμους, ενώ στη Γαλλία κυριαρχούν οι απαγορεύσεις, το όργιο συλλήψεων και η αγριότητα της καταστολής ξεπερνάει κάθε προηγούμενο, φτάνοντας μέχρι και σε ακρωτηριασμό νέου αγωνιστή. Με δεδομένο αυτόν τον επίσημο θεσμικό «φασισμό», που δεν είναι παρά η πραγματική φύση της αστικής δημοκρατίας, πώς να μην ξαμοληθούν και οι καθαροί φασίστες ως οι πιο φανατικοί εχθροί των κινητοποιήσεων, υπέρμαχοι της τάξης και συμπλήρωμα των κρατικών μηχανισμών τρομοκρατίας στους δρόμους απέναντι στους εξεγερμένους;

Ο -γνωστός και μη εξαιρετέος- Στάθης Καλύβας, από κοινού με πολλούς ακόμα μεγάλους διανοητές του ίδιου φυράματος, ανακάλυψε, εντούτοις, το «βούτυρο στο ψωμί» της Λεπέν που απλώνουν δήθεν οι γαλλικές κινητοποιήσεις. Την ίδια στιγμή, η γαλλική κυβέρνηση προετοιμάζει νομοσχέδιο απαγόρευσης των διαδηλώσεων με τον «δημοκρατικό» τίτλο «οι βάνδαλοι πληρώνουν» και η Λεπέν σκούζει ότι «οι βάνδαλοι θα πληρώσουν, κι αν χρειαστεί να περάσουν όλη τους τη ζωή για να πληρώσουν, τότε θα περάσουν όλη τους τη ζωή πληρώνοντας». Τελικά ποιος αλείφει το βούτυρο στο ψωμί; Γιατί για τα φαντάσματα που φοβούνται οι Καλύβες και οι Πρετεντέρηδες αυτού του κόσμου, την απάντηση τη δίνει στους δρόμους η νεολαία!

Λέσβος – Σάμος: 12 πρόσφυγες δολοφονούνται σε καταδίωξη απ΄ το ελληνικό Λιμενικό

Ο... ανθρωπισμός της άρχουσας τάξης εξαντλείται μόνο στην υποκριτική ρητορική που επιδιώκει να καλύψει τους πραγματικούς εγκληματικούς στόχους της ενάντια στους πρόσφυγες και στους μετανάστες. Γιατί η πράξη, καθημερινά, άλλα αποδεικνύει. Μια ακόμα «καταδίωξη» (έτσι την αναφέρουν) του ελληνικού Λιμενικού Σώματος ενάντια σε δύο πλεούμενα που μετέφεραν πρόσφυγες στ' ανοικτά της Λέσβου (στην περιοχή της Αγριλιάς, 3,5 ναυτικά μίλια απ΄ τη νοτιοανατολική ακτή) και της Σάμου (3,7 ναυτικά μίλια, βόρεια) είχαν ως αποτέλεσμα 12 νεκρούς πρόσφυγες, ανάμεσά τους κι ενός βρέφους. Οι υπόλοιποι, τραυματίες με πολλαπλά κατάγματα και κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις, μεταφέρθηκαν στο «Βοστάνειο» Νοσοκομείο Μυτιλήνης. Οι νέες αυτές δολοφονίες, αποτέλεσμα και της αντιδραστικής κόντρας των αρχουσών τάξεων σε Ελλάδα και Τουρκία, που εργαλειοποιούν τους πρόσφυγες, έγιναν τα ξημερώματα της Δευτέρας 19/10. Σύμφωνα με τη μαρτυρία των ίδιων των διασωθέντων, που δημοσιεύτηκε στον Τύπο, το σκάφος του Λιμενικού ανέκοψε την πορεία του σκάφους των προσφύγων, με αποτέλεσμα η πλώρη του δευτέρου να καρφωθεί στο πλαϊνό μέρος του σκάφους του Λιμενικού και να διαλυθεί. Οι πρόσφυγες βρέθηκαν κάτω απ' το σκάφος...

Καταγγελία για τη νέα αυτή κρατική δολοφονία, που δεν είναι η πρώτη (ας θυμηθούμε και τις ανάλογες της Χίου, του φετινού Φλεβάρη, με 15 νεκρούς, της Λέσβου τον Απρίλη του '25, με 8 νεκρούς, ή το μεγάλο έγκλημα στην Πύλο τον Ιούνη του '23) εξέδωσε και το ΚΚΕ(μ-λ). Το δικαίωμα στην ίδια τη ζωή, είτε προσφύγων και μεταναστών είτε Ελλήνων εργατών, βάλλεται από ένα σύστημα και μια πολιτική που καθημερινά σαπίζουν και φασιστικοποιούνται.

Πάτρα: Δίκη Γιάννη Καρατσώλη, μετά από 4 χρόνια φυλάκιση, χωρίς στοιχεία...

Ο Γιάννης Καρατσώλης είναι αναρχικός και γιος του καταδικασμένου για την υπόθεση της «17 Νοέμβρη», Κώστα Καρατσώλη. Μάλλον αυτά... αρκούσαν για να καταδικαστεί, πρωτόδικα, σε 21 χρόνια φυλάκιση για «7 ληστείες τραπεζών και σουπερμάρκετ». Η καταδίκη του είχε βασιστεί μόνο σε μια «μαρτυρία» ενός αστυνομικού που δεν ήταν καν παρών σε κάποια απ΄ τις ληστείες που του αποδόθηκαν και η οποία βασίστηκε, με τη σειρά της, στην ερμηνεία που έδωσε αυτός σε ψηφιακό υλικό! Σημειώστε επίσης πως την περίοδο που του αποδιδόταν μια απ΄ τις ληστείες, ο Καρατσώλης είχε τραυματισμένο πόδι, το οποίο πιστοποίησε με ιατρική γνωμάτευση. Μαζί του δικάζεται κι ο αναρχικός Σοφοκλής Τουτζιαράκης, με ανάλογες κατηγορίες και με κύριο «πειστήριο» την αναξιόπιστη, στις ενοχοποιητικές πρακτικές της αστυνομίας, «ταυτοποίηση DNA».

Οι κατηγορούμενοι είχαν συλληφθεί μετά από αστυνομική εισβολή σε σπίτια και βρίσκονται φυλακισμένοι απ΄ τις 18/1/23. Την Πέμπτη 29/10 επρόκειτο να ξεκινήσει στο Τριμελές Εφετείο Κακουργημάτων η δίκη τους σε δεύτερο βαθμό. Σε εξέλιξη βρίσκονται κινήσεις συμπαράστασης ενάντια στη σκευωρία και με στόχο την αθώωσή τους.

Πρόσφυγες και μετανάστες διεκδικούν ανθρώπινες συνθήκες στέγασης και ζωής

δημοκρατικά δικαιώματα

Στο κυβερνητικό στόχαστρο μετανάστες που ζουν σε διαμερίσματα

«Στρατόπεδα ή απέλαση», το «δίλημμα» πίσω απ΄ την ψευτο-ανθρωπιστική υποκρισία

Η συστημική επίθεση στη ζωή των μεταναστών και των προσφύγων γνωρίζει πολλές πλευρές και πολλούς τρόπους για να υλοποιηθεί. Εκτός απ΄ τη φυλάκισή τους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, εκτός απ΄ τις απελάσεις και τις «επαναπροωθήσεις», απ΄ την αιματηρή εργασιακή εκμετάλλευση, την κρατική και παρακρατική ρατσιστική βία και τρομοκρατία, τα μαχαιρώματα και τις δολοφονίες, εφαρμόζονται κι άλλοι. Που φοράνε, μάλιστα, και τον μανδύα του «ανθρωπισμού» και της υποτιθέμενης «έγνοιας» για το πώς ζουν οι ξεριζωμένοι αυτοί άνθρωποι. Αλλά οι τελικοί αποδέκτες που θα πληρώσουν το μάρμαρο είναι, τελικά, οι ίδιοι οι μετανάστες και οι πρόσφυγες.

Έτσι, με πρωτεργάτη τον Χρυσοχοΐδη -κι από κοντά και τον Θ. Πλεύρη- προωθήθηκε νομοθετική ρύθμιση με τίτλο: «*Απαγόρευση συστηματικής παροχής κλινών ή θέσεων ύπνου σε ακίνητα με χρήση κατοικίας και αντιμετώπιση της παράνομης υπεκμίσθωσης*». Ξεσπαθώνοντας ενάντια στα λεγόμενα «υπνωτήρια μεταναστών» σε περιοχές του κέντρου της Αθήνας (αναφέρονται 500 χώροι σε υπόγεια ή σε ταράτσες πολυκατοικιών στην Ομόνοια, την Ακρόπολη, τον Κολωνό, τον Άγιο Παντελεήμονα, την Κυψέλη και τα Πατήσια), υποτίθεται πως στοχοποιούν τους ιδιοκτήτες τους ή όσους τους επινοικιάζουν. Προβλέπουν μάλιστα και την επιβολή προστίμων ύψους 5-10 χιλιάδων ευρώ σ' αυτούς. Ξαφνικά «έπιασε ο πόνος» και τον φιλοκυβερνητικό Τύπο! Η υποκρισία όλων αυτών ξεπερνά κάθε όριο! Ταυτόχρονα, βέβαια, διοχετεύουν και το δηλητήριό τους, με αναφορές στην «αύξηση της εγκληματικότητας» και στην «ασφάλεια των πολιτών» από σχετικές «μαρτυρίες κατοίκων», δημιουργώντας και το ανάλογο κλίμα.

Την εφαρμογή της νέας νομοθετικής ρύθμισης αναλαμβάνει (ποιος άλλος;) η αστυνομία, με εφόδους και ελέγχους, ενώ, όπως δήλωσε κι ο επικεφαλής της ΟΠΚΕ, τρέχει παράλληλα απ΄ τις 15/10 το σχέδιο «Νομιμότητα Παντού» (!) με εντατικοποίηση των αστυνομικών ελέγχων στις παραπάνω περιοχές καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας, (9πμ ώς 1πμ). Είναι σίγουρο πως οι συνθήκες διαβίωσης των μεταναστών σε τέτοια διαμερίσματα είναι παντελώς άθλιες. Στοιβαγμένοι και στερημένοι ακόμα κι απ΄ τα στοιχειώδη μέσα αξιοπρεπούς διαβίωσης. Αυτή όμως είναι η «στέγαση» που τους επιφυλάσσει το ίδιο το σύστημα της εκμετάλλευσης, οι κυβερνήσεις και οι πολιτικές του, μετά από κάθε ημέρα εργασιακού ξεζουμίσματος ή περιθωριοποίησης. Κι αυτή την αθλιότητα οι ιθύνοντες του συστήματος δεν έχουν καμία πρόθεση να την καταπολεμήσουν. Το αντίθετο! Είναι αυτοί και το σύστημα που υπηρετούν (ντόπιο και παγκόσμιο) που τη δημιουργούν.

Και το ερώτημα που τίθεται, όταν εκδιωχθούν οι μετανάστες απ΄ τους χώρους αυτούς, είναι σαφές κι αμείλικτο: Πού θα πάνε; Στα κολαστήρια που ονομάζονται «δομές φιλοξενίας»; Στους δρόμους; Σε αντίσκηνα, μέσα στο κρύο και τις βροχές; Σε δομές... ελεημοσύνης της εκκλησίας ή των ΜΚΟ; «Πίσω στις χώρες τους», όπως κραυγάζουν οι διάφοροι νεοφασίστες (και όχι μόνο); Με δεδομένο και το άκρως αντιμεταναστευτικό και αντιπροσφυγικό πλαίσιο της Ε.Ε. που εφαρμόζει συνειδητά και συμφωνώντας και η ντόπια άρχουσα τάξη.

Ο αγώνας για διεκδίκηση ανθρώπινης, αξιοπρεπούς στέγασης για όλους τους μετανάστες και τους πρόσφυγες γίνεται, έτσι, ακόμα πιο επιτακτικός! Πλάι στη διεκδίκηση για Άσυλο, δουλειά, εκπαίδευση, ελεύθερη μετακίνηση, δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Πλάι στον αγώνα των Ελλήνων εργαζόμενων και της νεολαίας για ζωή με δικαιώματα. Κόντρα στον επίπλαστο «ρεαλισμό» του συστήματος για τις «αντοχές» του και στα λεγόμενα «κοστολογημένα προγράμματα». Πάντα απ΄ τη σκοπιά του λαού, των εργαζόμενων (ντόπιων και μεταναστών/προσφύγων), των εκμεταλλευόμενων, των «από κάτω» και όχι απ΄ αυτή των επικυρίαρχων, ντόπιων και ξένων.

Τουρκία: Συνεχίζεται η απεργία πείνας των αγωνιστών Cem Dursun και Tacettin Erol Sahin

Ο Cem Dursun, μέλος του αγωνιστικού μουσικού συγκροτήματος «Grup Yorum», και ο Tacettin Erol Sahin, μέλος της Επαναστατικής Νεολαίας, που κρατούνται στις φυλακές Μαρμαρά της Τουρκίας, είχαν ξεκινήσει απεργία πείνας στις 29/4 ενάντια στα κελιά «τύπου «πηγαδιού» (SRY), στην απομόνωση, στην 24ωρη παρακολούθηση με κάμερες, στη στέρηση της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης. Στις 20 Οκτώβρη, λόγω της συμπλήρωσης 175 ημερών απεργίας πείνας, το Λαϊκό Μέτωπο Τουρκίας κάλεσε σε συμβολικές δράσεις, όπως σε μονοήμερη απεργία πείνας.

Η ουσιαστική συμπαράσταση σε όλους τους αγωνιστές, πολιτικούς κρατούμενους και απεργούς πείνας της Τουρκίας είναι η ανάπτυξη μαζικού κινήματος, αλληλεγγύης και φιλίας των λαών Ελλάδας - Τουρκίας, ενάντια στην κυρίαρχη πολιτική των δύο αστικών τάξεων και των ιμπεριαλιστικών αφεντικών τους, στην ολοένα και εντεινόμενη φασιστικοποίηση, δίπλα στην πλατιά καταγγελία και δημοσιοποίηση στον λαό τής κατάστασης και των αγώνων των πολιτικών κρατουμένων.

Συμφωνία κρατών της ΕΕ για να στοιβάξουν τους μετανάστες στη... Ρουάντα!

Στη φτωχή και μακρινή Ρουάντα, (ή εναλλακτικά στην Ουγκάντα), της τσακισμένης και ματωμένης απ΄ τους ιμπεριαλιστές Αφρικής, σκοπεύουν να στοιβάξουν χιλιάδες μετανάστες πέντε κράτη της ΕΕ, ανάμεσά τους και η χώρα μας. Στη χώρα αυτή θα δημιουργηθεί ο πρώτος λεγόμενος «Κόμβος Επιστροφών», σύμφωνα με τη συμφωνία που θα υπογράψουν η Ελλάδα, η Γερμανία, η Δανία, η Ολλανδία και η Αυστρία, με τη Ρουάντα, μέχρι τον Γενάρη του 2027, για να εφαρμοστεί πιλοτικά. Οι λεγόμενες «επιστροφές» αφορούν μετανάστες των οποίων έχει απορριφθεί το αίτημα για χορήγηση Ασύλου και πρόκειται να απελαθούν. Πιστοί στο δόγμα πως όσους μετανάστες δεν μπορούν να εκμεταλλευτούν αιματηρά οι καπιταλιστές της Ευρώπης (ιμπεριαλιστές κι εξαρτημένοι) τους αντιμετωπίζουν σαν «περιττό βάρος», απ' το οποίο θέλουν να απαλλαγούν, προωθούν την εκδίωξη και ουσιαστική φυλάκιση των ανθρώπων αυτών στις λεγόμενες «τρίτες χώρες». Όχι βέβαια ευρωπαϊκές, (βλέπετε, υπάρχουν και οι μεταξύ τους αντιπαραθέσεις), αλλά χώρες σαν τη Ρουάντα, των πάλαι ποτέ, φυλετικών συγκρούσεων, σφαγών εκατοντάδων χιλιάδων -πραγματικής γενοκτονίας- και ... δύο εκατομμυρίων προσφύγων! Μια χώρα με κατεστραμμένη οικονομία, που οι «μεγάλοι» του πλανήτη έχουν καταδικάσει το λαό της στη φτώχεια και την εξαθλίωση. Εκεί λοιπόν, σύμφωνα με τα λεγόμενα τους, αλλά και του... Θάνου Πλεύρη, οι μετανάστες θα έχουν τη δυνατότητα να ζήσουν «νόμιμα» και να βρουν και δουλειά! Εκτός κι αν η αποστολή τους εκεί λειτουργήσει αποτρεπτικά κι έτσι... «επιστρέψουν στις χώρες τους»! Είναι και... πονηροί, βλέπετε, οι κρατούντες. Για την εφαρμογή του όλου σχεδίου προβλέπεται αύξηση του προσωπικού της FRONTEX με 30.000 στελέχη, απ΄ τα 7.800 των αρχών του '26. Ούτε οι άνθρωποι, όμως, οι λαοί, οι ξεριζωμένοι και οι μετανάστες, είναι «σκουπίδια», ούτε οι χώρες που τις έχουν καταδικάσει στη φτώχεια και στην υπανάπτυξη είναι «σκουπιδοτενεκέδες»! Και θα' ρθει η ώρα που οι λαοί θα μιλήσουν.

Θεσσαλονίκη

Απροκάλυπτα στήριξη στον Κασιδιάρη από την κυβέρνηση!

Θεσσαλονίκη, 28/10

Απροκάλυπτα έκανε πλάτες στην ομιλία Κασιδιάρη η κυβέρνηση της ΝΔ επιβεβαιώνοντας την πολιτική «υιοθεσίας» του ως μαύρης εφεδρείας ενάντια στο εργατικό-λαϊκό κίνημα. Μη τηρώντας ούτε τα προσχήματα, η αστυνομία της Θεσσαλονίκης πήρε ανοιχτά θέση υποστήριξης του φασισμού-ναζισμού, ανήμερα της επετείου του «ΟΧΙ» ενάντια στην ιταλική φασιστική εισβολή.

Από την πρώτη στιγμή της ανακοίνωσης της ομιλίας του πρώην καταδικασμένου φασίστα, άρχισαν να εξαγγέλλονται αντιφασιστικά καλέσματα από οργανώσεις αριστερές και του αναρχικού χώρου, σωματεία, συνδικάτα και φοιτητικούς συλλόγους. Η αστυνομία με το πρόσχημα των «επεισοδίων» απαγόρεψε κάθε συγκέντρωση σε όλο το κέντρο της πόλης! Πρόκειται για μια κλιμάκωση της πολιτικής των απαγορεύσεων, που ενθαρρύνεται και από τα μέτρα Μακρόν στη Γαλλία.

Παρ' όλα αυτά, οι συγκεντρώσεις πραγματοποιήθηκαν κανονικά, και οι διαδηλωτές, μεταξύ αυτών και το πανό του ΚΚΕ(μ-λ), βρέθηκαν στον δρόμο, σπάζοντας την απαγόρευση στην πράξη, για να έρθουν αντιμέτωποι επανειλημμένα με χημικά, γκλομπ και προσαγωγές. Τα μπλοκ ανασυγκροτήθηκαν και παρέμειναν στην πλατεία του Αγάλματος Βενιζέλου για αρκετή ώρα, με μαζική παρουσία κόσμου. Η συγκέντρωση αυτή κατάφερε να αναδείξει τη συνεργασία κυβέρνησης-φασιστών.

Στην περίοδο της εκτεταμένης φτώχειας και της προετοιμασίας για μία γενικευμένη αναμέτρηση, η επανένταξη του Κασιδιάρη στο πολιτικό σκηνικό αποτελεί μια πολιτική επιλογή της ΝΔ για λογαριασμό της μεγαλοαστικής τάξης. Και αυτό συμβαίνει, γιατί μια φασιστική εφεδρεία είναι αναγκαία για το σύστημα, καθώς μεγαλώνει ο φόβος της απέναντι στο πανευρωπαϊκό κύμα ξεσηκωμών νεολαίας-εργαζομένων. Μάλιστα, οι απαγορεύσεις διαδηλώσεων που προωθούν Μακρόν και Μελόνι, το κοινό μέτωπο Μακρόν-Λεπέν ενάντια στις κινητοποιήσεις, η χρήση στρατού ενάντια στους διαδηλωτές, οι σκέψεις μέχρι και για κόψιμο του ίντερνετ, όλη αυτή η πολιτική της φασιστικοποίησης, ανοίγει τις ορέξεις του ντόπιου αστικού προσωπικού για παρόμοια μέτρα και στην Ελλάδα.

Απέναντι σε αυτή την έξαρση της φασιστικοποίησης, τόσο του κρατικού όσο και του παρακρατικού μηχανισμού, μόνο το μαζικό λαϊκό κίνημα μπορεί να εγγυηθεί τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες.

Αθήνα, σχολικό συγκρότημα Γκράβας

4.000 μαθητές σε κίνδυνο

Ήδη από τις αρχές του Σεπτέμβρη, παρατηρήθηκε έντονη οσμή αερίου, σε διάφορα σημεία του σχολικού συγκροτήματος Γκράβας. Μέρες περνούσαν, οι μαθητές και εκπαιδευτικοί που είχαν εντοπίσει την οσμή κατήγγειλαν το πρόβλημα, αλλά δεν γινόταν τίποτα.

Έως τις 2 του Οκτώβρη, και έπειτα από επανειλημμένες αναφορές, έγιναν κάποιοι έλεγχοι, με τους αρμόδιους να διαβεβαιώνουν ότι δεν υπάρχει διαρροή. Έπειτα πλέον και από κινητοποιήσεις των μαθητών που έκαναν γνωστό το ζήτημα και έξω από τα στενά όρια του σχολείου, διακόπηκε η παροχή του φυσικού αερίου, χωρίς όμως να έχει εντοπιστεί η προέλευση της οσμής.

Παρά την αβεβαιότητα, τα σχολεία συνέχισαν να λειτουργούν κανονικά για τις επόμενες μέρες. Σύμφωνα μάλιστα με μαρτυρίες γονιών, το διάστημα 5-8 Οκτώβρη καταγράφονταν απουσίες μαθητών, οι οποίοι φοβούμενοι για πιθανή διαρροή, δεν έμπαιναν για μάθημα. Οι γονείς, οι μαθητές και οι εκπαιδευτικοί δεν αρκέστηκαν στις διαβεβαιώσεις. Κινητοποιήθηκαν, πίεσαν και στις 9 Οκτώβρη αποφασίστηκε η αναστολή της διά ζώσης λειτουργίας των σχολείων, καθώς και η συνέχιση της εκπαιδευτικής διαδικασίας με καθεστώς τηλεκπαίδευσης (webex), ώστε να πραγματοποιηθούν λεπτομερέστερα έλεγχοι.

Από τότε, συνεχίζεται ένα ατελείωτο γαϊτανάκι ευθυνών, ανάμεσα σε υπουργείο Παιδείας, Δήμο Αθηναίων, Δήμο Γαλατσίου και τεχνικές υπηρεσίες. Μέχρι και το ΤΕΕ επιστρατεύτηκε ώστε να κάνει έλεγχο και να βγάλει πόρισμα. Φαίνεται πως οι διάφοροι παράγοντες του υπουργείου και της αυτοδιοίκησης ξέρουν πόσο ασυντήρητα είναι τα κτίρια και φοβήθηκαν νέες Βιολάντες. Αυτή τη φορά με κίνδυνο 4.000 μαθητές.

Όσα αποκαλύφθηκαν στη συνέχεια μόνο καθησυχαστικά δεν ήταν. Οι έλεγχοι του Τεχνικού Επιμελητηρίου στις 17-19 Οκτώβρη ανέδειξαν ανιχνευτή διαρροής αερίου εκτός λειτουργίας, προβλήματα στις βάνες ασφαλείας, ελλείψεις πυροπροστασίας και αποκλίσεις από τις εγκεκριμένες μελέτες. Την ίδια στιγμή, η πηγή της οσμής παραμένει άγνωστη, ενώ σύμφωνα με δημοσιεύματα το τελευταίο πιστοποιητικό ελέγχου αντοχής και στεγανότητας που είχε εντοπιστεί χρονολογείται από το 2014!

Χρειάστηκε, λοιπόν, να υπάρξει ανησυχία για την ασφάλεια χιλιάδων ανθρώπων και να κινητοποιηθεί ολόκληρη η σχολική κοινότητα για να έρθουν στο φως ελλείψεις που θα έπρεπε να είχαν αντιμετωπιστεί προτού εμφανιστεί το πρόβλημα. Κι ενώ πλησιάζει ο χειμώνας, συζητούνται προσωρινές λύσεις θέρμανσης με κλιματιστικά και θερμαντικά σώματα, χωρίς να είναι σαφές πότε και με ποιες προϋποθέσεις θα επιστρέψουν οι μαθητές στις αίθουσες.

Στις 25 Οκτώβρη, ο δήμαρχος Αθηναίων, Χάρης Δούκας, δήλωσε ότι η οσμή έχει πλέον εξαφανιστεί, εκτιμώντας πως ενδέχεται να προερχόταν από εργασίες μόνωσης και συγκόλλησης, χωρίς αυτό να έχει επιβεβαιωθεί. Ανακοίνωσε νέους ελέγχους για τις 26-27 Οκτώβρη, ενώ στις 26 Οκτώβρη έθεσε ως στόχο την επαναλειτουργία των σχολείων μέχρι αρχές Νοέμβρη.

Από τις αρχές του Οκτώβρη που οι μαθητές βγήκαν σε τηλεκπαίδευση με απόφαση του Δήμου Αθήνας μέχρι σήμερα, δεν υπάρχει συγκεκριμένη ημερομηνία επαναλειτουργίας. Καθώς η παροχή φυσικού αερίου στο συγκρότημα παραμένει εντελώς κλειστή, εξετάζεται ως εναλλακτική μεσοβέζικη λύση η επείγουσα εγκατάσταση κλιματιστικών στις αίθουσες για την κάλυψη των αναγκών θέρμανσης.

Όμως τα ερωτήματα παραμένουν. Θα γυρίσουν πίσω τα παιδιά σε ένα σχολείο που από ό, τι φάνηκε και από τους ελέγχους, δεν είχε τις απαραίτητες προδιαγραφές ασφάλειας; Θα μπουν για μάθημα οι μαθητές χωρίς να έχει εντοπιστεί ακόμη τι προκάλεσε την έντονη οσμή αερίου; Ποιος εξασφαλίζει σε γονείς και παιδιά πως όλα θα είναι ασφαλή; Για πόσο τα παιδιά δεν θα έχουν σχολείο και θα κάνουν μάθημα με το κακόφημο-απεργοσπαστικό και μισητό από την καραντίνα, webex; Πόσο ακόμα οι γονείς θα έχουν πρόβλημα με τις δουλειές τους έχοντας τα παιδιά σπίτι με τηλεκπαίδευση;

Για μαθητές-γονείς-εκπαιδευτικούς, αυτά έχει να τάξει το σύστημα το 2026. Ανασφάλεια μη γίνουμε Βιολάντα σε σχολεία με 4.000 μαθητές. Υποκριτικούς ελέγχους κατόπιν εορτής, ώστε να είναι καλυμμένοι δήμοι-υπουργείο. Αβεβαιότητα για το πότε θα επιστρέψουν πίσω οι μαθητές και υπό ποιες συνθήκες ασφάλειας. Αυτά είναι που απαιτούν άμεση κινητοποίηση. Για να γίνουν όλοι οι απαραίτητοι έλεγχοι, ώστε να διασφαλιστεί το ασφαλές σχολικό περιβάλλον. Για να σταματήσει το webex και να γυρίσουν με ασφάλεια τα παιδιά στο σχολείο. Για να μην έχουμε άλλη Βιολάντα, αλλά Τέμπη στα σχολεία!

Κρυονέρι

Όχι στην κατασκευή Data Center

Μαζική κινητοποίηση των κατοίκων του Κρυονερίου πραγματοποιήθηκε το πρωί της Τετάρτης, 21 Οκτωβρίου. Εκατοντάδες δημότες συγκεντρώθηκαν στην κεντρική πλατεία και με πορεία κατέβηκαν μέχρι τον ανισόπεδο κόμβο του Αγίου Στεφάνου στην εθνική οδό, διαμαρτυρόμενοι για τον σχεδιασμό και τα έργα που έχουν ξεκινήσει για την εγκατάσταση τουλάχιστον δύο Data Centers στην περιοχή (δημοσιεύματα κάνουν λόγο για τέσσερα). Η κινητοποίηση οργανώθηκε από πρωτοβουλία κατοίκων, ενώ υπήρχε έντονη παρουσία μαθητών, γονέων και τοπικών συλλόγων.

Η αντίδραση των κατοίκων ήταν άμεση ενάντια στην κατασκευή ογκωδών εγκαταστάσεων, με ιδιαίτερα υψηλές απαιτήσεις ηλεκτρικής ενέργειας, που βρίσκονται σε συνεχή λειτουργία. Τα συστήματα ψύξης, οι ανεμιστήρες, οι εφεδρικές γεννήτριες και οι αναγκαίες ηλεκτρικές υποδομές δημιουργούν σοβαρά ερωτήματα για την ηχορύπανση, την κατανάλωση νερού, την αποβολή θερμότητας, την ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία -σε μία περιοχή ήδη σοβαρά εκτεθειμένη-, τη συνολική περιβαλλοντική επιβάρυνση, την υγειά και την ασφάλεια των κατοίκων. Ακόμα πιο ανησυχητικό είναι ότι οι αρχικές θέσεις που προτάθηκαν είναι κοντά στον αστικό ιστό και πιο συγκεκριμένα η μία κοντά σε σχολείο της περιοχής.

Τις προηγούμενες ημέρες ο Δήμος Διονύσου υπέγραψε βεβαίωση επάρκειας υδροδότησης για το σχεδιαζόμενο Data Center στην οδό Λεύκης, έγγραφο που αποτελεί μέρος της διαδικασίας περιβαλλοντικής αδειοδότησης. Με τις αρχικές όμως αντιδράσεις και μία πρώτη κινητοποίηση των κατοίκων στις 13 Οκτωβρίου, η δημοτική αρχή πιέστηκε ώστε να προτείνει αρνητική γνωμοδότηση για την περιβαλλοντολογική μελέτη που έχει γίνει, η οποία οριστικοποιήθηκε μετά και από τις πιέσεις των κατοίκων το πρωί της Τετάρτης.

Στη κινητοποίηση οι δημότες φώναξαν ενάντια στην συντονισμένη προσπάθεια επιβολής βαριών βιομηχανικών ψηφιακών υποδομών στον δήμο τους. Απαίτησαν να μην προχωρήσει καμία βεβαίωση, έγκριση ή άδεια από τον Δήμο, αναφέρθηκαν στις επιπτώσεις που έχουν αυτά τα έργα στις περιοχές που εγκαθίστανται, αλλά και προειδοποίησαν ενάντια στις κινήσεις του Δήμου να προωθήσει ή να διευκολύνει την κατασκευή. Προφανώς δεν έλλειψαν οι αναφορές σε καλύτερες μελέτες ή σε αίτηση προσφυγής στο Συμβούλιο της Επικρατείας, στόχοι που συνήθως αποπροσανατολίζουν και αποδυναμώνουν την κατεύθυνση του αγώνα, αφαιρώντας την πρωτοβουλία από τις λαϊκές δυνάμεις για να αναλάβουν οι «ειδικοί», καλλιεργώντας ταυτόχρονα αυταπάτες για τον ρόλο της δημοτικής αρχής. Αυτή η λογική αναδείχτηκε και στο ψήφισμα «της μαζικής πορείας διαμαρτυρίας κατοίκων, δημοτών και φορέων της δημοτικής κοινότητας του Δήμου Διονύσου» που δημοσιοποιήθηκε.

Οι κάτοικοι του Δήμου Διονύσου δεν έχουν τίποτα να κερδίσουν από τη δημιουργία εγκαταστάσεων στην περιοχή τους που θα επιβαρύνουν και θα υποβαθμίσουν την ζωή τους. Η διεκδίκησή τους πρέπει να συνεχιστεί σταθερά, ενάντια σε υποσχέσεις ή κινήσεις τακτικής, όπως η αρνητική γνωμοδότηση του Δήμου, η οποία πρακτικά δεν ακυρώνει τις προηγούμενες συμφωνίες, ούτε απαγορεύει τη συνέχεια του έργου. Κάθε τέτοια υπόσχεση αποσκοπεί απλά στην καθυστέρηση και αναβολή του αγώνα των κατοίκων, οι οποίοι πρέπει να συνεχίσουν σταθερά ενωμένοι.

Το κράτος και οι κυβερνήσεις, με τις πλάτες κάθε Δημοτικής Αρχής που συνεργάζεται μαζί τους, εξυπηρετούν σταθερά τα συμφέροντα του κεφαλαίου εις βάρος της υγείας και της ασφάλειας των δημοτών. Η μόνη πραγματική διέξοδος για τους κατοίκους είναι ο μαζικός αγώνας για το δικαίωμα στη ζωή!

Συμπεράσματα και αιχμές για το εργατικό κίνημα στη χώρα μας

Χρήσιμα συμπεράσματα βγαίνουν από τις κινητοποιήσεις στο εξωτερικό, και ειδικά στην Ευρώπη, για το εργατικό κίνημα στη χώρα μας. Συμπεράσματα τα οποία πεισματικά αρνούνται να ενσωματώσουν στη ζωή των σωματείων οι αστικορεφορμιστικές ηγεσίες, φοβούμενες μήπως το κύμα οργής ξεφύγει από τα στενά όρια που θέλουν να του θέσουν.

Πρώτα από όλα, το κύριο συμπέρασμα αφορά τη σύνδεση της μαθητικής και φοιτητικής νεολαίας και του κινήματος των εκπαιδευτικών με το εργατικό κίνημα. Η χιλιοειπωμένη αλήθεια ότι η νεολαία, και ειδικά αυτή που βρίσκεται στην εκπαίδευση, δρα ως πυροκροτητής και συμπαρασύρει το εργατικό κίνημα, έχει επαληθευτεί πολλές φορές από τον Μάη του ’68 και το Πολυτεχνείο ακόμα, μέχρι και στα σύγχρονα κινήματα. Αυτός ο αναβρασμός, που είχε ως σημείο εκκίνησης τη Γαλλία και την Ισπανία, μεταδόθηκε σε μια σειρά χώρες της Ευρώπης. Η μετάδοση όμως του «ιού του ξεσηκωμού» δεν έγινε μόνο από χώρα σε χώρα, αλλά και μέσα στο κίνημα των χωρών, ειδικά στη Δυτική Ευρώπη (Γαλλία, Ισπανία, Πορτογαλία, Βέλγιο, Ιρλανδία κτλ). Η νεολαία που προέρχεται από τα εργατικά-λαϊκά στρώματα, ως ευαίσθητος δέκτης της καταπίεσης που δέχονται, και ειδικά του ζητήματος του κόστους ζωής και των όρων δουλειάς, μετά δρα ως εκφραστής τους. Μπορεί αρχικά οι κινητοποιήσεις να χαρακτηρίζονται από αιτήματα που έχουν σχέση με την εκπαίδευση, ταρακουνώντας αρχικά τους εκπαιδευτικούς του δημοσίου (που συνήθως είναι οι πρώτοι που μπαίνουν σε απεργία), όμως ύστερα οι κινητοποιήσεις γενικεύονται. Είναι ένα φαινόμενο που έχει παρατηρηθεί τόσο ιστορικά, όσο και στις τωρινές κινητοποιήσεις, ότι η αρχική αδυναμία του εργατικού κινήματος να αντιδράσει στους όρους ζωής και δουλειάς ξεπερνιέται από την έμφυτη δυνατότητα της νεολαίας να εξεγείρεται. Το γεγονός ότι συχνά πιο ριζοσπαστικές δυνάμεις έχουν καλύτερους συσχετισμούς στον χώρο της νεολαίας και της εκπαίδευσης, κάνει συγκριτικά πιο εύκολο να ξεπεραστεί το εμπόδιο των ηγεσιών, που είναι πιο εδραιωμένες στα παραδοσιακά συνδικάτα.

Με τη σειρά του, το εργατικό κίνημα βρίσκει ένα πιο ευνοϊκό περιβάλλον για την εκδήλωση των αγώνων και την προβολή και των δικών του αιτημάτων. Βρίσκει έναν συσχετισμό στον δρόμο πιο βατό για να εκδηλώσει μια απεργιακή κινητοποίηση. Δεν βγαίνει όμως στον δρόμο μονάχα «για τα παιδιά του». Βγαίνει γιατί (επιτέλους) του δίνεται η ευκαιρία που του στερούν οι ηγεσίες του. Οι οποίες πιεζόμενες αναγκάζονται να προκηρύξουν κάποιες απεργίες, που ύστερα μαζικοποιούνται από τα κάτω. Έτσι, ο νεολαιίστικος ξεσηκωμός γίνεται ξεσηκωμός και τμήματος των εργαζόμενων μαζών, που με τη σειρά τους τον βαθαίνουν πολιτικά και του προσδίδουν άλλα χαρακτηριστικά. Όπως έχει ειπωθεί άλλωστε και στον Μάη του 68: *«τα αδύναμα χέρια των φοιτητών παρέδωσαν το κίνημα στα στιβαρά χέρια των εργατών»*.

Τρία κρίσιμα συμπεράσματα

Πρώτο, ο ξεσηκωμός της νεολαίας είναι ένα ζήτημα που αφορά με άμεσο, κεντρικό και πολιτικό τρόπο το εργατικό κίνημα. Όχι μόνο και απλώς στη βάση της αλληλεγγύης με τη νέα γενιά (φυσικά τίθεται και αυτό). Αλλά με βάση τους όρους που εκδηλώνονται και οι ίδιες οι εργατικές κινητοποιήσεις. Τώρα θα ήταν η ώρα να βγούνε αυτές μπροστά. Η αναβολή για τις 25 Νοέμβρη (μετά το Πολυτεχνείο και κοντά στον προϋπολογισμό) εκδηλώνει φόβο των ηγεσιών για να μη συναντηθούν νεολαία και εργατιά σε κοινό μέτωπο.

Δεύτερο, ότι το αίτημα για αυξήσεις στους μισθούς έχει κεντρικό και κομβικό χαρακτήρα. Ενοποιεί τους διάφορους τομείς των εργαζομένων, τον δημόσιο και τον ιδιωτικό, και απαντά με τον πιο ικανοποιητικό τρόπο το ζήτημα του κόστους ζωής. Μέσα από αυτή την κεντρική αιχμή μπορεί το εργατικό κίνημα να μπει σε μια τροχιά ώστε να διεκδικήσει και ιδιαίτερα ζητήματα που αφορούν τις συλλογικές συμβάσεις και τους όρους δουλειάς. Μέσα σε συνθήκες εκτίναξης του κόστους ζωής και ασφυξίας των εργαζομένων, αυτό το αίτημα περισσότερο από κάθε άλλο συγκεντρώνει τις προϋποθέσεις πανεργατικής κινητοποίησης.

Τρίτο, οι χώροι του δημοσίου και ειδικά της εκπαίδευσης και της υγείας, είναι «ευαίσθητοι δέκτες» της γενικότερης αντιλαϊκής πολιτικής και των περικοπών προς όφελος των εξοπλιστικών προγραμμάτων και της πολεμικής οικονομίας και πολεμικής προετοιμασίας. Είναι τομείς που εκδηλώνεται ο αποκλεισμός πλατιών λαϊκών μαζών από στοιχειώδη δικαιώματα και περικλείουν μέσα τους και αυτές τις ανάγκες.

Συνολικά, αν αποτιμήσουμε αυτές τις ελπιδοφόρες διεργασίες, ένα είναι το συμπέρασμα που βγαίνει αβίαστα: η κίνηση της Ταξικής Πορείας για το ζήτημα της πάλης για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς που να καλύπτουν το κόστος ζωής, πρέπει να ενταθεί ακόμα περισσότερο το επόμενο διάστημα.

Οι αστικορεφορμιστικές ηγεσίες βγάζουν τα συμπεράσματα που εκείνες θέλουν και βασικός σκοπός τους είναι να δείξουν ότι τάχα αντιδρούν, χωρίς να δημιουργηθούν συνθήκες κοινού μετώπου εργαζομένων-νεολαίας που μπορεί να ξεφύγει από τον έλεγχο τους. Οι όποιες απεργιακές αποφάσεις συνδικάτων, ομοσπονδιών και σωματείων, υπό αυτό το πρίσμα πρέπει να ιδωθούν. Πρέπει να αποτελέσουν αφορμή για ενεργοποίηση της βάσης των εργαζομένων, χωρίς όμως να γίνεται άκριτα αποδεκτός ο σχεδιασμός, το πλαίσιο, τα όρια των ηγεσιών.

Με εμπιστοσύνη στις δυνατότητες του κόσμου της δουλειάς, να συνεχίσουμε.

Μετανάστες εργάτες στην οικοδομή

Διεκδικώντας ζωή και δουλειά με δικαιώματα!

Πίσω από το κατασκευαστικό «θαύμα» των μεγάλων «εθνικών» έργων που τα τελευταία χρόνια αποτελεί προμετωπίδα της «ανάπτυξης» του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου στη χώρα μας κρύβεται η σύγχρονη εργασιακή βαρβαρότητα. Ένα σύγχρονο σκλαβοπάζαρο είναι γεγονός, με επίκεντρο χιλιάδες μετανάστες εργάτες κυρίως από την Ασία και την Αφρική, που ζουν σε συνθήκες ομηρίας και παρανομίας δουλεύοντας στα εργοτάξια κάτεργα των μεγάλων κατασκευαστικών ομίλων. Με τα επίσημα στοιχεία να βρίσκονται πολύ μακριά από την πραγματικότητα καθώς ο μεγαλύτερος αριθμός των μεταναστών ζει και εργάζεται στη χώρα μας χωρίς χαρτιά, υπολογίζεται ότι τουλάχιστον το 80% των εργατών στην κατασκευή είναι μετανάστες εργάτες.

Το κατασκευαστικό κεφάλαιο αναζητά εναγωνίως φθηνά και αναλώσιμα εργατικά χέρια για να «τρέξει» την ολοκλήρωση των έργων με κάθε κόστος για το εργατικό δυναμικό. Είναι ακριβώς το σημείο που το ρατσιστικό δηλητήριο του πολιτικού συστήματος και του κεφαλαίου μετατρέπεται σε ευκαιρία εκμετάλλευσης, που μυρίζει αίμα και ιδρώτα εργατών. Για λογαριασμό του το κεφάλαιο «ψαρεύει» στη θάλασσα των χιλιάδων κατατρεγμένων μεταναστών από τις κατεστραμμένες χώρες και τις εμπόλεμες ζώνες που κατά μια γενική έννοια το ίδιο δημιούργησε. Ταυτόχρονα επιστρατεύουν διακρατικές συμφωνίες, σύγχρονα σκλαβοπάζαρα, που διακινούν εργάτες που εργάζονται χωρίς δικαιώματα σε συνθήκες μόνιμης ομηρίας, με άδειες παραμονής που κοστίζουν τεράστια ποσά και διαρκούν όσο επιθυμεί το κεφάλαιο και ο εκάστοτε εργοδότης.

Η αύξηση της κερδοφορίας για το κεφάλαιο επιβάλει χαμηλά εργατικά κόστη, ενώ σε συνδυασμό με την πίεση για εμπρόθεσμες παραδόσεις, δημιουργείται ένα μείγμα εργασιακών σχέσεων που μυρίζει εργασιακή βαρβαρότητα. Εξοντωτικά ωράρια 10-12 ωρών την ημέρα, εργασία 6 και πλέον επίσημα 7 συνεχόμενων ημερών την εβδομάδα, ασφυκτική πίεση και εντατικοποίηση για να βγαίνουν τα χρονοδιαγράμματα, μεροκάματα πείνας πολύ κάτω ακόμη και από τη ΣΣΕ που έχει υπογράψει η ομοσπονδία των οικοδόμων. Οι σοβαροί τραυματισμοί εργατών και οι θάνατοι εν ώρα εργασίας έρχονται ως συνέπεια των βάρβαρων εργασιακών σχέσεων και αποτελούν πλέον καθημερινό φαινόμενο στα εργοτάξια της χώρας. Για έναν μετανάστη εργάτη που ζει και δουλεύει χωρίς χαρτιά όλα είναι υπό αίρεση, όλα κινούνται σε μια λεπτή γραμμή που ο φόβος της απόλυσης, της σύλληψης, της φυλάκισης, της επέλασης καραδοκούν κάθε στιγμή.

Η πρόσφατη δημιουργία της Ένωσης Αράβων Εργατών στην Οικοδομή κατά βάση από Αιγύπτιους εργάτες που κατακλύζουν τα εργοτάξια της χώρας, αποτελεί μια σημαντική και αισιόδοξη εξέλιξη που έχει ήδη ταράξει τα λιμνάζοντα νερά του κατασκευαστικού κλάδου, ενώ έχει αναδείξει σειρά ζητημάτων που αφορούν συνολικότερα το εργατικό και λαϊκό κίνημα. Οι Άραβες εργάτες στην οικοδομή δημιούργησαν την ένωσή τους την περασμένη άνοιξη, μετά από τα τραγικά περιστατικά στο εργοτάξιο του Ελληνικού που άφησαν έναν νέο Αιγύπτιο εργάτη νεκρό και έναν σοβαρά τραυματία. Διεκδικούν τα αυτονόητα για αυτούς και για τους συνάδελφους τους. Ζωή και δουλειά με αξιοπρέπεια και δικαιώματα, χωρίς τη μόνιμη ομηρία και τον συνεχή φόβο. Όπως οι ίδιοι επαναλαμβάνουν, η διεκδίκηση της νομιμοποίησής τους αποτελεί καθοριστικό ζήτημα για τους ίδιους, γιατί ζωή χωρίς χαρτιά σημαίνει δουλειά χωρίς δικαιώματα.

Την ίδια στιγμή, οι Άραβες μετανάστες εργάτες είτε κατανοώντας τη σημασία των κινήσεών τους είτε όχι, διεκδικούν τη θέση τους και τον ρόλο τους στο εργατικό κίνημα, καθώς αποτελούν σημαντική μερίδα της εργατικής τάξης της χώρας. Σήμερα, με βασική ευθύνη των δυνάμεων που κυριαρχούν στα συνδικαλιστικά όργανα, είναι εμφανές ότι όχι μόνο δεν διευκολύνεται η σύνδεση των συνδικαλιστικών οργανώσεων και η ένταξη των μεταναστών εργατών σε αυτές, αλλά στην πραγματικότητα αποφεύγεται. Γιατί σύνδεση με τις διεκδικήσεις τους θα σήμαινε ανάληψη ευθύνης και ευθεία αντιπαράθεση με το κεφάλαιο και την εργοδοσία.

Οι Άραβες μετανάστες εργάτες στην οικοδομή όχι μόνο δείχνουν το παράδειγμα της οργάνωσης και της διεκδίκησης στους χιλιάδες μετανάστες εργάτες που δουλεύουν στα χειρότερα κάτεργα της χώρας, αλλά κυρίως υποδεικνύουν έναν διαφορετικό δρόμο για το εργατικό κίνημα. Ένα δρόμο με ταξική κατεύθυνση και αναφορά, που ανεβάζει τον πήχη και τις απαιτήσεις της πάλης σε ένα όχι νέο, αλλά διαφορετικό επίπεδο.

Pizza Fan - Χωριάτικο

Δεν θα πληρώσουν οι εργαζόμενοι τα σπασμένα του κάθε Αντάρα και Γιαννακόπουλου

Οι εξελίξεις στην Pizza Fan και στο «Χωριάτικο» φέρνουν χιλιάδες εργαζόμενους αντιμέτωπους με την ανασφάλεια και τον κίνδυνο να χάσουν τη δουλειά και το εισόδημά τους. Στην Pizza Fan, περίπου 2.500 εργαζόμενοι βρίσκονται στον αέρα, ενώ οι τελευταίες εξελίξεις γύρω από το «Χωριάτικο» γεννούν αντίστοιχη αγωνία για το μέλλον των εργαζομένων της επιχείρησης. Για ακόμη μια φορά, άνθρωποι που καθημερινά μοχθούν για να εξασφαλίσουν τα προς το ζην βρίσκονται αντιμέτωποι με τις συνέπειες επιλογών για τις οποίες δεν έχουν καμία ευθύνη.

Οι εργαζόμενοι δεν αποφασίζουν για τον τρόπο λειτουργίας των επιχειρήσεων, δεν διαχειρίζονται τα οικονομικά τους και δεν καθορίζουν τις επιλογές των ιδιοκτητών και των στελεχών τους. Κι όμως, κινδυνεύουν να χάσουν τον μισθό τους, να βρεθούν με απλήρωτες υποχρεώσεις και να μην ξέρουν πώς θα καλύψουν τις ανάγκες των οικογενειών τους. Την ώρα που η εργασία τους αποτελεί τη βάση για τη λειτουργία και την κερδοφορία των επιχειρήσεων, οι ίδιοι αντιμετωπίζονται σαν αναλώσιμοι, σαν να μπορούν από τη μια μέρα στην άλλη να στερηθούν το εισόδημά τους.

Αυτή είναι η πραγματικότητα που βιώνουν χιλιάδες εργαζόμενοι στον κλάδο της εστίασης και του εμπορίου. Εξαντλητικά ωράρια, εντατικοποίηση, χαμηλοί μισθοί, ελαστικές σχέσεις εργασίας και καθημερινή πίεση συνθέ-

Απεργίες ανά τον κόσμο:

Οι εργαζόμενοι βγαίνουν στον δρόμο διεκδικώντας δουλειά και ζωή με δικαιώματα!

Ιρλανδία

Στις 14 Οκτώβρη, περισσότεροι από 300.000 εργαζόμενοι του δημόσιου τομέα στην Ιρλανδία συμμετείχαν σε 24ωρη πανεθνική απεργία, στη μεγαλύτερη απεργία στη χώρα εδώ και σχεδόν δύο δεκαετίες. Στην απεργία συμμετείχαν νοσηλευτές, γιατροί, εκπαιδευτικοί, δημόσιοι υπάλληλοι και εργαζόμενοι σε κρατικές υπηρεσίες. Έκλεισαν σχεδόν όλα τα σχολεία στη χώρα, με πάνω από 100.000 εκπαιδευτικούς να απεργούν, χιλιάδες ιατρικά ραντεβού να ακυρώνονται και όλες τις δημόσιες υπηρεσίες να υπολειτουργούν, ενώ δεκάδες πανεπιστήμια έκλεισαν με απεργιακές περιφρουρήσεις έξω από χώρους δουλειάς.

Το βασικό αίτημα των εργαζομένων ήταν οι αυξήσεις στους μισθούς, καθώς οι αποδοχές τους δεν επαρκούν για να καλύψουν το συνεχώς αυξανόμενο κόστος ζωής. Η προηγούμενη μισθολογική συμφωνία που είχαν οι εργαζόμενοι στο δημόσιο έληξε τον Ιούνιο και οι συνδικαλιστικές οργανώσεις απαιτούν να τεθούν οι μισθολογικές αυξήσεις στο επίκεντρο των διαπραγματεύσεων, μιας και η ακρίβεια και στην Ιρλανδία εξανεμίζει τους μισθούς.

Η απεργία είχε πανεθνική εμβέλεια και επηρέασε ταυτόχρονα την εκπαίδευση, την περίθαλψη και άλλες δημόσιες υπηρεσίες. Οι εργαζόμενοι πραγματοποίησαν πάνω από δύο χιλιάδες απεργιακές συγκεντρώσεις και πικετοφορίες έξω από χώρους εργασίας, μεταξύ των οποίων σχολεία, πανεπιστήμια και νοσοκομεία. Η μαζική συμμετοχή στην απεργία υποχρέωσε την κυβέρνηση να ξεκινήσει διαπραγματεύσεις με τους εκπροσώπους των εργαζομένων για την υπογραφή νέας μισθολογικής συμφωνίας που να συμπεριλαμβάνει σημαντικές αυξήσεις. Οι διαπραγματεύσεις βρίσκονται ακόμη σε αδιέξοδο, καθώς η κυβέρνηση αρνείται να ικανοποιήσει τα αιτήματα των εργαζομένων. Είναι ανοιχτό το ενδεχόμενο νέων κινητοποιήσεων και απεργιών εάν δεν υπογραφεί μια μισθολογική συμφωνία που να ικανοποιεί τις διεκδικήσεις.

Σενεγάλη

Στη Σενεγάλη, το Συνδικαλιστικό Μέτωπο για την Υπεράσπιση της Εργασίας (FSDT), ένας συντονισμός δεκάδων συνδικαλιστικών οργανώσεων από διαφορετικούς κλάδους, προκήρυξε τριήμερη γενική απεργία από τις 21 έως τις 23 Οκτώβρη. Η κινητοποίηση αφορούσε εργαζόμενους του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα, αλλά και εργαζόμενους που βιοπορίζονται χωρίς σταθερή εργασιακή σχέση, μικροπωλητές και αυτοαπασχολούμενους. Στις 20 Οκτώβρη είχε προηγηθεί πολύ μαζική διαδήλωση εργαζομένων στο Ντακάρ, με αποτέλεσμα ο αγώνας τους να κλιμακωθεί με την τριήμερη γενική απεργία.

Στην απεργία συμμετείχαν εργαζόμενοι στην εκπαίδευση, την υγεία, τις μεταφορές, την ηλεκτρική ενέργεια, τα λιμάνια, τα αεροδρόμια, τις τηλεπικοινωνίες, τη βιομηχανία και τις δημόσιες υπηρεσίες. Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις έκαναν λόγο για πραγματικά υψηλή συμμετοχή των εργαζομένων στην απεργία, φτάνοντας ένα ποσοστό έως και 90%.

Προμετωπίδα των αιτημάτων της απεργίας ήταν οι αυξήσεις στους μισθούς και στις συντάξεις, τα μέτρα για την αντιμετώπιση της ακρίβειας και η μείωση των τιμών στα βασικά αγαθά, στο νερό, στο ηλεκτρικό ρεύμα και στα καύσιμα. Οι εργαζόμενοι διεκδίκησαν επίσης την καταβολή καθυστερούμενων μισθών και επιδομάτων, την επαναπρόσληψη απολυμένων συναδέλφων τους και την προστασία των κοινωνικών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων. Αντέδρασαν, επίσης, στην επέκταση των συμβάσεων ορισμένου χρόνου έως και τα τέσσερα χρόνια και στις αλλαγές που προωθούνται στη διοίκηση των οργανισμών κοινωνικής ασφάλισης.

Η κυβέρνηση αμφισβήτησε τη νομιμότητα της απεργίας χαρακτηρίζοντάς την «παράνομη» και απείλησε τους εργαζόμενους με περικοπές μισθών και πειθαρχικές κυρώσεις στην περίπτωση συμμετοχής στην απεργία. Σε πολλούς χώρους δουλειάς υπήρξαν καταγγελίες για εργοδοτικό εκφοβισμό καθώς και επιτάξεις εργαζομένων.

Γαλλία

Στις 29 Σεπτέμβρη, στη Γαλλία προκηρύχθηκε απεργία στον δημόσιο τομέα και πραγματοποιήθηκαν διαδηλώσεις σε περισσότερες από 170 πόλεις της χώρας. Εκπαιδευτικοί, εργαζόμενοι στην υγεία, πυροσβέστες και άλλοι δημόσιοι υπάλληλοι διαμαρτυρήθηκαν για τις περικοπές, τις ελλείψεις προσωπικού και την υποβάθμιση των δημόσιων υπηρεσιών. Στις κινητοποιήσεις συμμετείχαν δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι.

Στο επίκεντρο των διεκδικήσεων βρέθηκαν οι μισθολογικές αυξήσεις, οι προσλήψεις και η εναντίωση στις περικοπές που συνδέονται με τον προϋπολογισμό του 2027. Οι πυροσβέστες ζήτησαν ενίσχυση των υπηρεσιών τους με επιπλέον προσωπικό και αναγνώριση των κινδύνων που αντιμετωπίζουν στη δουλειά τους, με ιδιαίτερη αναφορά στις πυρκαγιές που ξέσπασαν στη χώρα το περασμένο καλοκαίρι και κόστισαν τη ζωή σε τέσσερις πυροσβέστες, ενώ τραυματίστηκαν περισσότεροι από 100.

Παράλληλα με την απεργιακή κινητοποίηση, μαθητές πραγματοποίησαν αποκλεισμούς σχολείων, καταγγέλλοντας την έλλειψη εκπαιδευτικών και προσωπικού, τις ανεπαρκείς σχολικές υποδομές και την πίεση που δέχονται μέσα σε ένα ασφυκτικό περιβάλλον. Οι μαθητικές κινητοποιήσεις και το ξέσπασμα της γαλλικής νεολαίας συναντήθηκε στον δρόμο με τους απεργούς, δημιουργώντας ένα μαζικό κύμα λαού και νεολαίας που αντιδρά στην πολιτική του συστήματος και διεκδικεί δικαιώματα.

Οι κινητοποιήσεις σε όλη τη χώρα συνοδεύτηκαν από ισχυρή αστυνομική παρουσία, καταστολή, συλλήψεις και τραυματισμούς διαδηλωτών. Η μαζική και επίμονη συμμετοχή των εργαζομένων ανάγκασε τις μεγαλύτερες συνομοσπονδίες των πολυδιασπασμένων συνδικαλιστικών οργάνων της χώρας να καλέσουν σε νέα απεργία, σε όλη τη Γαλλία, στις 5 Νοέμβρη. Με περισσότερα από 2,1 εκ. εργαζόμενους ως μέλη, η απεργία των CGT, CFDT, FO, Unsa και FSU καλύπτει πρακτικά όλους τους κλάδους: εργαζόμενους στη βιομηχανία ενέργειας, μετάλλων, χημικών, τροφίμων, εξόρυξης, υφαντουργίας, υαλουργίας, κατασκευών, εργάτες γης, εργαζόμενους στο δημόσιο (εκπαίδευση, περίθαλψη, τοπική αυτοδιοίκηση, υπουργεία), στο εμπόριο και τις αποθήκες, στις μεταφορές, στα τρένα, στα λιμάνια, στις τηλεπικοινωνίες, στα χρηματοπιστωτικά κ.ά.

Ιταλία

Στην Ιταλία, τον Οκτώβρη καταγράφηκαν διαδοχικές απεργιακές κινητοποιήσεις σε πολλούς κλάδους. Στις 15 και 16 Οκτώβρη, προκηρύχθηκαν απεργίες στις θαλάσσιες μεταφορές και στο λιμενικό σύστημα της Νάπολης. Στις 16 Οκτώβρη, απήργησε για 24 ώρες το πλήρωμα καμπίνας της EasyJet. Τις ίδιες ημέρες προκηρύχθηκαν απεργίες στις μεταφορές στη Φότζια και τη Νάπολη, στους σιδηροδρόμους στη Λομβαρδία και πανεθνικές απεργίες στην εκπαίδευση και την πυροσβεστική.

Τα αιτήματα των απεργιών αφορούσαν τις αυξήσεις στους μισθούς, τη βελτίωση των εργασιακών συνθηκών, την ασφάλεια και την υποστελέχωση.

Ξεχωριστή αναφορά αξίζει στην απεργία στο χαλυβουργείο Ilva του Τάραντα, μία από τις μεγαλύτερες βιομηχανίες στη νότια Ιταλία, όπου η εταιρεία Acciaierie d'Italia έχει ανακοινώσει σχέδια για γενική διακοπή της λειτουργίας, ενώ έχει ήδη διακοπεί η παραγωγή στις υψικάμινους και στις εγκαταστάσεις της πρωτογενούς παραγωγής χάλυβα. Οι εργαζόμενοι προχώρησαν σε 48ωρη απεργία και πραγματοποίησαν αποκλεισμούς δρόμων και απεργιακές περιφρουρήσεις, αντιδρώντας στα σχέδια της εργοδοσίας, που αφήνουν χιλιάδες εργαζόμενους σε καθεστώς αναστολής εργασίας, χωρίς σαφή προοπτική για το μέλλον τους. Οι εργαζόμενοι απαίτησαν και συνεχίζουν να απαιτούν τη διασφάλιση των θέσεων εργασίας που απειλούνται, καθώς πάνω από 8.000 εργαζόμενοι δουλεύουν στο εργοστάσιο στον Τάραντα.

Ολλανδία

Στην Ολλανδία, η συνδικαλιστική ομοσπονδία FNV οργάνωσε μέσα στον Σεπτέμβρη διαδοχικές απεργιακές κινητοποιήσεις ενάντια στα κυβερνητικά σχέδια περικοπών ύψους 6,8 δισ. ευρώ στις κοινωνικές παροχές. Οι κινητοποιήσεις ξεκίνησαν από τα λιμάνια στις 4 Σεπτέμβρη, συνεχίστηκαν στον δημόσιο τομέα στις 8 Σεπτέμβρη με απεργία των εργαζομένων στις κρατικές υπηρεσίες, τους δήμους, την εκπαίδευση και την υγεία, και κορυφώθηκαν στις 9 Σεπτέμβρη με 24ωρη απεργία στις δημόσιες συγκοινωνίες και στον σιδηρόδρομο με συμμετοχή δεκάδων χιλιάδων εργαζομένων.

Τα αιτήματα της απεργίας αφορούσαν στις περικοπές στα επιδόματα ανεργίας και αναπηρίας, καθώς και στις αλλαγές που σχεδιάζονταν στο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης και συντάξεων. Μετά τις μαζικές απεργίες των εργαζομένων, η ολλανδική κυβέρνηση απέσυρε πλήρως τις ανακοινωμένες περικοπές στα επιδόματα ανεργίας και αναπηρίας, αλλά και στις συντάξεις.

Ινδία

Στο Δελχί, οι συμβασιούχοι οδηγοί της κρατικής εταιρείας λεωφορείων DTC προκήρυξαν απεργία στις 15 Σεπτέμβρη, η οποία συνεχίστηκε για αρκετές ημέρες. Οι οδηγοί διεκδίκησαν αυξήσεις στις ημερήσιες αποδοχές, επίδομα ακρίβειας, ασφάλιση υγείας για τις οικογένειές τους, αποζημιώσεις σε περίπτωση εργατικού «ατυχήματος» και επίσημα έγγραφα που να κατοχυρώνουν τη σχέση εργασίας τους.

Βασικό ζήτημα για τους συμβασιούχους οδηγούς της DTC αποτέλεσε η ανισότητα ανάμεσα στους μόνιμους και στους συμβασιούχους εργαζόμενους, ακόμη και όταν κάνουν την ίδια δουλειά, διεκδικώντας ίση αμοιβή για ίση εργασία και ένταξη των εργολαβικών εργαζομένων στο μισθολόγιο της DTC. Οι οδηγοί διεκδίκησαν επίσης πρόσβαση σε παροχές υγείας και κοινωνικής ασφάλισης. Η συμμετοχή των εργαζομένων ήταν μαζική, ενώ οι κινητοποιήσεις επηρέασαν τη λειτουργία των λεωφορείων.

Την ίδια περίοδο, στην Ινδία εκδηλώθηκαν και κινητοποιήσεις νέων γύρω από αλλαγές στους εκλογικούς καταλόγους, με αίτημα την παραίτηση του επικεφαλής της Εκλογικής Επιτροπής. Σε διαδήλωση στο Δελχί στις αρχές Οκτωβρίου, η αστυνομία προχώρησε σε μαζικές προσαγωγές και συλλήψεις. Και στην Ινδία, νεολαία και εργαζόμενοι συναντήθηκαν στον δρόμο σε μαζικές κινητοποιήσεις, που εναντιώνονταν στο τσάκισμα των δικαιωμάτων τους και διεκδικούσαν καλύτερους όρους ζωής.

τουν ήδη μια δύσκολη καθημερινότητα. Στις συνθήκες αυτές, η απώλεια της δουλειάς ή η καθυστέρηση της μισθοδοσίας δεν είναι μια προσωρινή αναστάτωση. Σημαίνει αδυναμία πληρωμής του νοικιού, των λογαριασμών και των βασικών αναγκών, σε μια περίοδο που η ακρίβεια τσακίζει το εργατικό εισόδημα.

Οι εργαζόμενοι δεν έχουν κανέναν λόγο να αποδεχτούν αυτή την κατάσταση ως φυσιολογική. Δεν είναι δική τους ευθύνη οι επιλογές της εργοδοσίας και δεν μπορεί να μετατρέπονται σε εύκολα θύματα κάθε φορά που μια επιχείρηση αντιμετωπίζει προβλήματα. Δεν μπορεί να θεωρείται δεδομένο ότι θα χάσουν τη δουλειά τους, θα μείνουν απλήρωτοι ή θα αναγκαστούν να αναζητήσουν αλλού εργασία, ενώ έχουν ήδη προσφέρει τον κόπο και τον χρόνο τους.

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση, η απάντηση βρίσκεται στη συλλογική οργάνωση και διεκδίκηση. Οι εργαζόμενοι χρειάζεται να ενώσουν τη φωνή τους, να οργανώσουν τον αγώνα τους μέσα από τα σωματεία και να μην αφήσουν κανέναν μόνο απέναντι στην εργοδοτική αυθαιρεσία. Να διεκδικήσουν συγκεκριμένες δεσμεύσεις και μέτρα που θα διασφαλίζουν τη ζωή και τα δικαιώματά τους. Να ξανανοίξουν την κουβέντα ότι χωρίς αυτούς δεν κουνιέται τίποτα στην παραγωγή και να εμπιστευτούν ξανά τις δυνάμεις τους.

Απαιτούμε:

* Να διασφαλιστούν όλες οι θέσεις εργασίας.

* Να καταβληθούν στο ακέραιο όλοι οι μισθοί και τα δεδουλευμένα, χωρίς καθυστερήσεις και μειώσεις.

* Να διασφαλιστούν όλα τα μισθολογικά, ασφαλιστικά και εργασιακά δικαιώματα.

* Να μην υπάρξει καμία απόλυση και καμία μεταβολή των εργασιακών σχέσεων σε βάρος των εργαζομένων.

Κανένας εργαζόμενος δεν πρέπει να μείνει στον δρόμο. Η δουλειά και ο μισθός μας δεν είναι διαπραγματεύσιμα. Απέναντι στην ανασφάλεια και στην εκμετάλλευση, προτάσσουμε τη συλλογική μας δύναμη και τον οργανωμένο αγώνα.

Ηλεκτρονική συνταγογράφηση

Μόνο οι εργαζόμενοι με την πάλη τους μπορούν να δώσουν απάντηση!

Τον τελευταίο μήνα, με βάση πρόσφατη ΚΥΑ, τίθεται σταδιακά σε εφαρμογή αλλαγή στον τρόπο συνταγογράφησης φαρμάκου σε νοσηλευόμενους ασθενείς. Για τη χορήγηση της όποιας φαρμακευτικής αγωγής, πλέον, θα πρέπει: 1) Η κάθε ιατρική οδηγία να δίνεται μόνο ηλεκτρονικά και μέσω ΗΔΥΚΑ και συγκεκριμένων ICD-10 (διαγνώσεων). 2) Αυτή η οδηγία, σε ενεστώτα χρόνο μάλιστα, θα πρέπει να εγκρίνεται από την ΗΔΥΚΑ και το φαρμακείο του νοσοκομείου, όπου αν δεν εγκριθεί (πχ: μη συσχέτιση φαρμάκου με συγκεκριμένο ICD-10 της ΗΔΥΚΑ, κλειστό φαρμακείο, έλλειψη συγκεκριμένης φαρμακευτικής ουσίας από το φαρμακείο κ.ο.κ.), τότε θα πρέπει η οδηγία ηλεκτρονικά να τροποποιείται από τον γιατρό που τη δίνει για να εγκριθεί. 3) Αφού εγκριθεί, ακολουθεί η παραλαβή του φαρμάκου και η χορήγησή του στους ασθενείς από το νοσηλευτικό προσωπικό. Βέβαια, θα πρέπει να έχει προηγηθεί η ηλεκτρονική καταχώρηση των ιατρικών οδηγιών, καθώς και οι ώρες εκτέλεσής τους. 4) Τέλος, αφού η οδηγία εκτελεστεί και «ολοκληρώσει τον κύκλο της», καταγράφεται -και πάλι ηλεκτρονικά- ως εκτελεσμένη από το νοσηλευτικό προσωπικό.

Με βάση αυτά, απογειώνεται η γραφειοκρατία της δουλειάς αρχικά των γιατρών, ενώ σταδιακά θα επιβαρύνει και το νοσηλευτικό προσωπικό και τους φαρμακοποιούς μέσω αυτού του κύκλου διακίνησης του φαρμάκου. Απ' την άλλη, οι ασθενείς δεν θα λαμβάνουν το φάρμακο αν κάπου η αλυσίδα αυτή «σπάσει», με συνέπεια την εγκληματική στέρηση της θεραπείας. Τέλος, αυτό το μέτρο έρχεται να «κολλήσει» με την κοστολόγηση των νοσηλίων, διαδικασία που άνοιξε μέσω των DRG και των χρεώσεων που πρέπει να κάνουν οι γιατροί, ώστε να αποζημιώνεται -όπως λένε- το νοσοκομείο απ' τα ασφαλιστικά ταμεία. Θυμίζουμε ότι τα DRG είναι ηλεκτρονική καταγραφή και εκτέλεση κάθε ιατρικής, νοσηλευτικής, φαρμακευτικής, εργαστηριακής και απεικονιστικής οδηγίας, διάγνωσης και πράξης, καθημερινά. Μέτρα που, όπως έχουμε πει, έρχονται να βάλουν μεγαλύτερο «κόφτη» στο δικαίωμα του λαού σε δωρεάν περίθαλψη.

Μπροστά σε όλα αυτά, άνοιξε συζήτηση κυρίως στους γιατρούς, που πλήττονται και πιο άμεσα. Από πλευράς διοικήσεων/διευθυντών, προτάθηκαν ως λύσεις η αναβάθμιση του εξοπλισμού (ίντερνετ, τάμπλετ) για να διευκολυνθεί το έργο της συνταγογράφησης ή ακόμα και να ζητηθεί επιπλέον διοικητικό προσωπικό για αυτή τη δουλειά (!). Στο πλαίσιο αυτό, βγήκε και η ανακοίνωση της ΟΕΝΓΕ, η οποία καλεί σωστά σε απόσυρση της απόφασης. Πώς το διεκδικεί αυτό όμως; Κοινή συνισταμένη του κυβερνητικού και ρεφορμιστικού συνδικαλισμού είναι η παραδοχή της αναγκαιότητας του μέτρου. Και μάλιστα, με τα επιχειρήματα του ψηφιακού εκσυγχρονισμού της χώρας. Επομένως, ό,τι κίνηση γίνει, θα πρέπει να λειτουργήσει βελτιωτικά ως προς τη λειτουργία του συστήματος και έτσι, όταν δουλέψει, να γλιτώσουν και οι εργαζόμενοι λίγη γραφειοκρατία. Αυτό αποτυπώθηκε και στις γενικές συνελεύσεις που καλέστηκαν σε μια σειρά πόλεις, όπου το θέμα από τις κυρίαρχες ηγεσίες (ΠΑΜΕ) αντιμετωπίστηκε χλιαρά και πάντα στα πλαίσια του εφικτού, ιεραρχώντας υποτίθεται την προετοιμασία της απεργίας της 21ης Οκτώβρη. Επικράτησε δηλαδή η λίστα αιτημάτων των τελευταίων χρόνων που μιλάνε για διπλασιασμό μισθών κ.ά, ενώ στην πράξη δεν μπαίνει φραγμός σε ένα

μέτρο που θα εντατικοποιήσει κι άλλο την καθημερινότητα, κυρίως του ειδικευόμενου. Ακόμα, λοιπές ενέργειες ήταν να πηγαίνουν ολιγομελείς αντιπροσωπείες των κλαδικών σωματείων (άραγε ποιος τους όρισε;) από νοσοκομείο σε νοσοκομείο και από διοικητή σε διοικητή να παζαρέψουν κάποιο ψίχουλο, ώστε να παρουσιαστεί σαν νίκη στους εργαζόμενους. Γιατί δεν μπορείς να ορθώσεις πραγματικά φραγμό, όταν αποδέχεσαι τις αναγκαιότητες της «ψηφιοποίησης» και του «εκσυγχρονισμού».

Εντύπωση κάνει όμως η ανακοίνωση της ΟΕΝΓΕ που καταλήγει: «*καλύπτουμε τους συναδέλφους που αρνούνται να το εφαρμόσουν*». Σε μια περίοδο που οι δημόσιοι υπάλληλοι και τα δικαιώματά τους έχουν μπει στο στόχαστρο, που οι διώξεις των εκπαιδευτικών για την αξιολόγηση και την απεργία-αποχή ξεπερνούν τις μερικές χιλιάδες, που τα πειθαρχικά, προεξαρχόντων αυτών της Χ. Χοτζόγλου και Δ. Χαρτζουλάκη είναι σε εξέλιξη, τι συνιστά αυτή η πρόταση; Καλείται ο εργαζόμενος ατομικά να μην εφαρμόσει ένα μέτρο και δίνεται μια αόριστη υπόσχεση, ότι η ομοσπονδία θα βρίσκεται δίπλα του. Γιατί δεν μπαίνει η ΟΕΝΓΕ στην επίπονη και επίμονη διαδικασία να συγκροτήσει τον κλάδο, με συνέλευση σε κάθε πόλη και δημιουργία επιτροπών που θα παλέψουν για την ανάκληση του μέτρου με μαζικούς όρους;

Αναφορά πρέπει να γίνει και στη στάση της ΠΟΕΔΗΝ. Με ανακοίνωσή της (13/10/2026), επισημαίνει την αναγκαιότητα ψηφιοποίησης του ΕΣΥ και ότι θα βοηθήσει το νέο μέτρο στην αποφυγή λαθών και παραλείψεων. Και αυτό που θέτει είναι ότι η συνταγογράφηση δεν πρέπει να εμπλέξει νοσηλευτικό προσωπικό και να το επιβαρύνει ανάλογα, καθώς είναι αποκλειστικά ιατρική δουλειά. Επιμένει με τη στάση της δηλαδή να διασπά τον κλάδο και να αποδέχεται τα κυβερνητικά μέτρα. Και φυσικά, δεν κάλεσε στην κινητοποίηση της 21/10, παρά μόνο όταν συμμετείχε η ΑΔΕΔΥ στη στάση εργασίας.

Παρ' όλα αυτά, η αγανάκτηση των εργαζόμενων για το νέο μέτρο, αναζήτησε τρόπους έκφρασης. Έγιναν επιμέρους συγκεντρώσεις σε πολλά νοσοκομεία και διακινήθηκαν κείμενα υπογραφών για την απόσυρση του μέτρου. Ακόμα, η συμμετοχή στην απεργία ήταν μεγαλύτερη. Είναι ζητούμενο η προσπάθεια να συνεχιστεί. Να ανοίξει το ζήτημα σε περισσότερους χώρους και να γίνουν συζητήσεις. Ταυτόχρονα, οι γιατροί με τους υπόλοιπους υγειονομικούς πρέπει να βρεθούν στα σωματεία τους και να εναντιωθούν από κοινού στην αυξανόμενη εντατικοποίηση. Να κοντράρουμε τις διασπαστικές λογικές εντός του κινήματος και να ενωθούμε σε κοινό αγώνα για δουλειά με αξιοπρέπεια.

Νέες ΣΣΕ στους ΟΤΑ

Χωρίς τους εργαζόμενους στο προσκήνιο, τα προβλήματα εντείνονται!

Στις 9/10/2026 υπογράφηκαν οι δύο νέες Ειδικές Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας ανάμεσα στην κυβέρνηση και τις ηγεσίες των δύο δευτεροβάθμιων συνδικαλιστικών οργανώσεων στους δήμους, ΠΟΠ-ΟΤΑ και ΠΟΕ-ΟΤΑ. Σε ό,τι αφορά το περιεχόμενο των δύο παρόμοιων μεταξύ τους συμβάσεων, δεν υπάρχει καμία ουσιαστική αλλαγή για τους εργαζόμενους σε σχέση με της προηγούμενης τριετίας, εκτός, κυρίως, από τα άρθρα 2 και 3. Συγκεκριμένα, με τη νέα σύμβαση, οι μηχανικοί που επιβλέπουν έργα έχουν ειδικό 35ωρο και 2 επιπλέον μέρες άδεια, προβλέπεται επέκταση του 32ώρου σε υδρομετρητές και εξειδικεύονται οι κλάδοι και οι ειδικότητες που υπάγονται σε ειδικές άδειες.

Χωρίς να υποτιμούμε κανένα από τα παραπάνω και όλα όσα προβλέπουν οι προηγούμενες ΣΣΕ, έχει τεράστια σημασία να δούμε τόσο το πλαίσιο τη στιγμή που πέφτουν οι υπογραφές, όσο και την πραγματική κατάσταση των εργαζόμενων στους ΟΤΑ. Την κατάσταση δηλαδή σε σχέση και με τους όρους δουλειάς, τα δικαιώματα, αλλά και την κατάσταση του κινήματος. Και αυτό γιατί οι ΣΣΕ αποτελούν κατάκτηση του εργατικού κινήματος μιας προηγούμενης περιόδου και αποτέλεσμα σκληρών ταξικών αγώνων κι ενός διαφορετικού ταξικού συσχετισμού που αυτοί διαμόρφωσαν.

Την ώρα που οι πραγματικοί μισθοί μειώνονται και δεν φτάνουν για το μήνα, στις ΣΣΕ που υπογράφτηκαν δεν υπάρχει τίποτα. Κι αυτό, όπως και τα υπόλοιπα σοβαρά ζητήματα που θα αναφερθούμε, αποτελούν την έκφραση της αδυναμίας συγκρότησης, με μαζικούς όρους, αντιπαράθεσης με την κυρίαρχη πολιτική. Άρα, «κατοχυρώνει» τους υπάρχοντες πενιχρούς μισθούς για τον δημοσιοϋπαλληλικό κόσμο, την ίδια στιγμή που η επίθεση της κυβέρνησης έχει και ιδεολογικό χαρακτήρα: να εμπεδώσουν οι εργαζόμενοι ότι οι μισθοί θα καθορίζονται από τις «αντοχές» της οικονομίας της εκμετάλλευσης και των πολέμων. Σε αυτή την πολιτική υπάρχει σύμπνοια από την ηγεσία της ΠΟΕ-ΟΤΑ αλλά και της ΑΔΕΔΥ, τόσο των κυβερνητικών παρατάξεων όσο και του ΚΚΕ (ΔΑΣ ΟΤΑ). Όχι μόνο επειδή δεν υπάρχει στη σύμβαση πραγματική αύξηση, αλλά επειδή κάνουν ό,τι μπορούν για να μην υπάρχει μαζική πάλη για αυξήσεις που θα αποτυπώνονται και σε μια ΣΣΕ. Μαζική πάλη με συνελεύσεις, παρατεταμένους απεργιακούς αγώνες και διαδηλώσεις -δηλαδή με τους εργαζόμενους στο προσκήνιο- η οποία θα ανάγκαζε την κυβέρνηση σε πραγματικά ζόρια!

Στον κλάδο των ΟΤΑ υπάρχουν και δύο σοβαρές «συνδεδεμένες πρωτιές» για το δημόσιο: τα εργατικά ατυχήματα, η μεγάλη πολυδιάσπαση τόσο σε ταχύτητες και συμβασιούχους, όσο και σε δύο δευτεροβάθμια όργανα και δύο διαφορετικές ΕΣΣΕ που έχουν κάτι σοβαρό στο πεδίο εφαρμογής τους. Γιατί άλλη μία «συμβολή» των δύο νέων ΕΣΣΕ είναι ότι εφαρμόζονται αποκλειστικά στους μόνιμους εργαζομένους των ΟΤΑ Α' βαθμού που είναι μέλη συλλόγων ή σωματείων της ΠΟΕ-ΟΤΑ και της ΠΟΠ-ΟΤΑ και μάλιστα τη στιγμή όπου το χτύπημα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά είναι στην αιχμή της πολιτικής των κυβερνήσεων και του κεφαλαίου και έπεται νέα ένταση μέσω της εφαρμογής της αξιολόγησης, του νέου πειθαρχικού και της αναθεώρησης του συντάγματος. Αντί λοιπόν να γίνονται βήματα κόντρα σε αυτή την πολιτική, βαφτίζονται νίκες οι παύσεις αγώνων, όπως ο πρόσφατος των συμβασιούχων ΕΣΠΑ, και το περιεχόμενο των ΣΣΕ χωρίς να είναι αποτέλεσμα μαζικής παρατεταμένης πάλης. Έτσι οι ηγεσίες δημιουργούν ένα επίπλαστο κλίμα και μια ψεύτικη εικόνα για το τι δρόμο έχουν να διανύσουν οι εργαζόμενοι στους δήμους και όχι μόνο.

Η μάχη για ΣΣΕ με πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς, για μόνιμη και σταθερή δουλειά, που είναι τόσο σημαντική και στους εργαζόμενους ΟΤΑ, με την κατεύθυνση της επανακατάκτησης και διεύρυνσης εργασιακών δικαιωμάτων, είναι μια μάχη του σήμερα, με επιτακτικό χαρακτήρα, που μπορεί και πρέπει να γίνει υπόθεση των ίδιων των εργαζόμενων και όχι των ξεπουλημένων συνδικαλιστικών ηγεσιών.

Η συνέχεια του αγώνα η μόνη προοπτική

Η πανεκπαιδευτική απεργία στις 21 Οκτώβρη και η κινητοποίηση στις 23 του ίδιου μήνα έξω από το Πειθαρχικό της Περιφέρειας, όπου εκδικαζόταν, οριστικά, η υπόθεση της Χρύσας Χοτζόγλου και του Δημήτρη Χαρτζουλάκη, έδειξαν ότι υπάρχουν οι όροι για να μπορέσουμε να βγούμε στους δρόμους και να δώσουμε τη μάχη απέναντι στη βάρβαρη πολιτική του συστήματος.

Οι ίδιες συνθήκες που έβγαλαν μαθητές, φοιτητές, εκπαιδευτικούς και τον λαό της Γαλλίας στους δρόμους επικρατούν και στη χώρα μας. Στο φόντο των πολέμων και της απειλής ενός παγκόσμιου μακελειού, της φτώχειας και της λεηλασίας κάθε λαϊκού δικαιώματος, ο λαός κι η νεολαία νιώθουν στο πετσί τους τα αδιέξοδα που παράγει το σάπιο σύστημα της εκμετάλλευσης.

Στο σχολείο έρχονται αντιμέτωποι με ένα απέραντο εξεταστικό κάτεργο που ορθώνει φραγμούς στην πορεία των νέων στην εκπαίδευση. Στο πανεπιστήμιο διαγραφές, όρια σπουδών και εντατικοποίηση. Φτώχεια και ανεργία στην καθημερινή ζωή και στη δουλειά μισθοί πείνας, εξαντλητικά ωράρια και διάλυση εργασιακών δικαιωμάτων κι ο κατάλογος συνεχίζεται. Αμέτρητοι οι λόγοι για να μας οδηγήσουν στους δρόμους της εξέγερσης και του αγώνα.

Στις 21 Οκτώβρη χιλιάδες μαθητές, φοιτητές και εκπαιδευτικοί κατέκλυσαν τους δρόμους. Διαδήλωσαν και φώναξαν για δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση, ενάντια στην αντιεκπαιδευτική πολιτική που με αξιολόγηση, συγχωνεύσεις, περικοπές, ταξικούς φραγμούς θέλουν εκπαιδευτικούς με σκυμμένο το κεφάλι να διδάσκουν υποταγή στους μαθητές που τους προορίζουν κρέας για τα κανόνια των πολέμων, πειθήνιο, φτηνό εργατικό δυναμικό.

Ήταν μια από τις μεγαλύτερες κλαδικές απεργίες των τελευταίων ετών, με σαφή επιρροή και έμπνευση από τις κινητοποιήσεις της Γαλλίας και άλλων χωρών της Ευρώπης. Έστειλε ξεκάθαρο μήνυμα στην κυβέρνηση ότι όταν βγαίνουμε στους δρόμους έχουμε δύναμη. Γι' αυτό και όλο το προηγούμενο διάστημα επιχειρήθηκε να στηθεί κλίμα φόβου με έντονη την ανησυχία από πλευράς συστήματος να μη γίνει και στη χώρα μας ό,τι συμβαίνει στη Γαλλία. Το μήνυμα το έλαβε όμως και όλος εκείνος ο μηχανισμός που στα σωματεία, στις γειτονιές και στα κινήματα επιχειρεί να πείσει ότι ο κόσμος δεν μπορεί, δεν θέλει, αδιαφορεί και μόνο συμβολικές διαμαρτυρίες μπορεί να κάνει.

Στις 23 Οκτώβρη φάνηκε έξω από Πειθαρχικό της Χρύσας και του Δημήτρη πώς μπορούν στην πράξη να ξεπεραστούν όλοι αυτοί. Πώς κόντρα σε τρικλοποδιές και υπονομεύσεις κατορθώθηκε να στηθεί ένα σημαντικό κινηματικό γεγονός. Κατακτήθηκε από την κίνηση και την πίεση του κόσμου η πανατττική στάση εργασίας της ΟΛΜΕ. Δόθηκε μάχη για να ληφθούν αποφάσεις σε πολλά σωματεία με συμπληρωματικές στάσεις εργασίας απέναντι στον κυρίαρχο συνδικαλισμό, που ήθελε να είναι μόνοι τους οι συναγωνιστές μας μέσα στο Πειθαρχικό. Χαρακτηριστικό είναι ότι η ΔΟΕ δεν έβγαλε καμία απολύτως ανακοίνωση για το ζήτημα! Επιτεύχθηκε παρά ταύτα η παρουσία πολλών εκπαιδευτικών και από την πρωτοβάθμια εκπαίδευση με αποφάσεις αρκετών ΣΕΠΕ της Αττικής.

Δόθηκε επί τόπου μάχη ώστε να αναγκαστεί η ΕΛΜΕ Πειραιά να παρατείνει τη στάση εργασίας μέχρι τη λήξη του ωραρίου (είχε απόφαση μόνο για μία ώρα!) κάτι που αρνήθηκε να κάνει πεισματικά μέχρι το τέλος. Και σαν μην έφτανε αυτό, όταν οι συναγωνιστές μας βγήκαν έξω από το Πειθαρχικό, κήρυξε το τέλος της συγκέντρωσης και σάλπισε αποχώρηση. Ο κόσμος όμως ήθελε να μείνει, να φωνάξει, να διαδηλώσει! Να καταγγείλει τις διώξεις, να υπερασπιστεί τη συνδικαλιστική δράση, τα σωματεία και τους αγώνες. Και αυτό έκανε! Ακολούθησε μαζική διαδήλωση μέχρι το Μέγαρο Μουσικής, όπου ακούστηκαν συνθήματα ενάντια στην πολιτική των διώξεων και της καταστολής. Ανεξάρτητα από την τελική κατάληξη αυτής της υπόθεσης, η μάχη δεν τελειώνει εδώ. Η παραπομπή ολόκληρου του Συλλόγου Διδασκόντων στο 1ο ΔΣ Πόρτο Ράφτη γιατί έπεσε το ταβάνι και η δίωξη των 12 εκπαιδευτικών του 3ου ΔΣ Ραφήνας γιατί εναντιώθηκαν στις συγχωνεύσεις δείχνουν ότι κυβερνητική πολιτική των διώξεων και της καταστολής συνεχίζεται ακάθεκτη.

Είναι ανάγκη να συνεχιστεί ο αγώνας. Αυτό είναι το συμπέρασμα από την απεργία της 21ης και την κινητοποίηση της 23ης Οκτώβρη. Η συγκρότησή του θα πρέπει να περάσει από την αντιπαράθεση με τις δυνάμεις που σπέρνουν υποταγή και αδράνεια. Που μας θέλουν απλούς θεατές, χειροκροτητές και ψηφοφόρους, να αναθέτουμε στους «ειδικούς» που συνδιαλέγονται με την εξουσία να παζαρεύουν τα δικαιώματά μας. Σε αντιπαράθεση με όλες τις συστημικές φωνές που προσπαθούν να μας πείσουν ότι δεν μπορούμε να παλέψουμε και η μοίρα μας είναι η φτώχεια κι ο πόλεμος.

Σε αυτή τη βάση είναι απαραίτητο ο κόσμος της εκπαίδευσης, ο καθένας και η καθεμία από μας να γίνει κινητήριος δύναμη, ώστε να γίνουν βήματα και να δημιουργηθεί κλίμα γενικών συνελεύσεων. Να βάλουμε τον δικό μας σχεδιασμό. Δεν μπορεί να περιμένουμε την επόμενη απεργία της ΑΔΕΔΥ στο τέλος του επόμενου μήνα. Πρωτοβουλίες και επιτροπές αγώνα να πιέσουν στην κατεύθυνση των γενικών συνελεύσεων ώστε να υπάρξουν αποφάσεις για διαδηλώσεις και απεργίες που θα στηριχτούν με απεργιακές επιτροπές και απεργιακά ταμεία.

Αποδείχτηκε ότι εκπαιδευτικοί, μαθητές και φοιτητές μπορούν και θέλουν να δημιουργήσουν όρους σύγκρουσης. Αποδείχτηκε ότι αυτή η προοπτική είναι η μόνη διέξοδος και το μόνο πράγμα που το σύστημα φοβάται. Να χαράξουμε τον δικό μας δρόμο για δουλειά και ζωή με δικαιώματα.

Διυλιστήριο Motor Oil

Δύο εργάτες νεκροί, δύο σακατεμένοι και χιλιάδες σε κίνδυνο

Συνεχίζονται οι εργασίες γενικής συντήρησης (shutdown) στις σταματημένες μονάδες του διυλιστηρίου της Motor Oil, μετά την ολιγοήμερη διακοπή των εργασιών (όχι όλων) που αποφάσισε η εργοδοσία ύστερα απ' τη δεύτερη έκρηξη, που τραυμάτισε σοβαρά δύο εργάτες, την Πέμπτη 15/10. Είχε προηγηθεί η έκρηξη την Παρασκευή 9/10, με δύο εργάτες νεκρούς και με τις εργασίες να συνεχίζονται με τους ίδιους πρακτικά όρους και ρυθμούς, με εξαίρεση (σ' έναν βαθμό) την 24ωρη απεργία της 14/10. Η δεύτερη έκρηξη, όμως, ξεχείλισε την οργή ανάμεσα στους εργάτες, τόσο τους μόνιμους στα διυλιστήρια όσο και τους εκατοντάδες εργολαβικούς που δούλευαν για το shutdown. Παρότι δεν εκφράστηκε οργανωμένα και με αγωνιστικούς όρους, η αυθόρμητη άρνηση των εργολαβικών να ξαναπάνε για δουλειά ουσιαστικά ανάγκασε την εργοδοσία της Motor Oil να ανακοινώσει ότι οι εργασίες θα σταματούσαν ως τη Δευτέρα 19/10.

Εν τω μεταξύ, η επίσημη αρθρογραφία, παρά την αγανάκτηση που προκάλεσαν οι δύο απανωτές εκρήξεις σε μια απ' τις πιο επικίνδυνες βιομηχανίες της χώρας, έμεινε στη λιτή ανακοίνωση της εταιρίας περί «διερεύνησης των αιτίων και των συνθηκών» και στη σύλληψη 2 ατόμων απ' την εργολαβική εταιρία στην οποία εργάζονταν οι δύο τραυματίες και 4 απ' τη Motor Oil. Μια-δυο μέρες μετά το συμβάν, έπαψε κάθε αναφορά στα επίσημα ΜΜΕ. Δεν έπαψαν βέβαια οι διαφημίσεις εταιριών του ομίλου, ούτε τα «ρεπορτάζ» σχετικά με χορηγίες και λοιπές αγαθοεργίες, που μάλλον θα εντείνει η Motor Oil στην προσπάθεια να ισοφαρίσει την αρνητική δημοσιότητα.

Η πραγματικότητα όμως είναι αμείλικτη για την ευθύνη της εργοδοσίας. Οι εργάτες που βρέθηκαν χτυπημένοι και με σοβαρά εγκαύματα σε πρόσωπο και χέρι, με χειρουργεία και χρόνια αποκατάστασης μπροστά τους, δεν δούλευαν καν στον συγκεκριμένο εξοπλισμό που έγινε η βίαιη εκτόνωση αερίου (πιθανά υπέρθερμου ατμού), αλλά έτυχε να περνάνε από μπροστά του εκείνη τη στιγμή. Όπως όλα δείχνουν, κάποια διαδικασία προετοιμασίας του εξοπλισμού προς συντήρηση προκάλεσε το συμβάν. Καθόλου άδικα, λοιπόν, το αίσθημα του γενικευμένου κινδύνου κατέκλυσε όλους τους εργαζόμενους στις εγκαταστάσεις και οδήγησε πολλούς έμπειρους εργολαβικούς να επιστρέψουν στους τόπους κατοικίας τους, έστω κι αν μερικές μέρες αργότερα γύρισαν στο διυλιστήριο. Πλήθος ανειδίκευτων εργατών, κύρια μεταναστών που δούλευαν σε συνεργεία σκαλωσιών και βιομηχανικών καθαρισμών, οδηγήθηκε σε παραίτηση συνειδητοποιώντας τον κίνδυνο και ζυγίζοντας τις εναλλακτικές.

Αυτή η κατάσταση δεν δημιουργήθηκε σε μια μέρα. Είναι το αποτέλεσμα της κατεύθυνσης που επέβαλε η εργοδοσία της Motor Oil, της ίδιας που προωθείται σ' όλους τους χώρους δουλειάς. Το προσωπικό θεωρείται «πολύ», «ακριβό» και «απαιτητικό». Ακόμα κι οι πιο πολύπλοκες κι επικίνδυνες εγκαταστάσεις, όπως είναι τα διυλιστήρια όπου απαιτούνται χρόνια δουλειάς και συνεργασίας με τους πιο έμπειρους για την εξοικείωση με τα χιλιόμετρα αγωγών, τους εκατοντάδες εξοπλισμούς, τα συστήματα ελέγχου κ.ο.κ. πόσο μάλλον με τις διεργασίες κι ακόμα περισσότερο με τις σπάνιες διαδικασίες που απαιτούνται κάθε μερικά χρόνια στα shutdown, καταλήγουν να λειτουργούν με ελάχιστο προσωπικό, πολύ λιγότερο από αυτό που απαιτεί η πραγματικότητα.

Η επιδίωξη του μέγιστου κέρδους οδηγεί την εργοδοσία, εξοπλισμένη με την κεντρική αντεργατική πολιτική, στη συμπίεση του προσωπικού σε επίπεδα παράλογα και καταστροφικά. Η εταιρία διαχειρίζεται το ρίσκο που επιλέγει, μέσω ασφαλίσεων και διαδικασιών που μεταβιβάζουν τυπικά την ευθύνη προς τα κάτω και προς τα έξω. Οι εργάτες πληρώνουν τις συνέπειες, ακόμα και με τη ζωή τους. Κανένας εισαγγελέας δεν θα βάλει στο στόχαστρο τα πραγματικά κίνητρα του εγκλήματος και τις επιλογές που το «προμελέτησαν»: τις «εθελούσιες εξόδους» των έμπειρων εργατών, τις μηδαμινές και καθυστερημένες προσλήψεις, την επέκταση των εγκαταστάσεων που φορτώνονται στο ίδιο προσωπικό, την καθημερινή ένταση επί χρόνια, και πολλές ακόμα.

Μπορεί ο ρυθμός των εργασιών στη Motor Oil να μειώθηκε δραστικά μετά την επανέναρξη, το αρχικό χρονοδιάγραμμα να «βρίσκεται στα αζήτητα» και η πίεση να έχει περιοριστεί, τα ίδια κίνητρα όμως παραμένουν ενεργά και θα σπρώχνουν προς την ίδια κατεύθυνση και τις ίδιες συνέπειες. Τους πραγματικά υπεύθυνους, την εργοδοσία και την αντεργατική πολιτική, μπορεί να κοντράρει μόνο ο συλλογικός αγώνας των εργατών.

Οι φοιτητές να βαδίσουν τους δρόμους του αγώνα

Οι νεολαιίστικες διαδηλώσεις πρώτα και κύρια στη Γαλλία, αλλά και στον υπόλοιπο πλανήτη συγκλονίζουν. Η οργή που τρέφουν οι νέοι και οι νέες ,εδώ και χρόνια, απέναντι σε ένα σύστημα, που το μόνο που έχει να τους τάξει είναι ο πόλεμος, η φτώχεια και η εξαθλίωση, τους βγάζει κατά χιλιάδες στους δρόμους. **Η ίδια οργή κατακλύζει και τους νέους στη χώρα μας και είναι ζήτημα χρόνου να αποτυπωθεί και στους δρόμους της χώρας μας, για να γίνει της Γαλλίας…**

Μαζική η πανεκπαιδευτική διαδήλωση της 21ης Οκτώβρη Τι προηγήθηκε;

Οι δεκάδες χιλιάδες μαθητές, φοιτητές και εκπαιδευτικοί που κατέβηκαν στις διαδηλώσεις, σε μια σειρά πόλεις, ήταν σαφώς επηρεασμένοι από την κατάσταση στη Γαλλία και όχι μόνο. Εμπνεύστηκαν από τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις σε όλο τον πλανήτη. Διαδήλωσαν και αυτοί την οργή και την αγανάκτησή τους απέναντι στην επίθεση που τσακίζει όλο και περισσότερα δικαιώματα.

Δεν προηγήθηκαν όμως γενικές συνελεύσεις! Με ευθύνη συστημικών και ρεφορμιστικών δυνάμεων σε κάποιους ΦΣ δεν καλέστηκαν καν, ενώ σε άλλους δε συμπληρώθηκαν οι απαιτούμενες απαρτίες. Λίγοι μόνο μικροί σύλλογοι κατάφεραν να συγκεντρώσουν απαρτία ώστε να λάβουν αποφάσεις.. Δυστυχώς εκεί τον τόνο τον έδωσαν ο εκφυλισμός και οι μικροηγεμονισμοί στους οποίους αρέσκεται η κυρίαρχη ρεφορμιστική αριστερά, η οποία επέλεξε να καταπιαστεί με ζητήματα κατώτερα των περιστάσεων.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις, στους συλλόγους όπου παρέμβηκαν, ανέδειξαν ως κυρίαρχο το ζήτημα της Γαλλίας και της πάλης της νεολαίας για το μέλλον της. Ανέδειξαν, επίσης, την ανάγκη των φοιτητών στη χώρα μας να παλέψουν ενάντια στην επίθεση που τσακίζει τα δικαιώματά τους σε μια περίοδο που οι διαγραφές και τα πειθαρχικά πάνε να γίνουν η νέα κανονικότητα. Τέθηκε η αναγκαιότητα να συνεδριάσουν ξανά οι σύλλογοι για να παρθούν αποφάσεις αγώνα, για να πολιτικοποιηθεί η οργή που νιώθουν οι φοιτητές, και να στραφεί ενάντια στο σύστημα της εξάρτησης και της εξαθλίωσης.

Κατασκηνώσεις ή αγώνες;

Αυτό δεν είναι βέβαια ένα πραγματικό δίλημμα. Οι σκηνές που έστησε η ΚΝΕ στο Σύνταγμα και η συναυλία που διοργάνωσε μια βδομάδα αργότερα για τη φοιτητική στέγη αποδεικνύουν ότι η δύναμη αυτή επιλέγει το πρώτο σε βάρος του δεύτερου. Οι εικόνες και τα βίντεο που κυκλοφόρησαν στο διαδίκτυο είναι αποκαλυπτικές. Η πάλη των φοιτητών δε θα περνάει πλέον από τα δικά τους χέρια, αλλά από τους εκλεκτούς εκλεγμένους, με την ΠΚΣ στα Διοικητικά Συμβούλια. Οι δράσεις και οι πρακτικές τους είναι εικονικές, για να φαίνεται απλά ότι κάτι κινείται. Ο ΜΑΤατζής που λέει σε μέλος της ΚΝΕ ***«ξέρουμε ότι έχετε πάρει άδεια για τη συγκέντρωσή σας»*** αποκαλύπτει με έναν ακόμη τρόπο τον ρόλο και τη στάση αυτής της δύναμης.

Άλλωστε, εδώ και χρόνια έχει δώσει τα διαπιστευτήριά της στο σύστημα ότι θα κάνει τα πάντα για να αποτρέπει την μαζική έκφραση των φοιτητών (και όχι μόνο) στους δρόμους. Αν πάλι δεν το προλάβει αυτό, θα κάνει τα πάντα για να ξεπουλήσει, να κλείσει τον αγώνα τους. Και τα παραδείγματα είναι πολλά…

Συνεχίζουμε στις 30 Οκτώβρη;

Η κλιμάκωση που πρότεινε η ΚΝΕ (εννοείται χωρίς να θέσει κανένα ζήτημα συλλογικών διαδικασιών) μια μέρα μετά τη μεγάλη πανεκπαιδευτική διαδήλωση ήταν: *«συνεχίζουμε τον αγώνα μας σε Αθήνα και Πειραιά στις 30 Οκτώβρη στη διεθνή μέρα δράσης των λιμενεργατών σε Αθήνα και Πειραιά»*. Σ΄ αυτό εντέλει κατέληξε, σε ένα και μοναδικό κάλεσμα στο Δημοτικό Θέατρο Πειραιά, την Παρασκευή…

Αυτό το κάλεσμα θα επικαλεστούν για να μην ανοίξει καμία άλλη πολιτική συζήτηση στους συλλόγους μέχρι τα επόμενα «ραντεβού». Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, σε καμία περίπτωση, δε φαίνεται να έχει ανοίξει οποιαδήποτε κουβέντα στους φοιτητικούς συλλόγους και μάλλον βαδίζουμε ολοταχώς σε μια ακόμα διαδήλωση που θα αποτελέσει ένα ακόμα «ραντεβού».

Μέχρι το Πολυτεχνείο;

Από βδομάδα θα ξεκινήσουν και οι πρώτες συνελεύσεις για το Πολυτεχνείο.

Με ευθύνες της κυρίαρχης ρεφορμιστικής αριστεράς οι συνελεύσεις καλούνται δύο βδομάδες πριν. Η γνωστή πλέον υπονομευτική τακτική, *«καλούμε από τώρα για να βγουν εξ αναβολής την επόμενη βδομάδα»*, είναι αστεία και φαίνεται ότι ακόμα δουλεύει. Άλλωστε, στόχος δεν είναι να πολιτικοποιηθούν οι φοιτητικοί σύλλογοι, να προβληματιστούν, να συζητήσουν οι φοιτητές και εντέλει να έρθουν στον εορτασμό και τη διαδήλωση. Αλλά το πώς θα «μαντρωθούν στα μπλοκ των φοιτητικών συλλόγων της ΚΝΕ, των ΕΑΑΚ και της ΑΤΤΑCK».

Ο φετινός εορτασμός φαίνεται να είναι διαφορετικός από τους προηγούμενους, μιας και από πέρσι έχει ανακοινωθεί **η πρόθεση της πρυτανείας να αναθεωρήσει τους όρους της διεξαγωγής του.**

Άλλωστε, πρυτανείες, υπουργείο και κυβέρνηση εδώ και χρόνια ονειρεύονται την αποστείρωση του ιστορικού χώρου του Πολυτεχνείου για να μην μπορούν οι νέοι και οι νέες να συνεχίζουν να εμπνέονται από την εξέγερση του Νοέμβρη.

Αυτός λοιπόν είναι ένας ακόμα λόγος για να μην αντιμετωπιστούν οι συνελεύσεις με επετειακούς, αλλά ουσιαστικούς όρους. Για να μπορέσει να γίνει ο τριήμερος εορτασμός υπόθεση πραγματικά των φοιτητικών συλλόγων.

Είναι αναγκαίο, επομένως, οι φετινές γενικές συνελεύσεις να καταπιαστούν και να κεντράρουν στα ακόλουθα:

- **Στις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις της γαλλικής νεολαίας, στο πώς αυτές μας εμπνέουν στο σήμερα.** Αλλά και να αναλυθεί, παράλληλα, γιατί αυτές συνδέονται με την εξέγερση του λαού και της νεολαίας στη χώρα μας, τον Νοέμβρη του ‘73.
- **Στην ανάγκη έντασης της αντιπολεμικής - αντιιμπεριαλιστικής πάλης** σε αυτήν την περίοδο προετοιμασίας των όρων για τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο, όπου η πολιτική της εξάρτησης βαθαίνει και η λεηλασία της χώρας από τους ιμπεριαλιστές επεκτείνεται.
- **Στην ανάγκη πάλης ενάντια στην πολιτική της φασιστικοποίησης,** που αποφυλακίζει ναζί και χτυπάει με τις δυνάμεις καταστολής διαδηλωτές στη Θεσσαλονίκη.
- **Στην πάλη για «*ψωμί - παιδεία ελευθερία*» και το πώς αυτή μεταφράζεται στη σημερινή μάχη** ενάντια στις διαγραφές και την επίθεση στην εκπαίδευση.
- **Στην περιφρούρηση του τριήμερου εορτασμού και του λαϊκού ασύλου αγώνων** από τις προσπάθειες πρυτανείας- υπουργείου -κυβέρνησης να μην πραγματοποιηθεί.

ΑΠΘ

Φοιτητικές εστίες εφιάλτης για τους φοιτητές

Εδώ και χρόνια, αλλά ιδιαίτερα το τελευταίο διάστημα, η κατάσταση στις φοιτητικές εστίες της Ξάνθης είναι αφόρητη. Από δωμάτια που έχουν σοβαρές βλάβες στα ηλεκτρολογικά τους, μέχρι χαλασμένες πόρτες έπιπλα και υδραυλικά. Ενδεικτικό είναι και το γεγονός ότι έχει βρεθεί ακόμα και το μικρόβιο της λεγεωνέλας μέσα στο νερό των εστιών. Σε μια τέτοια κατάσταση, λοιπόν, και με βάση την ακρίβεια και τα υψηλά ενοίκια, προκειμένου να σπουδάσουν, οι φοιτητές πρέπει να κάνουν διαγωνισμό για το ποιος είναι πιο φτωχός για να μπορέσει να έχει ένα δωμάτιο στις εστίες. Και όσοι καταφέρνουν να μπουν στα δωμάτια αυτά δέχονται ένα συνολικότερο κλίμα τρομοκρατίας από το πανεπιστήμιο.

Αρχικά, με βάση το μέτρο των διαγραφών, οι φοιτητές που έχουν ξεπεράσει τα v+v/2 έτη σπουδών πρέπει να αφήσουν τα δωμάτιά τους απευθείας. Με αυτόν τον τρόπο, το πανεπιστήμιο έχει προχωρήσει σε αμέτρητες εξώσεις το τελευταίο διάστημα. Μάλιστα, έχουν αναφέρει χαρακτηριστικά πως όποιος αρνηθεί να φύγει θα υποστεί τις «νομικές συνέπειες» και καταλαβαίνουμε τι σημαίνει αυτό με βάση και τα πειθαρχικά συμβούλια που έχουν στηθεί. Έχουν διώξει από δωμάτια φοιτητές για τις δήθεν ανακαινίσεις των εστιών που κρατούσαν δύο και τρία χρόνια και τους προειδοποιούσαν δύο εβδομάδες πριν την ημερομηνία που θα έπρεπε να αφήσουν το δωμάτιο. Ταυτόχρονα, γίνονται απροειδοποίητοι έλεγχοι μέσα σε δωμάτια με την είσοδο ανθρώπων του πανεπιστημίου με δικό τους κλειδί στα σπίτια των φοιτητών, ακόμα και ώρες που λείπουν ή τις ώρες που είναι μέσα και δεν μπορούν να ανοίξουν, πράγμα που έχει οδηγήσει σε πολύ άσχημα περιστατικά. Οι φοιτητές μέσα σε αυτές τις συνθήκες μάλιστα αναγκάζονται να δίνουν 200 ευρώ εγγύηση πριν μπουν στο δωμάτιο, η οποία στην πλειοψηφία των φοιτητών δεν επιστράφηκε ποτέ.

Τα γεγονότα αυτά δεν είναι αποκομμένα από το συνολικότερο πλαίσιο της επίθεσης μέσα στα πανεπιστήμια. Άλλωστε είναι μία κατάσταση παρόμοια και με αυτή που βρίσκονται και οι φοιτητικές εστίες σε ολόκληρη τη χώρα. Ενδεικτική είναι και η τοποθέτηση καμερών και συστημάτων ελεγχόμενης εισόδου στις εστίες του ΑΠΘ. Είναι φανερή η κατεύθυνση που μπαίνει από το σύστημα πως το πανεπιστήμιο δεν είναι για όλους και συγκεκριμένα δεν είναι για τα παιδιά από φτωχά και λαϊκά στρώματα. Ποσό μάλλον δηλαδή για τα παιδία που αναγκάζονται να μείνουν στις εστίες, γιατί μέσα στις άθλιες αυτές συνθήκες έχει καταντήσει εφιάλτης για τους φοιτητές το ενδεχόμενο αυτό. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι προσπαθούν να περάσουν στους φοιτητές πως το σπίτι τους στις εστίες δεν είναι δικό τους, αλλά μπορούν να τους διώχνουν ανά πάσα ώρα και στιγμή. Ότι δεν πρέπει να βάζουν δικά τους έπιπλα και διακόσμηση στα δωμάτια (ακόμα και αν αυτό το κάτι είναι ένα καλοριφέρ για να μπορούν να ζεσταίνονται τον χειμώνα ή μια αφίσα στον τοίχο). Το να μπορούν να μένουν οι φοιτητές στις εστίες είναι δικαίωμα! Ένα δικαίωμα που μόνο οι φοιτητές μπορούν να διεκδικήσουν!

Σχολεία

Φασιστικά μαχαιρώματα
Η νεολαία να απαντήσει με το κόκκινο του αγώνα

Το αιματηρό περιστατικό έξω από το 6ο Εσπερινό Λύκειο Αθηνών, **όπου πολυπληθής ομάδα μαθητών επιτέθηκε και μαχαίρωσε στο σχόλασμα έναν Αιγύπτιο μαθητή**, δεν αποτελεί σε καμία περίπτωση ένα μεμονωμένο συμβάν. Όπως μεταδίδουν τα ΜΜΕ, το ίδιο το θύμα δήλωσε στους αστυνομικούς μόλις συνήλθε πως δεν γνώριζε καν τους επιτιθέμενους. Η κατάθεση αυτή καταρρίπτει το αφήγημα περί «ασαφών κινήτρων» ή «προσωπικών και οπαδικών διαφορών» που έσπευσαν να καλλιεργήσουν ορισμένα συστημικά ΜΜΕ, επιβεβαιώνοντας πως πρόκειται για μια ξεκάθαρα ρατσιστική, δολοφονική επίθεση.

Το συμβάν αυτό δεν είναι τυχαίο. Έρχεται να προστεθεί σε μια επικίνδυνη έξαρση των φασιστικών επιθέσεων το τελευταίο διάστημα και λαμβάνει χώρα λίγο μετά το δολοφονικό μαχαίρωμα του αντιφασίστα αγωνιστή στην Ελευσίνα. Οι φασιστικές ομάδες πυκνώνουν ξανά την παρουσία και τη δράση τους στις γειτονιές, στα σχολεία και στις πλατείες, επιχειρώντας να επιβάλουν κλίμα τρομοκρατίας απέναντι σε μετανάστες, πρόσφυγες, καθώς και σε αγωνιστές του εργατικού-λαϊκού κινήματος.

Το έδαφος που θρέφει του φίδι του φασισμού

Το αβγό του φιδιού δεν γεννήθηκε από παρθενογένεση ούτε επωάζεται στο κενό. Γεννιέται μέσα στο ίδιο το σάπιο σύστημα του καπιταλισμού, αποτελώντας την πιο ακραία και μαύρη εκδοχή της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Ο φασισμός αναπαράγει μια αντιδραστική, μεταφυσική λογική περί «αιώνιας φύσης του ανθρώπου» και «ανώτερων φυλών» για να ντύσει ιδεολογικά την ταξική καταπίεση και κοινωνική αδικία. Καλλιεργεί συστηματικά το μίσος απέναντι στον αδύναμο, τον μετανάστη και τον κατατρεγμένο, ώστε να παρέχει ιδεολογική κάλυψη στο σύστημα της εκμετάλλευσης. **Αυτή είναι, εξάλλου, η μόνιμη και βρώμικη δουλειά του: να διαιρεί τους κολασμένους της γης, θωρακίζοντας την εξουσία της άρχουσας τάξης.**

Το έδαφος που θρέφει το φίδι του φασισμού καλλιεργείται συστηματικά από το ίδιο το σύστημα, την κυβέρνηση και τα αστικά επιτελεία. Η πολιτική της κυβέρνησης που αντιμετωπίζει τους κατατρεγμένους πρόσφυγες και μετανάστες ως «απειλή» και ευθύνεται για τις τραγωδίες στα ανοιχτά της Μεσογείου, δίνει το πράσινο φως στις φασιστικές συμμορίες να αναλάβουν τον βρώμικο ρόλο του τάγματος εφόδου.

Ο φασισμός ενισχύεται από τη συνεχιζόμενη φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής, την άγρια καταστολή των διαδηλώσεων και των απεργιών, καθώς και την κατάπνιξη των δημοκρατικών ελευθεριών μέσα από όλο το νομικό οπλοστάσιο της κυβέρνησης. Παράλληλα, η ίδια αυτή πολιτική αποδεικνύει στην πράξη πως θέλει τη νεολαία με σκυμμένο το κεφάλι, από τις αυστηρές ποινές και τις αποβολές στα σχολεία μέχρι την πανεπιστημιακή αστυνομία και την κατάργηση του ασύλου. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, το σύστημα έχει εξαπολύσει τους φασίστες μέσα στους χώρους της νεολαίας. Η δράση τους ευθυγραμμίζεται πλήρως με την πολιτική της κυβέρνησης να παραμένουν ο λαός και οι νέοι στο περιθώριο, φοβισμένοι και υποταγμένοι. Έτσι, οι φασίστες, λειτουργώντας ως πιστά μαντρόσκυλα του συστήματος, αναλαμβάνουν να τρομοκρατούν αγωνιστές και συνολικά όποιον αντιστέκεται στα σχέδια της κυβέρνησης.

Με «αντισυστημικό» προσωπείο ο φασισμός καπηλεύεται τη νεανική οργή

Είναι ιδιαίτερα ανησυχητικό και επικίνδυνο το γεγονός ότι ο φασισμός επιχειρεί συστηματικά να διεισδύσει στα πιο ζωντανά, αλλά παράλληλα πιο καταπιεσμένα κομμάτια της κοινωνίας. Βλέπουμε τους φασίστες να δρουν στις πλατείες, στις λαϊκές και εργατικές γειτονιές, εκεί ακριβώς όπου ζει, συχνάζει και αναπνέει η νεολαία. Η επιλογή αυτή δεν είναι τυχαία: οι φασίστες πατούν πάνω σε υπαρκτά κοινωνικά αδιέξοδα για να διοχετεύσουν το δηλητήριό τους.

Διανύουμε μια περίοδο όπου η σαπίλα του καπιταλιστικού συστήματος αποκαλύπτεται σε όλη της την έκταση. Το σύστημα δεν έχει πλέον τίποτα θετικό να υποσχεθεί στη νέα γενιά. Οι νέοι από λαϊκές και εργατικές οικογένειες βιώνουν την εργασιακή αβεβαιότητα, την ανεργία, τη φτώχεια και το διαρκές άγχος για το μέλλον, ζώντας σε έναν κόσμο που σαπίζει. Καταδικασμένοι να αποκλειστούν από την εκπαίδευση μέσα από τους ταξικούς φραγμούς που επιβάλλει η κυβέρνηση, να ζήσουν χωρίς δικαιώματα μέσα στην εκμετάλλευση και να βρεθούν αντιμέτωποι ακόμα και με τη θηριωδία των ιμπεριαλιστικών πολέμων, πετιούνται συστηματικά στο κοινωνικό περιθώριο.

Η οργή σιγοβράζει μέσα σε αυτή τη νεολαία. Σε διάφορες χώρες του κόσμου (όπως στη Γαλλία, την Αλβανία κ.α.), η αγανάκτηση αυτή ξεσπά στους δρόμους, αναζητώντας διέξοδο και προοπτική μέσα στη μαυρίλα. Ακριβώς αυτή την αυθεντική οργή επιχειρούν να καπηλευτούν οι φασίστες και να τη στρέψουν από τον πραγματικό εκμεταλλευτή στον άλλον εκμεταλλευόμενο. **Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο φορούν το ψευδεπίγραφο «αντισυστημικό» προσωπείο, επιχειρώντας να αποπροσανατολίσουν τη νεανική** αμφισβήτηση.

Στην προσπάθειά τους να εισχωρήσουν στη νεολαία, χρησιμοποιούν συγκεκριμένες τακτικές που αποκαλύπτουν τον πραγματικό τους ρόλο:

• **Δεν αμφισβητούν ποτέ την εξουσία**: Οι φασίστες δεν στρέφονται ποτέ ενάντια στο κεφάλαιο, την εργοδοτική αυθαιρεσία ή τις κυβερνητικές πολιτικές που λεηλατούν τη ζωή μας.

• **Κάνουν τη βρώμικη δουλειά της καταστολής. Δρουν ως απεργοσπαστικός μηχανισμός και τάγματα εφόδου**: Ιστορικά αλλά και σήμερα, η δράση τους επικεντρώνεται στο χτύπημα απεργιών, μαθητικών καταλήψεων, εργατικών σωματείων και αγωνιστών του κινήματος.

• **Προστατεύουν το σύστημα από το ενδεχόμενο να εκφραστεί η οργή της νεολαίας στον δρόμο**: Όταν η οργή των νέων απειλεί να γίνει επικίνδυνη για το σύστημα, οι φασίστες αναλαμβάνουν να τη διοχετεύσουν στον φτωχό μετανάστη.

• **Δηλητηριάζουν τη συλλογική μνήμη**: Επιχειρούν συστηματικά να ξεπλύνουν το παρελθόν τους, το γεγονός ότι στη χώρα μας, οι ιδεολογικοί τους πρόγονοι δεν υπήρξαν ποτέ «επαναστάτες», **αλλά καταδότες, ταγματασφαλίτες και συνεργάτες των Ναζί κατακτητών, οι οποίοι αιματοκυλούσαν τον λαό για να υπηρετήσουν την ντόπια και ξένη ολιγαρχία.**

Απέναντι στο μαύρο του φασισμού και της υποταγής, η νεολαία να προτάξει το κόκκινο του αγώνα!

Το πραγματικό, αποκρουστικό πρόσωπο του φασισμού αποκαλύπτεται πάντα εκεί που η νεολαία παίρνει την υπόθεση στα χέρια της, εκεί που αντιστέκεται, διεκδικεί και συγκρούεται ανοιχτά με το σύστημα και την πολιτική του. Το είδαμε καθαρά στη Γαλλία, όπου απέναντι στο ορμητικό νεολαιίστικο κίνημα, η Λεπέν και η ακροδεξιά έσπευσαν να λασπολογήσουν κατά των διαδηλωτών, να απαιτήσουν ακόμα σκληρότερη καταστολή, αποδεικνύοντας ποιον πραγματικά υπηρετούν.

Η νεολαία αναζητά διέξοδο και προοπτική, και αυτή η προοπτική δεν βρίσκεται στο μαύρο του φασισμού, αλλά στους αγώνες για έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση. **Βρίσκεται στις εικόνες που έρχονται από τους δρόμους της Γαλλίας και ολόκληρου του κόσμου, εκεί όπου οι νέοι διαδηλώνουν ανεμίζοντας σφυροδρέπανα και παλαιστινιακές σημαίες, παλεύοντας για τη ζωή και το δικαίωμα στις σπουδές. Εκεί, στη συλλογική, οργανωμένη και ανειρήνευτη πάλη με τους εχθρούς του λαού, βρίσκεται η πραγματική δύναμη της νεολαίας. Μέσα από εκεί μπορεί να νικήσει!**

Μια εικόνα των κινητοποιήσεων της νεολαίας στη Γαλλία

Μια εικόνα των κινητοποιήσεων της νεολαίας στη Γαλλία, της μαζικής συμμετοχής και της έντονης καταστολής που τις συνοδεύει, μεταφέρει η Δρ Βλάχου-Ευσταθίου, ενταλμένη διδάσκουσα στο Τμήμα Ιστορίας του Πανεπιστημίου Paris 1 Panthéon-Sorbonne.

Όπως προκύπτει από την περιγραφή της, οι κινητοποιήσεις απέκτησαν γρήγορα ευρύτερο χαρακτήρα, ξεπερνώντας τα αρχικά τους αιτήματα που αφορούν το εκπαιδευτικό σύστημα στη Γαλλία, και αποκτώντας μεγαλύτερη κοινωνική και πολιτική διάσταση. Η μαζική συμμετοχή των νέων ανέδειξε τη δυναμική της διαμαρτυρίας, προκαλώντας παράλληλα αντιδράσεις από τις αρχές. Αρχικά, τα πανεπιστήμια είχαν λάβει θέση υπέρ των κινητοποιήσεων, στη συνέχεια, ωστόσο, προχώρησαν σε λοκ άουτ και τηλεκπαίδευση, περιορίζοντας τη δυνατότητα φυσικής παρουσίας και οργάνωσης στους πανεπιστημιακούς χώρους.

Ιδιαίτερα έντονη υπήρξε η αστυνομική καταστολή, με σοβαρούς τραυματισμούς νέων, ακόμη και περιστατικά που οδήγησαν σε απώλεια όρασης. Παράλληλα, επιστρατεύτηκαν στρατιωτικές δυνάμεις, αποκλείστηκαν κεντρικά σημεία, επιβλήθηκαν απαγορεύσεις και έκλεισαν σταθμοί. Σε άλλες πόλεις, εκτός του Παρισιού, εφαρμόστηκαν περιορισμοί κυκλοφορίας ειδικά για ανηλίκους, ενώ οι νυχτερινές περιπολίες ελικοπτέρων με προβολείς ενίσχυαν το κλίμα επιτήρησης και τρομοκρατίας. Παράλληλα, καταγράφηκαν προσπάθειες ελέγχου των συγκεντρώσεων μέσω αλλαγών στα σημεία συνάντησης των διαδηλωτών.

Το Σάββατο 24 Οκτωβρίου, οι γαλλικές αρχές, ενώ αρχικά είχαν απαγορεύσει τις συγκεντρώσεις, ανακάλεσαν τις απαγορεύσεις την τελευταία στιγμή, υπό την πίεση της μαζικής συμμετοχής και της κοινωνικής οργής. Η ανάκληση, ωστόσο, συνοδεύτηκε από τον όρο οι συγκεντρώσεις να πραγματοποιηθούν σε σημεία που θα καθόριζαν οι ίδιες οι αρχές, επιχειρώντας έτσι να ελέγξουν τον χώρο και τους όρους εκδήλωσης της διαμαρτυρίας. Σύμφωνα με την εκτίμηση της Δρα Βλάχου-Ευσταθίου, η επιβολή συγκεκριμένων σημείων συγκέντρωσης από τις αρχές δεν αποσκοπούσε μόνο στον έλεγχο των κινητοποιήσεων, αλλά ενδεχομένως και στην αποσύνδεσή τους από τον ιστορικό και συμβολικό χαρακτήρα εμβληματικών χώρων πολιτικής διαμαρτυρίας, όπως η Βαστίλη. Με αυτόν τον τρόπο, οι αρχές φαίνεται να επιδίωκαν να περιορίσουν τη σύνδεση των σύγχρονων κινητοποιήσεων με την ιστορική παρακαταθήκη και τους συμβολισμούς που φέρουν τέτοια σημεία.

Οι διακοπές για τη γιορτή των Αγίων Πάντων αποτελούν μια προσωρινή παύση, ενώ ο Εμανουέλ Μακρόν αναμένεται να τοποθετηθεί μετά την ολοκλήρωσή τους, για λόγους τακτικής. Στο πλαίσιο αυτό, η απεργία που έχει προγραμματιστεί για τις 5 Νοεμβρίου αποτελεί ακόμη ένα σημαντικό ορόσημο για την πορεία των κινητοποιήσεων.

Το αδιανόητο του συστήματος και η ιστορία που εγκυμονεί

Α) Αυτό που συμβαίνει

Δεν έχουμε πολλά να πούμε. Αυτό που συμβαίνει το έχει εντοπίσει εδώ και ένα μεγάλο διάστημα η οργάνωσή μας (το σύνθημα της προηγούμενης εκλογικής παρέμβασής μας *«για να ζήσουμε πρέπει να αγωνιστούμε»* συμπυκνώνει την προσέγγισή μας) και το περιγράφουν πια ανάγλυφα και οι αστοί δημοσιογράφοι.

Η αθεράπευτη και όλο και **εντεινόμενη κρίση** του συστήματος, που οδηγεί **σε φτώχεια ή και εξαθλίωση** όλο και ευρύτερα τμήματα του πληθυσμού, τα οποία, αν κάποιες προηγούμενες δεκαετίες χαρακτήριζαν την εργατική τάξη, τώρα πια αγγίζουν μέχρι και μεσαία στρώματα.

Αυτή η κοινωνική καταβύθιση συναντιέται με δύο εμπρηστικούς παράγοντες:

- Την απόλυτη **έλλειψη θετικής προοπτικής**, την «υπόσχεση» δηλαδή του συστήματος προς την εργατική τάξη και ευρεία λαϊκά στρώματα, ότι το μέλλον τους θα είναι μια κόλαση, που θα συνοδεύεται από συντριβή κάθε δικαιώματος. Κι όλα αυτά **στο φόντο της προετοιμασίας των όρων της απόλυτης κόλασης**, του επόμενου μεγάλου πολέμου, γεγονός που έχει **ιδιαίτερη βαρύτητα** στις διεργασίες που γίνονται στις συνειδήσεις των καταπιεζόμενων τάξεων.

- Την απόλυτη **σαπίλα** ενός συστήματος, μια σαπίλα που εκπέμπει τη δυσωδία της σε κάθε κίνηση και σε κάθε δήλωση των πολιτικών του εκπροσώπων.

Με δυο λόγια, η πραγματικότητα έχει κάνει σαφές στις μάζες ότι το καπιταλιστικό σύστημα έχει **σαπίσει και προσπαθεί να παρατείνει την παρασιτική ζωή του πάνω στα συντρίμμια**, χωρών, ανθρώπων, εκμεταλλευόμενων τάξεων, λαών ολόκληρων, πλουτοπαραγωγικών πηγών, δικαιωμάτων.

Η πραγματικότητα αυτή αποτελεί καύσιμη ύλη, η οποία, αν στις μεγαλύτερες γενιές δημιουργεί από φόβο και αποστροφή έως αγανάκτηση, στη νεολαία δημιουργεί καθαρή και τίμια οργή που ήταν ζήτημα χρόνου πότε θα εκφραστεί. Ε, τώρα λοιπόν, εκφράζεται στη Γαλλία, στο Βέλγιο, στην Ισπανία, στην Αλβανία, στη Χιλή, στην Ιταλία, στην Ινδία, στη Σερβία...

Β) Η βαρβαρότητα ως μονόδρομος του συστήματος

Φτάσαμε, λοιπόν, στην «Πόλη του Φωτός» - στη χώρα της *«συμπύκνωσης των ευρωπαϊκών αξιών των κοινωνικών δικαιωμάτων»*- όπου οι δυνάμεις καταστολής να σπάνε σαγόνια και να ακρωτηριάζουν χέρια διαδηλωτών, να συλλαμβάνουν δέκα χιλιάδες (!) ανθρώπους και η κυβέρνηση να επιδιώκει να κόψει την πρόσβαση στο internet και στα κοινωνικά δίκτυα πριν τις διαδηλώσεις στις 24 Οκτώβρη!

Αυτή είναι η απάντησή τους και αυτή θα είναι. Καμία νέα σοσιαλδημοκρατία δεν μπορεί να προκύψει σε αυτές τις συνθήκες ούτε στη Γαλλία ούτε στην Ισπανία ούτε στη Βραζιλία ούτε πουθενά.

Οι υποχωρήσεις που θα κάνει το σύστημα θα είναι μεν δευτερεύουσες και προσωρινές (σε μια προσπάθεια εκτόνωσης της οργής) αλλά μπορούν να χρησιμοποιηθούν (όταν είναι πραγματικές) όχι για να φύγει ο κόσμος από τον δρόμο, αλλά στην ακριβώς αντίθετη κατεύθυνση: για να δυναμώσουν την αυτοπεποίθηση των μαζών, μετά από τόσες συσσωρευμένες ήττες, και να αποδείξουν ακριβώς ότι μόνη λύση είναι ο αγώνας και ο δρόμος.

Ωστόσο, η σύνταξη των δυνάμεων του συστήματος πίσω από το στόχο της μαζικής καταστολής σε ανώτερο επίπεδο, δείχνει και το αναγκαίο της οργάνωσης των μαζών σε ανώτερο επίπεδο.

Γ) Φασιστικοποίηση και φασισμός

Οι κραυγές των αστών για την *«εξέγερση που θα οδηγήσει τη Λεπέν στην εξουσία»* δεν αποτελεί τίποτα παραπάνω από **προσπάθεια τρομοκράτησης των μαζών μέσω του ανοιχτού κλεισίματος του ματιού στην ανοιχτή φασιστικοποίηση του πολιτικού σκηνικού.** Πέρα από το γελοίο του πράγματος (αυτοί που ακρωτηριάζουν χέρια διαδηλωτών και απαγορεύουν τις «συναθροίσεις» καμώνονται ότι δεν είναι φασίστες), πολύ σημαντικό είναι το ξεγύμνωμα στα μάτια των λαϊκών μαζών των φασιστών της Λεπέν, των οποίων ο «αντισυστημισμός» έγινε ωμή και αγωνιώδης πρόσκληση στο κράτος να τσακίσει τις κινητοποιήσεις της νεολαίας και των εργαζομένων.

Άλλωστε αυτού του είδους την προπαγάνδα την ξέρουμε: *«η γαλλική επανάσταση έφερε το Ναπολέοντα»*, *«η Οκτωβριανή επανάσταση έφερε τον Πούτιν»*, *«το ελληνικό λαϊκό κίνημα με το χάος που δημιουργούσε τη δεκαετία του '60 τη στρατιωτική χούντα»*. Οι ιμπεριαλιστές και οι άρχουσες τάξεις ποινικοποιούν κάθε λαϊκή αντίσταση για τις δικές τους μαύρες επιλογές! ***«Εσείς φταίτε που σηκώνετε κεφάλι»*** σα να λέμε.

Δ) Η μία και μοναδική βία

«Δημοσιογράφοι» και δημοσιολογούντες καταλαμβάνονται από «ιερό συγκλονισμό» μπροστά σε δύο σπασμένες βιτρίνες ή σε «λεηλασίες» από καταστήματα. Οι διαδηλωτές σύμφωνα με τις βαθυστόχαστες αναλύσεις τους είναι δύο κατηγοριών: οι «ειρηνικοί» και οι «βίαιοι».

Η αλήθεια όμως είναι μία, όπως και μία είναι η βία. Η βία των σπασμένων σαγονιών διαδηλωτών, η βία της εξαθλίωσης για να παραχθούν περισσότεροι νεκροί με τις επενδύσεις σε νέα (κι άλλα, κι άλλα και ακόμα περισσότερα) όπλα, η βία της φτώχειας και των τρωκτικών στα σπίτια και στα σχολεία, η βία των δεκάδων χιλιάδων νεκρών Παλαιστινίων, αλλά και η καθημερινή βία της ανέχειας, του φόβου μη χρειαστείς γιατρό, του πανικού μην περάσει το παιδί σου στην επαρχία, η καθημερινή υπόγεια εξοντωτική βία, **η βία συνολικά ενός συστήματος που δολοφονεί ανθρώπους και δικαιώματα**! Ας μην μιλάνε αυτοί για βία.

Είναι ζήτημα των κομμουνιστών να ενισχύσουν την πραγματικά επαναστατική κατεύθυνση κόντρα στον περιορισμό της αγανάκτησης σε αυθόρμητα (ή μη) σπασίματα αλλά και σε αυταπάτες, ότι το μοίρασμα ειδών των σουπερμάρκετ σε άστεγους, δημιουργεί οποιεσδήποτε συνθήκες πάλης ενάντια στη φτώχεια. Αλλά αυτή την αντιπαράθεση την κάνουν στο κίνημα και όχι σε κοινά φόρα και σε συμφωνία με εκπροσώπους της άρχουσας τάξης για να υπογράψουν δηλώσεις υποταγής.

Ε) Τα κύματα πυκνώνουν! Μια νέα εποχή;

Η κατάσταση λοιπόν ανοίγει το ενδεχόμενο να μιλάμε για μια νέα ιστορική φάση. **Για μια φάση νέας εισόδου των μαζών στο προσκήνιο όχι μόνο να αντισταθούν στο «παλιό που πεθαίνει» αλλά και στην αναζήτησή τους «στο νέο που πρέπει να γεννηθεί»**. Ή για να το πούμε με άλλα λόγια τα διαλείμματα ανάμεσα σε διαδοχικά κύματα λαϊκών κινητοποιήσεων θα μικρύνουν, τα κύματα αυτά θα πυκνώσουν χρονικά, σε ένα φαινόμενο συμπύκνωσης του ιστορικού χρόνου.

Αυτό δε σημαίνει καθόλου ότι έχουν αναιρεθεί οι συνέπειες της ήττας του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και της αποσυγκρότησης της εργατικής τάξης. Ισα - ίσα οι συνέπειες αυτές επιδρούν καθοριστικά στις καθυστερήσεις, σε ζητήματα που πρέπει να (ξανα)απαντηθούν, σε πρωτοβουλίες που έχει ακόμα τη δυνατότητα (μια δυνατότητα όλο και μειούμενη, πάντως, με βάση τα αδιέξοδά της) να παίρνει η πλευρά του αντιπάλου.

Σημαίνει, όμως, ότι οι κομμουνιστές έχουμε καθήκον να προσπαθήσουμε να συντρίψουμε τα φρένα του οπορτουνισμού και να υπηρετήσουμε σε αυτές τις συνθήκες την κατεύθυνση της επαναστατικής ανατροπής της καπιταλιστικής - ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας.

ΣΤ) Ο κρίσιμος παράγοντας της εργατικής τάξης και η ανάγκη συγκρότησης των μαζών σε ανώτερο επίπεδο

Παρά την υποχώρηση και τελικά την ουσιαστική διάλυση του επαναστατικού κινήματος, εδώ και αρκετές δεκαετίες, η κομμουνιστική κατεύθυνση είναι **η μόνη που μπορεί -σε μια πορεία- να δώσει διέξοδο** στην όλο και πιο αγωνιώδη αναζήτηση των μαζών να ζήσουν. Μιας και αυτή η απλή αναζήτηση συνδέεται σήμερα με την αναζήτηση οικοδόμησης ενός άλλου κόσμου, μιας άλλης κοινωνίας.

Και λέμε «σε μια πορεία», γιατί ταυτόχρονα με την αναζήτηση της σημερινής προοπτικής στους αγώνες, οι κομμουνιστές εκτός από τη χρησιμοποίηση της θετικής ιστορικής εμπειρίας, πρέπει όλο και πιο πιεστικά να αναζητήσουμε και να ανατρέψουμε τα αρνητικά στοιχεία από την εμπειρία του παρελθόντος **αλλά και να αντιμετωπίσουμε τον οπορτουνισμό** (ΚΚΕ - ΣΥΡΙΖΑ - τμήματα του εξωκοινοβουλίου) **που έχει «βαθιές ρίζες»** και ο οποίος ψάχνει τις λύσεις του στην απογείωση των κοινοβουλευτικών αυταπατών και στην από τα μέσα «κατάκτηση» του αστικού κράτους (στρατό, αστυνομία, διοίκηση, κρατικές επιδοτήσεις, προτάσεις νόμου στη Βουλή) με τις μάζες διαπραγματευτικό χαρτί στις δικές του φιλοδοξίες για να αναβαθμιστεί σε συνομιλητή του συστήματος.

Σε όλη αυτήν την προσπάθεια κρίσιμος παράγοντας είναι η παρέμβαση των κομμουνιστών στην εργατική τάξη και η συνακόλουθη παρέμβαση της εργατικής τάξης στις εξελίξεις. Είναι ο παράγοντας που μπορεί και πρέπει να παίξει καθοριστικό ρόλο στο καθήκον οργάνωσης των μαζών σε ανώτερο πολιτικό, ιδεολογικό και οργανωτικό επίπεδο.

Όσο αυτό καθυστερεί, οι καταπιεζόμενες τάξεις θα αντιδρούν με τον τρόπο που μπορούν και θα ζούμε τις συνέπειες όχι μόνο της αδυναμίας των μαζών να ανεβάσουν την πάλη τους, αλλά και ως κομμουνιστές θα ζούμε την ενίσχυση αδιέξοδων ρευμάτων σαν την αναρχία, η οποία αποτελεί (όπως εύστοχα έλεγε ο Λένιν) *«ένα είδος τιμωρίας για τα οπορτουνιστικά αμαρτήματα του εργατικού κινήματος»*.

Σε κάθε περίπτωση, όλοι θα μετρηθούμε. Όσον αφορά τους κομμουνιστές, θα μετρηθούμε στη σύγχρονη ανάγκη διαμόρφωσης ενός μπολσεβικισμού της εποχής μας. Γιατί η εποχή είναι, εποχή διαμόρφωσης ρευμάτων, των απαντήσεών τους και της φυσιογνωμία τους.

Ολλανδία

Ιταλία

Οι εξεγέρσεις στην εποχή των τεράτων

Έχουν τρομάξει το καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό σύστημα οι ξεσηκωμοί της νεολαίας στην Ευρώπη και τρέχουν τα αστικά επιτελεία να τους σταματήσουν με καταστολή, προβοκάτσιες και κινδυνολογία.

Η *«ακροαριστερά πίσω από τα επεισόδια»* λένε ο Μακρόν και η Μελόνι επαναφέροντας τον «κομμουνιστικό κίνδυνο» σαν απειλή για την *«κοινωνική τάξη και την ασφάλεια»*. Στρατός στους δρόμους, φυλακές για ανήλικους για να σταματήσουν την «αντικοινωνική βία» και να συνετίσουν τους εξεγερμένους νέους.

Έτσι και αλλιώς, ξέρουν καλύτερα από τον καθένα ότι δεν μπορούν να τους προσφέρουν τίποτα περισσότερο από μεγαλύτερη μαυρίλα στο παρόν και το μέλλον. Η περίοδος που μέσα από την υπόσχεση για κοινωνική ανέλιξη κατάφερνε να ενσωματώνει αντιδράσεις και να δημιουργεί αντιδραστικές κοινωνικές συμμαχίες έχει περάσει ανεπιστρεπτί. Αυτή η περίοδος, που ήταν και σχετικά σύντομη (τα λεγόμενα 30 ένδοξα χρόνια από 1945 έως 1975), έδωσε την θέση της σε περιόδους κρίσεων, πολέμων και έντονων ανταγωνισμών που, αντί να αμβλυνθούν από τις καταρρεύσεις 1989 - 1991, οξύνθηκαν ακόμα περισσότερο, για να αποκαλύψουν ότι το ιμπεριαλιστικό σύστημα είναι πραγματικά ένα σύστημα που σαπίζει.

Το παγκόσμιο καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό σύστημα βρίσκεται σήμερα σε μία συνεχή και αξεπέραστη δομική κρίση με γεωστρατηγικά και οικονομικά επίδικα που μόνο μία παγκόσμια αναμέτρηση ανάμεσα στις κυρίαρχες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις θα μπορούσε να «απαντήσει». Στο μεταξύ διάστημα η πολιτική κεφαλαίου και ιμπεριαλιστών είναι η ολομέτωπη επίθεση στη ζωή και στα δικαιώματα της εργατικής τάξης και των λαών. Η καταβύθιση του επιπέδου της ζωής τους σε συνθήκες τόσο σχετικής όσο και απόλυτης εξαθλίωσης. Μάλιστα στην παρούσα κατάσταση, των πολέμων σε Ουκρανία και Μέση Ανατολή, η στροφή στην πολεμική οικονομία στερεί ακόμα περισσότερα και όλοι μιλάνε για τον «δύσκολο χειμώνα», που είναι ήδη εδώ και θα βάλει διλήμματα και επιλογές σε εργαζόμενους και νεολαία, μεταξύ φαγητού και ζεστασιάς.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες οι ξεσηκωμοί ιδιαίτερα της νεολαίας έχουν ένα ταξικό υπόβαθρο τόσο λόγω της κοινωνικής σύνθεσης του κόσμου που εξεγείρεται όσο και του περιεχομένου των διεκδικήσεων. Και αντλεί σημαντικές δυνάμεις από αυτό το δεδομένο που ενισχύουν τόσο την ένταση όσο και την συνέχεια των κινητοποιήσεων παρά την βάρβαρη καταστολή που έχουν δεχτεί. Οι νέοι που ξεσηκώνονται θέτουν με απόλυτο τρόπο το ζήτημα της ζωής τους σήμερα και διεκδικούν ένα μέλλον έξω και ενάντια στον ζόφο που επικρατεί.

Αποκαλύπτεται έτσι ότι η νεολαία, οι εργαζόμενοι, οι λαοί παντού στον κόσμο δεν είναι διατεθειμένοι να θυσιαστούν στον βωμό ενός βάρβαρου συστήματος και με ό,τι τρόπο έχουν και μπορούν θα συνεχίσουν να αγωνίζονται και να αντιστέκονται παρά τους αρνητικούς συσχετισμούς. Παρά τα πισωγυρίσματα και τις ήττες η αντικειμενική πραγματικότητα γεννάει νέους ξεσηκωμούς και κάθε καινούριος δημιουργεί τους όρους και τις προϋποθέσεις για τον επόμενο. Αυτή είναι η βασανιστική διαδικασία που είναι υποχρεωμένοι να περάσουν οι λαοί για να συγκροτήσουν τις δυνάμεις τους στο επίπεδο που απαιτείται, για να αναμετρηθούν με το σύστημα της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και της ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας με στόχο την ανατροπή του.

Η σημερινή σύγκρουση με τα δικά της αγωνιστικά χαρακτηριστικά στέλνει μηνύματα προς κάθε κατεύθυνση και ιδιαίτερα προς τις επαναστατικές κομμουνιστικές δυνάμεις για το αυξημένο επίπεδο των ευθυνών και των καθηκόντων που έχουν υποχρέωση να αναλάβουν.

Σε μία περίοδο που οι σειρήνες του συμβιβασμού, του ρεφορμισμού και των κάθε είδους αυταπατών ηχούν την «αυτοσυγκράτηση» και τον περιορισμό των μαχητικών διεκδικήσεων για να πάρουν την θέση τους οι εκλογές, είναι αναγκαίο να ενισχυθεί η κατεύθυνση της αναμέτρησης με τις δυνάμεις του συστήματος. Ο δρόμος της οργάνωσης και του αγώνα, της αντίστασης και της διεκδίκησης θα δώσουν νίκες και όχι της κάλπης, των εκλογικών, κοινοβουλευτικών και κυβερνητικών αυταπατών.

Η ενίσχυση αυτής της κατεύθυνσης δεν μπορεί παρά να γίνει μέσα από τη συμμετοχή στην πάλη για την αναβάθμισή της στο επίπεδο που απαιτεί η εποχή μας. Ακόμα περισσότερο, μέσα από τη συμμετοχή στους αγώνες, που σήμερα οξύνονται, θα συγκροτηθούν και θα ενισχυθούν οι επαναστατικές κομμουνιστικές δυνάμεις. Δεν μπορεί να υπάρχει καμία άλλη επιλογή και καμία αναμονή για τη διαμόρφωση ιδεολογικά, πολιτικά και οργανωτικά της επαναστατικής πρωτοπορίας και στη συνέχεια η παρέμβασή της στους μαζικούς αγώνες. Όχι μόνο γιατί αυτή είναι μία «πολυτέλεια» που ποτέ δεν έχει δοθεί στο επαναστατικό κομμουνιστικό κίνημα αλλά και γιατί είναι αντι-διαλεκτικό πέρα για πέρα. Η επαναστατική πρωτοπορία μπορεί να συγκροτηθεί μόνο μέσα στους αγώνες και μέσα σε αυτούς να κερδίσει την εμπιστοσύνη των μαζών για την σωστή της κατεύθυνση. Αυτό έχει επιβεβαιωθεί ιστορικά από τις νικηφόρες επαναστάσεις και ανατροπές του 20ου αιώνα. Αλλά έχει επιβεβαιωθεί και από την «ανάποδη» μέσα από την παλινόρθωση του καπιταλισμού στις πρώτες σοσιαλιστικές χώρες και μέσα από την επικράτηση του ρεβιζιονισμού στο παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα.

Είναι δεδομένο ότι οι επαναστατικές κομμουνιστικές δυνάμεις τόσο στην Γαλλία όσο και στην υπόλοιπη Ευρώπη αλλά και σε όλο τον κόσμο έχουν σοβαρές υποκειμενικές αδυναμίες και αντιμετωπίζουν σημαντικές δυσκολίες για να συνδεθούν με τις μάζες και να αποκτήσουν σημαντική πολιτική επιρροή. Από τη μία η ήττα του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και από την άλλη ο δυσώδης αντικομμουνισμός που έχει εξαπολύσει ακόμη και σήμερα το παγκόσμιο καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό σύστημα αποτελούν σημαντικά εμπόδια στη διαδικασία αυτή. Μόνο που η αντικειμενική πραγματικότητα, που ζούμε, αναπαράγει τους όρους και τις προϋποθέσεις για την εκ νέου συγκρότηση του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος μέσα στους αγώνες και τους ξεσηκωμούς που σήμερα εξελίσσονται. Η εμπιστοσύνη στις δυνάμεις της εργατικής τάξης και των λαών είναι η μία βάση πάνω στην οποία μπορεί να οικοδομηθεί η εκ νέου συγκρότηση. Η άλλη πλευρά είναι οι απαντήσεις που οφείλονται σε ιδεολογικό και πολιτικό επίπεδο για τα πισωγυρίσματα και την παλινόρθωση. Αλλά πάνω από όλες στέκεται η άμεση συμμετοχή στην ταξική πάλη. Καθώς χωρίς αυτή οι άλλες δύο πλευρές ακυρώνονται.

Είναι μίζερη και ανιαρή μία συζήτηση σήμερα γύρω από τα όρια που έχουν και τους «κινητήρες» (τα όργανα πάλης) που λείπουν από τους ξεσηκωμούς της νεολαίας και των εργαζόμενων. Αλλά θα είναι γόνιμη και προωθητική μία συζήτηση για την αναγκαιότητα και τους όρους της συμμετοχής μέσα στους αγώνες με στόχο την μετατόπιση των ορίων των κινημάτων σε πιο αναβαθμισμένους πολιτικά στόχους και την οικοδόμηση των «κινητήρων» μέσα στην φωτιά της ταξικής πάλης, έτσι όπως σήμερα διεξάγεται.

Μέσα στους αγώνες και ταυτόχρονα με την ένταση της αντιπαράθεσης με όλα τα ρεύματα που σήμερα καλούν τους νέους και τους εργαζόμενους να μην οξύνουν την πάλη τους αλλά να επιλέξουν το «λιγότερο κακό» για μία καλύτερη διαχείριση του συστήματος.

Και αυτή είναι και η απάντηση για όσους προβοκάρουν τους σημερινούς ξεσηκωμούς λέγοντας και γράφοντας ότι *«δίνουν τροφή και δύναμη στην ακροδεξιά»* στην Ευρώπη και σε όλο τον κόσμο. Γιατί δεν είναι οι αγώνες της νεολαίας και των εργαζόμενων που ενισχύουν την ακροδεξιά αλλά το ίδιο το καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό σύστημα που μπροστά στους κινδύνους των ξεσηκωμών και των εξεγέρσεων ενισχύει τα αντιδραστικά πολιτικά του χαρακτηριστικά ακόμη περισσότερο. Ενισχύει τις ακροδεξιές και φασιστικές δυνάμεις για να αποτελέσουν τον φραγμό στο εργατικό και λαϊκό κίνημα και στον κίνδυνο να τεθεί ξανά στην ημερήσια διάταξη η ανατροπή του συστήματος. Και δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι όλες οι ακροδεξιές δυνάμεις και πρώτη από όλους η Λεπέν απαιτεί την άμεση καταστολή των κινητοποιήσεων, καθώς μέσα σε αυτές αναπτύσσεται στους νέους και τους εργαζόμενους μαζικά η πραγματικά επικίνδυνη πολιτική και ταξική συνείδηση ενάντια στο σύστημα που αυτή υπηρετεί.

Η εποχή των τεράτων, σαν την σημερινή, δεν αποτελεί μονόδρομο για την εργαζόμενη κοινωνική πλειοψηφία αλλά το έδαφος πάνω στο οποίο το νέο, που θα γεννηθεί μέσα από συνεχείς αγώνες και θυσίες, θα μπορέσει να νικήσει το παλιό, που σήμερα απειλεί να παραμείνει παντοτινά κυρίαρχο.

«Μη γίνουμε Δεκέμβρης του ‘08»

Σε στιγμή κορύφωσης των διεθνών νεολαιίστικων εξεγέρσεων μέσα στον Οκτώβρη, τα καλέσματα των απεργιακών κινητοποιήσεων της Τετάρτης 21/10 εύλογα βρήκαν το ντόπιο σύστημα σε μια κατάσταση γενικής αγωνίας (βλ. συνάντηση Μητσοτάκη-Χρυσοχοΐδη πριν από τις διαδηλώσεις). Άλλωστε, το ντόπιο αστικό πολιτικό προσωπικό γνωρίζει πολύ καλά το μέγεθος των προβλημάτων που οι μαθητές, η φοιτητική νεολαία και οι εκπαιδευτικοί βιώνουν καθημερινά. Γνωρίζει επίσης ότι η οργή μέρα με τη μέρα συσσωρεύεται. Σε κάθε περίπτωση, οι δηλώσεις των κυβερνητικών εκπροσώπων πριν από τα συλλαλητήρια της 21/10 δίνουν μία μυρωδιά Δεκέμβρη του ’08. Επικλήσεις στην εθνική ενότητα που χρειαζόμαστε σε καιρούς παγκόσμιας και ευρωπαϊκής κρίσης. «Άδειασμα» της νεολαιίστικης οργής ως έναν λαϊκισμό και μπάχαλα χωρίς αιτήματα. Ο «εκθειασμός» των ειρηνικών διαμαρτυριών και του πολιτισμένου διαλόγου.

Όλο το προηγούμενο διάστημα το σύστημα έδειξε τα αντανακλαστικά του να προχωρά σε ευθεία καταστολή και τρομοκρατία. Δεκάδες είναι οι προσαγωγές των μαθητών σε όλη τη χώρα (Καματερό, Καλαμάτα, Σύρος, Σάμος κ.α.) για το «αδίκημα» της οργάνωσης ή συμμετοχής σε καταλήψεις. Την ημέρα δε του πανεκπαιδευτικού συλλαλητηρίου, η Αθήνα ζώστηκε από 3.000 αστυνομικούς, drones, ασφαλίτες και προληπτικούς ελέγχους, με εντολές να ***«μη μετατραπεί η Αθήνα σε πεδίο συγκρούσεων όπως αυτές που καταγράφονται το τελευταίο διάστημα σε Γαλλία, Βέλγιο, Ιταλία και Αλβανία»***. Τελικά, δεν έλειψαν τα ανακουφισμένα συγχαρητήρια για τη σύντομη και ειρηνική λήξη των κινητοποιήσεων που δεν κατέληξαν σε κανενός είδους «επεισόδια».

Από τους κυβερνητικούς «μας» εκπροσώπους έως τον κρατικό μηχανισμό, το σύστημα δεν βλέπει απλά και μόνο την πιθανότητα ενός νέου Δεκέμβρη του 2008. Σχεδόν είκοσι χρόνια μετά, τα αστικά επιτελεία πολύ καλά γνωρίζουν ότι οι όροι ζωής του λαού έχουν χειροτερεύσει, το μέλλον του πολέμου και της φτώχειας φαίνεται όλο και πιο μαύρο και η οργή έχει μεγαλώσει. Στις εικόνες των νεολαιίστικων εξεγέρσεων της Ευρώπης, βλέπουν το τρίμηνο **φοιτητικό κίνημα του 2023** που κάθε εβδομάδα αποφάσιζε να ξαναβγεί στον δρόμο και μύριζε μπαρούτι. Βλέπουν την οργή στις απεργίες εκατομμυρίων που βρέθηκαν στους δρόμους για την υπόθεση και τη συγκάλυψη του **εγκλήματος στα Τέμπη.** Βλέπουν με τρόμο την **προοπτική των σποραδικών διαμαρτυριών, μαθητικών καταλήψεων, φοιτητικών συνελεύσεων, εργατικών απεργιών, αντιπολεμικών συγκεντρώσεων** -όχι μόνο να μετατρέπονται σε κίνημα με τη δυναμική και τη μαζικότητα των εξεγέρσεων της Ευρώπης- αλλά και αυτό να συναντά το πολιτικό περιεχόμενο της φετινής **17 Νοέμβρη.**

Η αλληλεγγύη που… βγάζει από την υποχρέωση

Οι εικόνες που κατακλύζουν τα σόσιαλ κάθε νέου ανθρώπου συνοψίζονται από τα βίντεο με τα πυροτεχνήματα που εκτοξεύονται σε αύρες και κλούβες, τους διαδηλωτές που διαλύουν φασιστικές συγκεντρώσεις, τις παλαιστινιακές σημαίες σε κάθε μαθητική συγκέντρωση, τα οδοφράγματα, τις συγκρούσεις με τις κρατικές δυνάμεις κ.ο.κ. Τα… «μπάχαλα», λοιπόν, που το κυβερνητικό προσωπικό και τα καθεστωτικά ΜΜΕ αναπαράγουν σαν παράδειγμα προς αποφυγή. Εντέχνως διαστρεβλώνεται το γεγονός ότι, τα τελευταία χρόνια, **η νεολαία των χωρών της Ευρώπης, της Λατινικής Αμερικής, της Δυτικής και Νότιας Ασίας ανακαλύπτει τη δύναμη που βρίσκεται στους δρόμους του αγώνα** και μαθαίνει να παλεύει για τα δικαιώματά της, να αντιστέκεται σε ένα σύστημα οργανωμένο σαν αστακό, να διεκδικεί το παρόν που της τσακίζουν.

Αλληλεγγύη, λοιπόν, στη νεολαία και τους λαούς που αγωνίζονται. Όχι μόνο για την υπόθεση της οργανωμένης πάλης, αλλά και γιατί μία νίκη της νεολαίας της Γαλλίας, της Γερμανίας, του Βελγίου, της Ισπανίας -των μεγάλων δηλαδή ιμπεριαλιστικών χωρών της Ευρώπης- θα είναι νίκη και για τη νεολαία και τον λαό της χώρας μας, που κάτω από την πολιτική της εξάρτησης καλείται να ξεζουμιστεί ακόμα περαιτέρω. Αλληλεγγύη που πρέπει να εκφραστεί με συγκεντρώσεις σε κάθε σχολείο και σχολή της χώρας μας, με πλακάτ και πανό, με διαδηλώσεις για το κοινό μέτωπο των λαών που απαιτείται ενάντια στο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, τους άδικους πολέμους του, τη φτώχεια και την εξαθλίωση από την οποία τρέφεται και τρέφει.

Σε αυτό το πλαίσιο, η κινητοποίηση αλληλεγγύης της ΚΝΕ στη γαλλική πρεσβεία δεν αφήνει σε κανέναν την αφορμή για κριτική. **Πόσο μάλλον για κάποια σύγκριση των εικόνων των εξεγέρσεων της Ευρώπης με την… κατασκήνωση (!) στο Σύνταγμα.** Και όσο το νεολαιίστικο κύμα εξεγέρσεων μεγαλώνει τόσο αντηχεί η δήλωση της πρώην Γ.Γ. Αλ. Παπαρήγα τον Δεκέμβρη του ’08 για την ώρα που θα κάνει επανάσταση το ΚΚΕ

και τότε «δεν θα σπάσει ούτε ένα τζάμι».

Η άνοιξη δεν εμποδίζεται από το να έρθει

Από την Πορτογαλία ως τη Σερβία, από τη Γαλλία ως την Αλβανία και από τη Χιλή ως την Ινδία, το μήνυμα στο ντόπιο σύστημα είναι να προετοιμάζεται για την αντίστοιχη σταγόνα που μπορεί να ξεχειλίσει το ποτήρι. Σε καμία περίπτωση η νεολαιίστικη και λαϊκή δυσαρέσκεια δεν κρύβεται από τους κυβερνητικούς βερμπαλισμούς ότι υπάρχει ευημερία στη χώρα. Σε περίοδο βαθιάς πολιτικής αστάθειας, με την ιμπεριαλιστική εξάρτηση να σφίγγει τα όρια του αστικού πολιτικού προσωπικού, το ντόπιο σύστημα δεν έχει το περιθώριο να βρεθεί μπροστά στο πρόβλημα που θα του βάλει μία νεολαία που θα βρεθεί στους δρόμους και θα αρνηθεί τον κόσμο που της υπόσχεται. **Το μέλλον μας λοιπόν βρίσκεται στους δρόμους!**

Σχολικές καταλήψεις

Ο φόβος του συστήματος

Την Τετάρτη 21/10 πραγματοποιήθηκαν σε όλη τη χώρα πολύ μαζικές πανεκπαιδευτικές διαδηλώσεις. Έντονο στίγμα στη διαδήλωση έδινε **η συμμετοχή των μαθητών** κάτι το οποίο δημιουργεί σοβαρό θέμα στην κυβέρνηση και το υπουργείο Παιδείας.Σε όλο τον κόσμο η νεολαία βγαίνει στους δρόμους κατά χιλιάδες και διαδηλώνει για τα δικαιώματά της.

Παντού η νεολαία φωνάζει πως σε αυτό τον κόσμο δεν έχει μέλλον, πως αυτός ο κόσμος για τον οποίο την ετοιμάζουν **δεν τη χωρά και γι’ αυτό αγανακτεί.** Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι οι μαθητές από τα φτωχά και λαϊκά προάστια του Παρισιού, που αποτέλεσαν το έναυσμα για όλον αυτό τον λαϊκό και νεολαιίστικο ξεσηκωμό στη Γαλλία.

Τα αιτήματα είναι γνώριμα και στους μαθητές της χώρας μας. Υπερπλήρεις τάξεις, ελλείψεις καθηγητών, άπειρες ώρες μαθημάτων και διαβάσματος, ταξικοί φραγμοί και η εισαγωγή στο πανεπιστήμιο να μοιάζει με άπιαστο όνειρο. Και το μέλλον μετά το πανεπιστήμιο, μια και δύο δουλειές για να τα βγάλεις πέρα με μισθούς πείνας που δε φτάνουν ούτε για τα βασικά, ενώ στις ειδήσεις να διαφημίζουν συνεχώς τα νέα τους εξοπλιστικά προγράμματα! Που ούτε λίγο ούτε πολύ, λένε στη νεολαία πως αν χρειαστεί θα πάει να πολεμήσει με τους γείτονες λαούς, που τίποτα δεν έχει να χωρίσει, για τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών. Κι εκεί ακριβώς, στην καρδιά του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού, είναι που η νεολαία βγήκε στους δρόμους και αμφισβήτησε αυτό το σύστημα της εξαθλίωσης και ύψωσε με θάρρος ακόμα και την κόκκινη σημαία με το σφυροδρέπανο, αναζητώντας προοπτική, παλεύοντας για ζωή με δικαιώματα.

Αυτό ακριβώς φοβάται και το ντόπιο πολιτικό σκηνικό, γι’ αυτό και η υπουργός Παιδείας την ίδια μέρα των κινητοποιήσεων έτρεξε να δηλώσει πως ***«Κάποιοι επενδύουν στο να γίνει η Αθήνα Παρίσι-Δεν επιτρέπονται οι πολυήμερες καταλήψεις στα σχολεία.»*** Από τις καταλήψεις της Γκράβας με κεντρικό σύνθημα των μαθητών «Δε θα γίνουμε Βιολάντα», μέχρι τις τελευταίες για τη συμμετοχή στη διαδήλωση, η κυβέρνηση **δείχνει τον φόβο της μη τυχόν και βρει απέναντί της τη νεολαία**. Για αυτό επιστρατεύει όλα τα τσιράκια της μπας και καταφέρει να καταστείλει τη νεολαία. Από τα ΜΑΤ στις διαδηλώσεις και τους άπειρους ελέγχους, μέχρι τις περιπολίες αστυνομικών σε γειτονιές το προηγούμενο βράδυ, για να έλεγχουν αν έχουν γίνει καταλήψεις και όπου χρειαστεί να επέμβουν, μέχρι **απειλές σε διευθυντές πως αν σε κάθε προσπάθεια κατάληψης δεν καλούν την αστυνομία και εισαγγελέα θα έχουν πειθαρχικές διώξεις**, μέχρι το κάλεσμα σε περιφερειάρχες της Αθήνας για να μετρήσουν πού έγιναν καταλήψεις και πόσες.

Όλα αυτά συμβαίνουν όχι γιατί τους αρέσει να κρατάνε στατιστικά, αλλά γιατί **ο χρόνος μετράει αντίστροφα** και ξέρουν πολύ καλά πως και στη χώρα μας οι μαθητές αργά ή γρήγορα θα βγουν στον δρόμο και δεν θα ξέρουν πώς να τους μαζέψουν. Όπως και στη Γαλλία, έτσι κι εδώ, τα προβλήματα την ίδια απάντηση χρειάζονται και δεν είναι άλλη από τον δρόμο και τους αγώνες. Εξάλλου οι μαθητές έχουν δείξει πως η τρομοκρατία δεν τους σταματά, είτε είναι διευθυντές και απουσίες, είτε είναι ξύλο και χημικά στις πορείες. Άλλωστε κάθε φορά που το σύστημα χάνει τον έλεγχο, όπου δεν έχει πιάσει τόπο η καταστολή, **επιστρατεύει τη συνδιαλλαγή και τον διάλογο.** Τα δικαιώματά μας και οι ζωές δεν χωράνε σε παζάρια. Η κατεύθυνση πρέπει να είναι ξεκάθαρη. **Οι μαθητές να μπουν στις συλλογικές διαδικασίες, στα 5μελη και τα 15μελη και να πάρουν αγωνιστικές αποφάσεις για καταλήψεις και διαδηλώσεις. Για να γίνει της Γαλλίας!**

Το Red Fest ολοκληρώθηκε Το Κόκκινο Μπλοκ ξεκινάει

Από τη συλλογική προσπάθεια ενός φεστιβάλ στην ανάγκη για μια νέα μαχητική συλλογικότητα

Το Red Fest ολοκληρώθηκε, αλλά η προσπάθεια που το γέννησε δεν τελείωσε μαζί του. Αντίθετα, τώρα αρχίζει μια νέα διαδρομή. Το Κόκκινο Μπλοκ συγκροτήθηκε, φιλοδοξώντας να δώσει συνέχεια στις συζητήσεις, στις συναντήσεις και στην ανάγκη για συλλογική δράση που αναδείχθηκαν μέσα από τη διοργάνωση του φεστιβάλ. Γιατί το ζητούμενο δεν ήταν να προστεθεί ακόμη ένα μουσικό γεγονός στο πολιτιστικό ημερολόγιο της πόλης. Ήταν να δημιουργηθεί ένας χώρος συνάντησης, αντίστασης και αναζήτησης ενός διαφορετικού δρόμου για τη νεολαία.

Αρνούμαστε τον κόσμο τους

Ζούμε σε έναν κόσμο που παρουσιάζεται ως μονόδρομος, ενώ για την πλειοψηφία γίνεται ολοένα και πιο ασφυκτικός. Ένας κόσμος όπου ο πλούτος συγκεντρώνεται στα χέρια των λίγων, οι πόλεμοι και οι ανταγωνισμοί των ισχυρών απειλούν ολόκληρους λαούς και η φτώχεια, η ανασφάλεια και η καταπίεση παρουσιάζονται ως αναπόφευκτες συνέπειες της πραγματικότητας. Ένας κόσμος που απαιτεί από τη νεολαία να συμβιβαστεί με την επισφάλεια, από τους εργαζόμενους να αποδεχτούν την εξάντληση και από όλους μας να περιορίσουμε τις προσδοκίες μας σε όσα επιτρέπουν οι ανάγκες της αγοράς.

Όμως το μέλλον δεν είναι προδιαγεγραμμένο. Από τους αγώνες της νεολαίας και των εργαζομένων μέχρι τις αντιστάσεις των λαών απέναντι στον πόλεμο και την καταπίεση, αναδεικνύεται διαρκώς ότι η κοινωνική πραγματικότητα μπορεί να αμφισβητηθεί. Ότι οι άνθρωποι δεν είναι καταδικασμένοι να παρακολουθούν παθητικά τις εξελίξεις, αλλά μπορούν να γίνουν οι ίδιοι πρωταγωνιστές τους.

Σε αυτή την ανάγκη απαντά το σύνθημα «Αρνούμαστε τον κόσμο τους». Δεν αποτελεί απλώς μια γενική διαμαρτυρία. Είναι η άρνηση να θεωρήσουμε φυσιολογική την αδικία, να αποδεχτούμε ως κανονικότητα την εκμετάλλευση και να εγκαταλείψουμε τη δυνατότητα μιας διαφορετικής κοινωνικής προοπτικής. Είναι, ταυτόχρονα, η αναζήτηση των όρων για να περάσουμε από την αγανάκτηση στη συλλογική διεκδίκηση.

Το Red Fest ως συλλογικό εγχείρημα

Η διαδρομή προς το Red Fest ήταν από μόνη της ένα σημαντικό βήμα. Η προετοιμασία του, οι ανοιχτές συνελεύσεις, η δουλειά και η επιμονή όσων συμμετείχαν απέδειξαν ότι μπορούν να δημιουργηθούν πράγματα έξω από τη λογική της ανάθεσης και της εμπορευματοποίησης. Χωρίς χορηγούς, με δυσκολίες και εμπόδια, αλλά με τη δύναμη της συλλογικής προσπάθειας, άνθρωποι με διαφορετικές εμπειρίες συναντήθηκαν γύρω από μια κοινή ανάγκη.

Αυτή η εμπειρία έχει τη δική της σημασία. Σε μια εποχή όπου η πολιτιστική δραστηριότητα συχνά αντιμετωπίζεται αποκλειστικά ως προϊόν προς κατανάλωση, το Red Fest επιχείρησε να συνδέσει τη μουσική και τον πολιτισμό με την πολιτική συζήτηση και τη συλλογική αναζήτηση. Να δημιουργήσει έναν χώρο όπου η διασκέδαση δεν θα είναι αποκομμένη από την κοινωνική πραγματικότητα και όπου η συμμετοχή δεν θα εξαντλείται στην παρουσία ενός κοινού, αλλά θα μπορεί να εξελίσσεται σε ενεργή εμπλοκή.

Η επιτυχία του, επομένως, δεν μετριέται μόνο από τη συμμετοχή και το πρόγραμμά του. Μετριέται και από όσα αφήνει πίσω του: τις σχέσεις που δημιουργήθηκαν, τις συζητήσεις που άνοιξαν και τη δυνατότητα να συνεχιστεί μια κοινή προσπάθεια. Το επόμενο φεστιβάλ είναι ένας από τους στόχους. Η ουσιαστικότερη πρόκληση, όμως, είναι η συνέχεια στην καθημερινή ζωή.

Από το φεστιβάλ στην οργάνωση και τον αγώνα

Η συγκρότηση του Κόκκινου Μπλοκ έρχεται να απαντήσει ακριβώς σε αυτή την ανάγκη. Να μη μείνει η εμπειρία του Red Fest μια όμορφη ανάμνηση, αλλά να αποτελέσει αφετηρία για μια ανοιχτή πολιτική συλλογικότητα, με σταθερή παρουσία και διάθεση παρέμβασης στα μέτωπα που καλείται η νεολαία να ζήσει.

Γιατί οι ανάγκες μας δεν μπορούν να ικανοποιηθούν με μεμονωμένες εκδηλώσεις ούτε οι κοινωνικές αντιθέσεις να ξεπεραστούν με ευχές. Τα δικαιώματα στην εργασία, στην εκπαίδευση και σε μια αξιοπρεπή ζωή κατακτώνται μέσα από συλλογικούς αγώνες. Στους χώρους δουλειάς, εκεί όπου η εργοδοτική αυθαιρεσία και η εντατικοποίηση συγκρούονται με τις ανάγκες των εργαζομένων. Στις γειτονιές, όπου η ακρίβεια και η υποβάθμιση της καθημερινότητας γίνονται κοινή εμπειρία. Στα σχολεία και στις σχολές, όπου η διεκδίκηση μιας δημόσιας και ουσιαστικά προσβάσιμης εκπαίδευσης παραμένει ανοιχτό ζήτημα.

Το Κόκκινο Μπλοκ θέλει να συμβάλει στη δημιουργία αυτών των δεσμών και στην ενίσχυση των αντιστάσεων. Με την πεποίθηση ότι η συλλογική οργάνωση δεν μπορεί να υποκατασταθεί από την αναζήτηση πολιτικών σωτήρων και ότι η συμμετοχή δεν εξαντλείται στην ανάθεση της ευθύνης σε εκπροσώπους. Οι εκλογικές διαδικασίες δεν μπορούν ούτε να αντικαταστήσουν την κοινωνική κινητοποίηση και την ενεργή συμμετοχή των ίδιων των ανθρώπων στους αγώνες τους, ούτε να αλλάξουν κάτι στην πραγματικότητα.

Με καθαρό πολιτικό προσανατολισμό

Το Κόκκινο Μπλοκ παίρνει θέση απέναντι στους άδικους πολέμους και στους ανταγωνισμούς που μετατρέπουν τους λαούς σε θύματα των σχεδιασμών των ισχυρών. Στέκεται στο πλευρό του Παλαιστινιακού λαού και του αγώνα του για ελευθερία. Αντιπαρατίθεται στην εργασιακή εξάντληση, στην επέκταση του εργάσιμου χρόνου, στους μισθούς που δεν επαρκούν για τις βασικές ανάγκες και στα εργοδοτικά εγκλήματα που αναδεικνύουν το κόστος της υποταγής της ανθρώπινης ζωής στο κέρδος.

Αντιτίθεται, επίσης, στους αποκλεισμούς στην εκπαίδευση, στον ρατσισμό και στον φασισμό, είτε εκφράζονται στον δρόμο με τη βία των οργανωμένων ομάδων είτε επιχειρούν να αποκτήσουν θεσμική νομιμοποίηση. Η αντιμετώπισή τους απαιτεί όχι μόνο καταδίκη, αλλά και κοινωνική εγρήγορση, αλληλεγγύη και συλλογική δράση.

Το πολιτικό στίγμα αυτής της προσπάθειας συνδέεται με την αναζήτηση μιας άλλης κοινωνικής προοπτικής, πέρα από τα όρια που θέτει η κυριαρχία του κέρδους. Μιας προοπτικής που δεν θα αντιμετωπίζει τις ανάγκες των πολλών ως κόστος, αλλά θα θέτει στο επίκεντρο τη ζωή, τα δικαιώματα και τη δυνατότητα των ανθρώπων να καθορίζουν συλλογικά το μέλλον τους.

Κόκκινο για τους αγώνες, μπλοκ για τη συλλογική δύναμη

Το όνομα δεν είναι τυχαίο. Το κόκκινο παραπέμπει στους αγώνες, στην αλληλεγγύη και στην προοπτική μιας διαφορετικής κοινωνίας. Το μπλοκ παραπέμπει στη συλλογική παρουσία στον δρόμο, στην οργανωμένη διεκδίκηση και στη δύναμη που αποκτούν οι άνθρωποι όταν αποφασίζουν να κινηθούν μαζί.

Το εγχείρημα παραμένει ανοιχτό σε όσους και όσες συμμετείχαν στο Red Fest, βοήθησαν στη διοργάνωσή του ή αναζητούν έναν τρόπο να παρέμβουν συλλογικά στην πραγματικότητα που τους περιβάλλει. Η ανοιχτή συνέλευση της 5ης Νοεμβρίου αποτελεί το επόμενο συγκεκριμένο βήμα αυτής της προσπάθειας.

Δεν υπάρχουν έτοιμες απαντήσεις για όλα ούτε εύκολες διαδρομές προς την κοινωνική αλλαγή. Υπάρχει, όμως, η ανάγκη να ξαναχτιστούν δεσμοί, να ανοίξουν συζητήσεις, να οργανωθούν αντιστάσεις και να δημιουργηθούν συλλογικότητες με διάρκεια και ουσιαστική παρουσία.

Το Red Fest ολοκληρώθηκε. Αυτό που γεννήθηκε μέσα από τη συλλογική του διαδρομή τώρα δοκιμάζεται στην πράξη. Το Κόκκινο Μπλοκ καλείται να μετατρέψει την κοινή διάθεση σε σταθερή δράση, την αμφισβήτηση σε οργάνωση και την επιθυμία για έναν διαφορετικό κόσμο σε καθημερινό αγώνα.

Δεν βιαζόμαστε, αλλά δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο. Δεν τα ξέρουμε όλα, αλλά μπορούμε να τα αναζητήσουμε μαζί, μέσα από τη συλλογική οργάνωση και τη δράση.

Το Red Fest ήταν η αρχή. Το Κόκκινο Μπλοκ ξεκινάει!

Κινητοποιήσεων συνέχεια στην Ευρώπη

Λαός και νεολαία (προς το παρόν) δεν λένε να «μαζευτούν»

Με μεγάλο ενδιαφέρον αναμενόταν και αυτό το Σαββατοκύριακο, όσον αφορά την κλιμάκωση των λαϊκών κινητοποιήσεων σε διάφορες χώρες της Ευρώπης. Τόσο από την πλευρά των κυβερνήσεων και των αστικών τάξεων, για την αντιμετώπιση τους, όσο και από αυτή του κινήματος, των αριστερών και λαϊκών δυνάμεων. Οι συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις της εβδομάδας που μας πέρασε, ήταν ένα σημαντικό στοίχημα σε μια σειρά πόλεις της ευρωπαϊκής ηπείρου. Οι κυβερνήσεις σε κάθε χώρα προετοιμάζονταν γι' αυτό που έβλεπαν να έρχεται. Απαγορεύσεις συγκεντρώσεων, αύξηση της αστυνομοκρατίας, αυστηροποίηση των ποινών από τη μια μέρα στην άλλη, στρατιωτικές μονάδες και φασιστικές ομάδες στους δρόμους στην υπηρεσία της «τάξης» και της... τάξης τους. Παράλληλα, ασταμάτητη παραμένει η επιχείρηση συκοφαντίας και τρομοκρατίας των διαδηλώσεων, αλλά και η προσπάθεια χειραγώγησής τους ώστε να περιοριστούν σε «ειρηνικά» πλαίσια.

Τίποτα από αυτά ωστόσο δεν μπόρεσε να ανακόψει τον αγωνιστικό αναβρασμό. Εκατοντάδες χιλιάδες λαού και νεολαίας ξεχύθηκαν στους δρόμους των μεγάλων πόλεων, κάνοντας σμπαράλια τα κρατικά σχέδια των απαγορεύσεων. Το ταξικό υπόβαθρο των μαζικών λαϊκών ξεσπασμάτων δεν μπορεί να κρυφτεί. Τα αιτήματα που κυριαρχούν παντού ακουμπάνε κοινά προβλήματα. Η υπεράσπιση του δικαιώματος στην εκπαίδευση, τη λαϊκή κατοικία. Η αντίσταση στα μέτρα λιτότητας παράλληλα με την ακρίβεια και το αβίωτο κόστος ζωής. Η άρνηση της νεολαίας να ευθυγραμμιστεί με τα πολεμικά σχέδια των ιμπεριαλιστών. Η πολεμική προετοιμασία απαιτεί να θυσιαστούν οι λαοί «αύριο» στο μέτωπο και μέχρι τότε, να θυσιάζουν μισθούς, συντάξεις, δικαιώματα και ελευθερίες.

Γαλλία: Στα σκουπίδια τα τελεσίγραφα της κυβέρνησης για τις απαγορεύσεις

Για άλλο ένα Σάββατο εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές πλημμύρισαν τους δρόμους των γαλλικών πόλεων, δίνοντας έμπρακτη απάντηση στο όργιο καταστολής, τις κυβερνητικές απαγορεύσεις συγκεντρώσεων και κυκλοφορίας και τις παρακρατικές φασιστικές συμμορίες. Ο γαλλικός λαός και η νεολαία του δεν πτοήθηκε ούτε από το φασιστικό-τρομοκρατικό χτύπημα και τη δολοφονία ενός μετανάστη και τον τραυματισμό πολλών ακόμα. Μια ενέργεια που έγινε το απόγευμα της Παρασκευής, παραμονή των μεγάλων διαδηλώσεων. Αντίθετα, το γεγονός αυτό πυροδότησε νέες οργισμένες αντιδράσεις: Στην Ορλεάνη πραγματοποιήθηκαν μαζικές διαμαρτυρίες (και) με αφορμή το διήμερο συνέδριο της Εθνικής Συσπείρωσης της Λεπέν. Εργατικά σωματεία και άλλοι συλλογικοί φορείς προετοιμάζονται για την πανεργατική-πανεθνική απεργία στις 5 Νοεμβρίου.

Ισπανία: Από το στεγαστικό στο ασφαλιστικό

Το περασμένο Σάββατο πραγματοποιήθηκε στη Μαδρίτη μαζική διαδήλωση δεκάδων χιλιάδων για την υπεράσπιση των συντάξεων, απέναντι στην παραπέρα ιδιωτικοποίηση του ασφαλιστικού συστήματος. Το κίνημα για την υπεράσπιση της κατοικίας του εργαζόμενου λαού, μπορεί να συνδεθεί με διεκδικήσεις για μισθούς και συντάξεις που να καλύπτουν το κόστος ζωής.

Ήδη τα εργατικά συνδικάτα έχουν προκηρύξει απεργία στις 11/11. Παράλληλα οι αγωνιστικές εκδηλώσεις για το στεγαστικό δεν απομαζικοποιούνται, παρά την προσπάθεια προβοκαρίσματος τους από ακροδεξιά στοιχεία. Είναι ζήτημα λοιπόν που μένει να φανεί αν οι μαζικές κατασκηνώσεις στις πλατείες των ισπανικών πόλεων μετεξελιχθούν σε μαχητικότερες μορφές πάλης, όπως διαδηλώσεις και απεργίες ή αν η ερχόμενη απεργία χρησιμοποιηθεί για να εκτονώσει τις λαϊκές-αγωνιστικές διαθέσεις, εφόσον δεν έχει συνέχεια... Αυτό είναι μια κουβέντα που φαίνεται να απασχολεί την ισπανική αριστερά, σύμφωνα με κάποια δημοσιεύματα, μια και υπάρχουν συζητήσεις γύρω από την «τακτική»: αν θα δοθεί βάρος στην απεργία με ταυτόχρονη απομαζικοποίηση των συγκεντρώσεων στις πλατείες.

Πορτογαλία: Ακολουθώντας το «ισπανικό παράδειγμα»

Διαδηλώσεις σε Πόρτο, Λισαβόνα και άλλες πορτογαλικές πόλεις πραγματοποιήθηκαν την προηγούμενη εβδομάδα. Κοινό αίτημα των αγανακτισμένων κατοίκων είναι η μείωση στα πανάκριβα ενοίκια, η απαγόρευση εξώσεων, χρησιμοποίηση κενών ακινήτων για στέγαση και ανώτατο όριο στα ενοίκια.

Από την πλευρά της η κυβέρνηση επιστρατεύει από την πρώτη στιγμή την αστυνομική καταστολή με απαγορεύσεις, συλλήψεις και διάλυση των αυτοσχέδιων κατασκηνώσεων στις πλατείες. Δεν έχει καταφέρει ωστόσο ούτε αυτή, μέχρι στιγμής, να προλάβει την κινηματική έκφραση που εξαπλώνεται στις χώρες της Ευρώπης. Τα εργατικά σωματεία της χώρας έχουν προγραμματίσει πανιβηρική απεργία στις 11/11.

Γερμανία-Ιταλία: Η πολεμική υστερία φέρνει ακόμα μεγαλύτερη καπιταλιστική επίθεση

Δεν έχουν κοπάσει η διαμαρτυρίες και οι μαχητικές διαδηλώσεις στις πόλεις των δύο χωρών και η βίαιη κρατική αντιμετώπιση τους.

Στη Γερμανία το σχέδιο της κυβέρνησης για επαναφορά της υποχρεωτικής στρατιωτικής θητείας και ταυτόχρονα το πετσόκομμα των λεγόμενων κοινωνικών δαπανών (και) για χάρη του επανεξοπλισμού του γερμανικού ιμπεριαλισμού, βρίσκει συνεχείς μαθητικές αντιστάσεις. Στις 31/10 ορίστηκε νέο κινηματικό ραντεβού για τις περισσότερες μεγάλες πόλεις της χώρας.

Στην Ιταλία αντίστοιχα, πιο δυναμικά, κομμάτια λαού και νεολαίας, δεν λένε να γυρίσουν στα σπίτια τους. Η Μελόνι έδωσε εντολή εκτός των απαγορεύσεων των συναθροίσεων, για ανάπτυξη στρατιωτικών δυνάμεων στους δρόμους. Στο Μιλάνο ιδιαίτερα, στάλθηκαν 500 αλεξιπτωτιστές με εμπειρία σε εμπόλεμες καταστάσεις.

Όταν οι λαοί απαιτούν «ψωμί» και ειρήνη, τα κράτη απαντούν με εμπειροπόλεμους δολοφόνους για την καταστολή των αντιστάσεων.

Οι βίαιες συγκρούσεις στις Ιταλικές πόλεις δημιούργησε και ένα «παράδοξο» γεγονός. Τα φασιστικά αποβράσματα των οπαδικών συνδέσμων άφησαν για λίγο τα μαχαίρια, ώστε να ενωθούν μεταξύ τους και να τα ξανασηκώσουν (τα μαχαίρια), για να αντιμετωπίσουν από κοινού και για λογαριασμό του κράτους, τους μαθητές.

Βέλγιο-Αλβανία

Στις δύο χώρες οι μαθητικές και φοιτητικές διαδηλώσεις συνεχίζονται και αυτή την εβδομάδα ενάντια στο τεράστιο κόστος σπουδών σε συνάρτηση με τη μείωση του πραγματικού εισοδήματος των λαϊκών οικογενειών. Στοίχημα για τις κινητοποιήσεις, που δείχνουν να αντέχουν της κρατικής καταστολής, είναι να μην εγκλωβιστούν στον κούφιο αντικυβερνητισμό που προσπαθούν να βάλουν σαν αδιέξοδη «κατεύθυνση» οι δυνάμεις της αντιπολίτευσης, βγάζοντας λάδι την πολιτική συνολικά των αστικών τάξεων των δύο χωρών.

Αυτό θα λέγαμε είναι και το ζητούμενο για τα ευρωπαϊκά ξεσπάσματα. Να μπορέσουν μέσα από την πάλη τους και με την παρέμβαση της επαναστατικής αριστεράς να συγκροτηθούν σε αυτό τον βαθμό που δεν θα τσιμπάνε μπροστά σε κοινοβουλευτικές εναλλακτικές τύπου... Σερβίας.

Από τον Τραμπ, τη Λεπέν και τη Μελόνι, μέχρι τους ντόπιους κυβερνητικούς και τον Κασιδιάρη, εξαπολύεται μια ενορχηστρωμένη επιχείρηση ιδεολογικού χτυπήματος της αριστεράς. Όχημα αυτής, η «σύμπραξη μεταναστών και κομμουνιστών» και τα αποτελέσματα της αριστερής πολιτικής που φέρνει ποτάμια «αλλόθρησκων» που βανδαλίζουν. Γιατί, ως γνωστόν, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις που γεννούν την προσφυγιά τις διατάσσουν κάποιοι κομμουνιστές. Ή είναι κάποια αριστερή, φιλολαϊκή πολιτική που κυριαρχεί στον πλανήτη. Ας φανταστούμε να υπήρχε συγκροτημένο επαναστατικό-κομμουνιστικό κίνημα, τι «τέρατα» θα ακούγαμε...

Ουκρανία

Γιατί ο Τραμπ προωθεί τις ειρηνευτικές συνομιλίες;

Μετά τη δημοσιοποίηση της συμφωνίας Τραμπ-Πούτιν για τη διοχέτευση ρωσικού ντίζελ στην αμερικανική και παγκόσμια αγορά, δύο ήταν οι χαρακτηριστικές εξελίξεις στο ουκρανικό ζήτημα.

Αρχικά, οξύνθηκε η κόντρα Τραμπ-Ζελένσκι. Ο δεύτερος κατηγορούσε τον Τραμπ ότι με τη συμφωνία για το ντίζελ ενισχύει τον Πούτιν και προδίδει την Ουκρανία. Οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές (Γερμανία, Γαλλία, Μ. Βρετανία) έσπευσαν να υποστηρίξουν τον Ζελένσκι υποσχόμενοι αμέριστη βοήθεια. Ο Τραμπ κατηγορούσε ανοιχτά τον Ζελένσκι ότι δεν θέλει την ειρήνευση, ότι αυτός ευθύνεται για την άνοδο των τιμών πετρελαίου και βενζίνης παγκοσμίως και απαίτησε την αντικατάσταση του Ζελένσκι στο προεδρικό αξίωμα.

Ταυτόχρονα, καταγραφόταν μία ολοένα και μεγαλύτερη αδυναμία της Ουκρανίας να αποκρούσει τις διευρυμένες και σφοδρές ρωσικές επιθέσεις σε κρίσιμες υποδομές της σ' όλη την επικράτεια. Τότε «διέρρευσε» ότι «για κάποιον λόγο» δεν λειτουργούσε σωστά το πληροφοριακό σύστημα που ελέγχει ο Μασκ και προειδοποιεί την ουκρανική αεράμυνα για επικείμενα ρωσικά πλήγματα. Σ' αυτό να προσθέσουμε και την έλλειψη πυραύλων patriot από ουκρανικής πλευράς, καθώς «καθυστερούσαν» να φτάσουν στην Ουκρανία οι παραγγελίες από τις ΗΠΑ.

«Ξαφνικά» το πολιτικό κλίμα αλλάζει. Στο Όσλο της Νορβηγίας οι ειδικοί απεσταλμένοι του Τραμπ για το ουκρανικό ζήτημα, Γουίτκοφ και Κούσνερ, συζήτησαν με τον Ζελένσκι, τους ηγέτες της Νορβηγίας και Φινλανδίας και εκπροσώπους από Γαλλία, Μ. Βρετανία, Γερμανία, Πολωνία, ΕΕ και ΝΑΤΟ. Αμέσως μετά τη συνάντηση ο Γουίτκοφ επισκέφθηκε τον Πούτιν στην Αγία Πετρούπολη, ζητώντας του την επανέναρξη απευθείας τριμερών ειρηνευτικών συνομιλιών για την Ουκρανία με τη συμμετοχή ΗΠΑ, Ρωσίας και Ουκρανίας. Του κατέθεσε, μάλιστα, επικαιροποιημένες προτάσεις τερματισμού του πολέμου, τονίζοντας ότι «*υπάρχει πλέον ισχυρή ευθυγράμμιση μεταξύ ΗΠΑ, Ουκρανίας και Ευρώπης σχετικά με τα επόμενα βήματα*».

Η ρωσική απάντηση ήταν θετική, με τον ειδικό σύμβουλο του Πούτιν, Ουσάκοφ, να δηλώνει ότι η Ρωσία είναι πρόθυμη επί της αρχής να επαναλάβει τον Νοέμβριο τις τριμερείς ειρηνευτικές συνομιλίες.

Είναι φανερό ότι ο Τραμπ «άδειασε» και τον Ζελένσκι και τους Ευρωπαίους συμμάχους του. Έδειξε ότι αυτός είναι ο επικυρίαρχος, που με τις κινήσεις του ελέγχει τις εξελίξεις στο ουκρανικό ζήτημα. Μπόρεσε και έβαλε φρένο στις κολεγιές Ζελένσκι-Ευρωπαίων, που αμφισβητούσαν την πολιτική των ΗΠΑ.

Την ώρα των συνομιλιών Γουίτκοφ-Πούτιν, ο Ζελένσκι δήλωνε ότι είναι υπέρ των τριμερών συνομιλιών με ΗΠΑ

Σύνοδος Κορυφής ΕΕ

Βαθιές οι διαφωνίες... Δύσκολοι οι συμβιβασμοί

Η Σύνοδος Κορυφής του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου που πραγματοποιήθηκε στις 15-16 Οκτωβρίου 2026 στις Βρυξέλλες είχε τα γνώριμα χαρακτηριστικά των τελευταίων ετών: εντάσεις, διαφωνίες και απουσία ουσιαστικών καταληκτικών συμφωνιών, και όχι μόνο σε κρίσιμα ζητήματα. Προϋπολογισμός και ενέργεια ήταν τα επίμαχα ζητήματα, που ωστόσο στην ουσία τους αφορούν την αδυναμία διαχείρισης των γεωπολιτικών πιέσεων από ΗΠΑ, Ρωσία και Κίνα.

Το Πολυετές Δημοσιονομικό Πλαίσιο (ΠΔΠ), δηλαδή ο μακροπρόθεσμος προϋπολογισμός της ΕΕ που καθορίζει τα ανώτατα όρια των ετήσιων δαπανών της Ένωσης για πολλά χρόνια, βρίσκει άκαμπτες αντιστάσεις, που δεν αφορούν μόνο την κάλυψη της τεράστιας, και συνεχώς διευρυνόμενης, οικονομικής βοήθειας στην Ουκρανία, αλλά έχει και επιπλέον στοχεύσεις. Στα συμπεράσματα της Συνόδου παραλείφθηκε κάθε αναφορά στην επίτευξη συναίνεσης πριν από το τέλος του έτους. Η Προεδρία του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου έθεσε πάντως αυτή την προθεσμία για τις επόμενες προγραμματισμένες Συνόδους Κορυφής ώς τα τέλη Δεκέμβρη.

Ο στόχος μιας συμφωνίας μπορεί να παραμένει, αλλά όχι και η δέσμευση πολλών ηγετών, καθώς ο εκλογικός κύκλος του 2027 μάλλον θα περιπλέξει περισσότερο τα πράγματα. Ο Μακρόν παραδέχτηκε ότι δεν θα έχει πολιτική εντολή τους τελευταίους μήνες της θητείας του για να υπογράψει έναν τέτοιο προϋπολογισμό, η δε Μαδρίτη δεν αναμένεται να σχηματίσει κυβέρνηση πριν από τον Ιανουάριο.

Η συζήτηση για το ΠΔΠ αφορά τον πυρήνα της ευρωπαϊκής πολιτικής. Από τη μία πλευρά βρίσκονται κυβερνήσεις που ζητούν περιορισμό των συνολικών δαπανών και μεγαλύτερη έμφαση στην άμυνα, στην ασφάλεια των συνόρων και στην ανταγωνιστικότητα. Από την άλλη, κυβερνήσεις που επιμένουν ότι η χρηματοδότηση της συνοχής (π.χ. αγροτικά) δεν μπορεί να περιοριστεί για να καλυφθούν οι νέες ανάγκες. Ωστόσο, η αύξηση των αμυντικών δαπανών έχει δρομολογηθεί ως ο μοναδικός τρόπος για την ενίσχυση της γερμανικής, και όχι μόνο, βιομηχανίας.

Ο νέος επταετής προϋπολογισμός δεν είναι απλώς μια λογιστική διαπραγμάτευση. Καθορίζει το κατά πόσο οι Βρυξέλλες θα μπορέσουν να χρηματοδοτήσουν ταυτόχρονα (σύμφωνα με την επικαιροποιημένη λίστα) άμυνα, ενεργειακή τροφοδότηση, τεχνολογικό ανταγωνισμό κ.λπ., συνδυάζοντάς τα με περαιτέρω περικοπές «κοινωνικών δαπανών». Δηλαδή την προσαρμογή του ευρωπαϊκού προϋπολογισμού στις νέες γεωπολιτικές προκλήσεις. Για πολλοστή φορά, έτσι και στην πρόσφατη Σύνοδο, η Γερμανία και οι «Φειδωλοί του Βορρά» υπενθύμισαν στον Νότο ότι η στροφή προς τη λεγόμενη «δημοσιονομική χαλάρωση» απαντήθηκε πριν από 30 χρόνια.

Ωστόσο, είναι φανερό πλέον ότι από μια ΕΕ δύο ταχυτήτων οδεύουμε προς περισσότερες ταχύτητες. Ισπανία και Ιταλία δίνουν έμφαση στις αγροτικές επιδοτήσεις, ενώ οι χώρες της Βαλτικής επιδιώκουν αύξηση των αμυντικών δαπανών. Στην πλευρά των «φειδωλών», η Γερμανία και η Σουηδία θεωρούνται οι πιο αδιάλλακτες, ενώ η Φιλανδία θέλει να προστατεύσει τις χρηματοδοτήσεις προς τους αγρότες της. Η Γαλλία δεν έχει επιλέξει ξεκάθαρα στρατόπεδο, ενώ Βέλγιο και Λουξεμβούργο εμφανίζονται αναποφάσιστα. Ταυτόχρονα, η σύγκρουση επεκτείνεται στο ενεργειακό και τον περιορισμό του ενεργειακού κόστους, με αντιφατικό τρόπο.

Από ό,τι φαίνεται, ενισχύεται μια τάση προς παραδοσιακές μορφές! Γαλλία και Γερμανία κατέληξαν σε συμφωνία στις 16 Οκτωβρίου 2026 για τη χαλάρωση των ευρωπαϊκών περιβαλλοντικών στόχων για τις αυτοκινητοβιομηχανίες τους. Ταυτόχρονα τίθεται θέμα επανεξέτασης των βασικών χαρακτηριστικών του ETS (αφορά την εφαρμογή της δεύτερης φάσης του ευρωπαϊκού συστήματος εμπορίας δικαιωμάτων εκπομπών ρύπων), αλλά... στο πλαίσιο της απανθρακοποίησης! Έχει προηγηθεί σφοδρή σύγκρουση για το ευρωπαϊκό σύστημα εμπορίας δικαιωμάτων εκπομπών (ETS) και κυρίως το ETS2, το οποίο προβλέπει την επέκταση της τιμολόγησης του άνθρακα στις μεταφορές και στη θέρμανση από το 2028. Η Ιταλία και οι τέσσερις χώρες του Βίζεγκραντ -Ουγγαρία, Πολωνία, Τσεχία και Σλοβακία- ασκούν πίεση για αναβολή του ETS2, επικαλούμενες την επιβάρυνση των καταναλωτών.

Η συζήτηση στις Βρυξέλλες αποκαλύπτει ένα ευρύτερο πρόβλημα στην ΕΕ, πέρα από τη δυσχέρεια ελιγμών. Είναι το πώς να συνδυάσει αποφάσεις με πολιτική νομιμοποίηση από τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις ανεξάρτητα από τα σημερινά πρόσωπα. Αυτό προϋποθέτει, σε κάθε περίπτωση, ότι έχει ήδη διαμορφωθεί κοινή ευρωπαϊκή στρατηγική. Πράγμα που δεν προκύπτει!

Αντ΄ αυτού, οι Βρυξέλλες φοβούνται ενίσχυση των παραλυτικών φαινομένων, καθώς η Ευρώπη μπαίνει σε τροχιά πυκνών εκλογικών αναμετρήσεων. Το εκλογικό ημερολόγιο του 2027 έχει κάλπες σε Γαλλία, Ιταλία, Πολωνία, Φινλανδία, Εσθονία, Σλοβακία και Ελλάδα, πράγμα που περιπλέκει τις όποιες διαπραγματεύσεις, αν και οι αισιόδοξοι των Βρυξελλών επισημαίνουν ότι συμφωνίες στα πιο ευαίσθητα ζητήματα επιτυγχάνονται συνήθως κάτω από την πίεση των προθεσμιών.

Στη σκιά δύο πολέμων, οι ιμπεριαλιστές της ΕΕ αντιμετωπίζουν αυξανόμενες γεωπολιτικές πιέσεις με αντίκτυπο σε πολλαπλά μέτωπα και βασικά στο πολιτικό - οικονομικό. Από την άποψη αυτή, το πρόβλημα της ΕΕ ξεπερνά την ύπαρξη κάποιου συμβιβαστικού προϋπολογισμού. Ήδη παρατηρούνται παραλυτικά φαινόμενα στα εσωτερικά πολιτικά μέτωπα σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες, και βασικά στις ηγέτιδες δυνάμεις. Η Γερμανία διανύει την μεγαλύτερη μεταπολεμικά πολιτική κρίση, όπου διακυβεύονται σταθερές δεκαετιών. Γαλλία, Ιταλία και Ισπανία συγκλονίζονται από πολύπλευρη κοινωνική έκρηξη. Αλλά και η σοβούσα αγανάκτηση των λαών της Ευρώπης, που εξελίσσεται σιωπηλά, αποτελεί για τις ευρωπαϊκές ηγεσίες το κρισιμότερο ζήτημα, στον βαθμό που εκδηλωθεί πλήρως.

Η πρόσφατη Σύνοδος Κορυφής αποτύπωσε ανάγλυφα πως η αναζήτηση συμβιβασμών κάτω από αποκλίνουσες στρατηγικές είναι αδύνατη. «Τίποτα δεν έχει αλλάξει», δήλωσε ο πρωθυπουργός της Σουηδίας, Κρίστερσον, αποχωρώντας από τη Σύνοδο. Μάλλον εννοούσε... τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει. Ακόμη και ο Ζελένσκι εξέφρασε μια απαισιόδοξη προοπτική (απειλή!), δηλώνοντας στους δημοσιογράφους ότι, αν η Ουκρανία πέσει, 20 εκατομμύρια Ουκρανοί θα συρρεύσουν στην ΕΕ!

ΧΒ

και Ρωσία, προτείνοντας συμμετοχή και των Ευρωπαίων σ' αυτές, χωρίς για την ώρα να έχει εισακουστεί η πρότασή του. Ούτε διέφυγαν της προσοχής οι ευχαριστίες προς τις ΗΠΑ για την αποκατάσταση της εύρυθμης λειτουργίας του συστήματος προειδοποίησης των ρωσικών επιθέσεων.

Γιατί τώρα αυτή η πρωτοβουλία Τραμπ; Πρόκειται για αντιπερισπασμό και αναζήτηση νέων τακτικών κινήσεων των ΗΠΑ μπροστά στη σκλήρυνση της ρωσικής επιθετικότητας; Πρόκειται για προσπάθεια αναζήτησης ενός συμβιβασμού μπροστά στον φόβο πως μετά τον χειμώνα, και όπως δείχνουν οι εξελίξεις, η Ρωσία θα διεκδικεί και θα απαιτεί περισσότερα; Μήπως και τα δύο μαζί; Ίδωμεν.

Ενώ ο Τραμπ δηλώνει «ίσως να μην έχουμε βρεθεί τόσο κοντά στο τέλος του πολέμου» (βέβαια το έχει ξαναδηλώσει αυτό...) η Ρωσία δείχνει αρκετά προσγειωμένη. Σ' αυτό το πλαίσιο, ο Ουσάκοφ, μετά τη συνάντηση Γουίτκοφ-Πούτιν, δήλωσε ότι «*σύμφωνα με τον Γουίτκοφ, υπάρχουν ορισμένες νέες προσεγγίσεις του Ζελένσκι και των Ευρωπαίων, αν και όχι αρκετά χρήσιμες για την επίλυση της ουκρανικής κρίσης*».

Ο ρωσικός ιμπεριαλισμός ικανοποιείται από τις τελευταίες εξελίξεις, αλλά κρατά ακόμη «μικρό καλάθι», καθώς τίποτε δεν είναι προδιαγεγραμμένο. Σίγουρα, στις επιτυχίες του συγκαταλέγεται και η πρόκληση διαφωνιών, ρηγμάτων και αντιθέσεων στη Δύση.

Θα φανεί από τις εξελίξεις πόσο ισχυρή είναι η ευθυγράμμιση των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών στις κινήσεις των ΗΠΑ. Γιατί και αυτοί από την πλευρά τους προσπαθούν να παζαρέψουν τα όρια και τους όρους με τους οποίους θα υποστηρίζουν τις κινήσεις του κυρίαρχου ιμπεριαλιστή της Δύσης (ΗΠΑ). Και ήδη υπάρχουν κάποια δεδομένα. Οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές δύσκολα «θα καταπιούν» τον αποκλεισμό τους από τις συνομιλίες για την όποια ειρήνευση στην Ουκρανία, που υπολογίζεται να διεξαχθούν στο Άμπου Ντάμπι στα μέσα Νοεμβρίου.

Ήδη Δανία και Σουηδία έκφρασαν ανοιχτά τη διαφωνία τους με την κίνηση της Νορβηγίας και της Φινλανδίας να έχουν άμεσες τηλεφωνικές συνομιλίες με τον Πούτιν εν όψει των διαπραγματεύσεων για την ειρήνευση. Δανία και Σουηδία δήλωσαν ότι τέτοιες μονομερείς ενέργειες μεμονωμένων κρατών βλάπτουν την ευρωπαϊκή ενότητα και ότι η Ευρώπη πρέπει ως όλον να διεκδικήσει και να κερδίσει τη συμμετοχή της στις προσεχείς συνομιλίες που προωθούν την ειρήνη και όχι την υποταγή της Ουκρανίας στη Ρωσία.

Ο καγκελάριος της Γερμανίας Μερτς σιγοντάρισε τους Δανούς και τους Σουηδούς. Απαίτησε να συμμετάσχει και η Ευρώπη στις όποιες ειρηνευτικές συνομιλίες και προειδοποίησε να μη συμφωνηθεί η «τύχη» της Ουκρανίας από τις ΗΠΑ, τη Ρωσία και την Κίνα, υπονοώντας προφανώς τη συνάντηση που μάλλον θα έχουν οι εκπρόσωποι της γεωπολιτικής Τριάδας στο περιθώριο της συνόδου της APEC στις αρχές Νοεμβρίου.

Ο Πούτιν στις συνομιλίες με Νορβηγία-Φινλανδία δήλωσε ότι οποιαδήποτε ειρηνευτική διαδικασία προϋποθέτει την πλήρη και άνευ όρων ικανοποίηση όλων των νόμιμων συμφερόντων της Ρωσικής Ομοσπονδίας σχετικά με την Ουκρανία, ενώ πρόσφατα είχε αποκλείσει οποιαδήποτε συμμετοχή Ευρωπαίων σε διαπραγματεύσεις για ειρήνευση.

Οι διπλωματικές-πολιτικές εξελίξεις θα είναι σημαντικές το προσεχές διάστημα, ενώ την ίδια στιγμή η φονική πολεμική μηχανή στην Ουκρανία «ταΐζεται» απρόσκοπτα και από τις δύο πλευρές, με τη Ρωσία να επεκτείνει και να αναβαθμίζει τις επιθέσεις της ακόμη και στη Δυτική Ουκρανία και σε κρίσιμες υποδομές της σ' όλη την επικράτεια.

Ακόμη και με άλλη σιωνιστική κυβέρνηση θα συνεχιστεί η κατοχή και η γενοκτονία των Παλαιστινίων

Αποκάλυπτα και με ένταση χτυπούν οι σιωνιστές τους Παλαιστίνιους στη Γάζα, αλλά και στη Δυτική Όχθη.

Η ανταλλαγή πυρών σε σημείο ελέγχου του IDF βόρεια της Χεβρώνας στις 23/10 είχε ως αποτέλεσμα τον θάνατο δύο στρατιωτών και τον τραυματισμό άλλων πέντε. Ως αντίποινα εξαπολύθηκε μεγάλης έκτασης επιχείρηση εκτοπισμού των κατοίκων στις γειτονιές όπου ζούσαν οι δύο «τρομοκράτες» Παλαιστίνιοι. Σε πολλούς κατοίκους απαγόρευσαν να πάρουν ακόμα και προσωπικά τους αντικείμενα πριν κατεδαφίσουν τα σπίτια τους.

Ο Νετανιάχου δήλωσε πως, μαζί με τον υπουργό Άμυνας, σχεδιάζει μια μεγάλης κλίμακας επιχείρηση, που όμοιά της δεν έχει υπάρξει από τον Πόλεμο των Έξι Ημερών. Δέκα μέρες πριν, διέταξε τον στρατό να μην εφαρμόσει οδηγία του Ανώτατου Δικαστηρίου, με την οποία οι εκτοπισμένοι της Τζενίν, του Νουρ Σαμς και της Τουλκάρεμ θα μπορούσαν να επιστρέψουν στα σπίτια τους, γιατί «δεν είναι κάτοικοι, είναι τρομοκράτες».

Η ισραηλινή ΜΚΟ Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, Yesh Din, αναφέρει πως τον τελευταίο μήνα οι έποικοι εξαπέλυσαν πάνω από 170 επιθέσεις. Είναι η εποχή της ελαιοσυγκομιδής, ιδιαίτερα σημαντική για τους Παλαιστίνιους. Ισραηλινοί ακτιβιστές και ΜΚΟ προσπαθούν να προστατεύσουν τους αγρότες. Σε μία τέτοια επίθεση έποικοι και στρατός συνέλαβαν πολλούς και ξυλοκόπησαν 63χρονη Αμερικανίδα φωτορεπόρτερ της Washington Post. Η ίδια ανέφερε πως περίπου 80 άτομα εισέβαλαν σε ελαιώνα και τους επιτέθηκαν.

Κουκουλοφόροι έποικοι επιτέθηκαν και στον Μπερνάρ Μποντό, δήμαρχο της βόρειας γαλλικής πόλης Ουλνουά-Εμερ, τον Γάλλο γενικό πρόξενο στην Ιερουσαλήμ, τη σύζυγό του, Βέλγους και Πολωνούς προξένους. Οι διαμαρτυρίες τους προς τον στρατό κατοχής δεν εισακούστηκαν. Τους προέτρεψαν να καταγγείλουν το γεγονός σε αστυνομικό τμήμα. Ο ίδιος ο Νετανιάχου προκλητικά δήλωσε πως αμφιβάλλει για το αν συνέβησαν αυτά, καθώς δεν υπάρχουν αδιάψευστες αποδείξεις! Ίσως και να τον πίστεψαν οι χώρες των διπλωματών αλλά και η ΕΕ, καθώς η αντίδρασή τους ήταν το λιγότερο διακριτική.

Το Παγκόσμιο Επισιτιστικό Πρόγραμμα του ΟΗΕ ανακοίνωσε ότι μειώνει τη δράση του λόγω έλλειψης πόρων. Αυτή η περικοπή που δεν είναι η πρώτη, θα στερήσει τη βοήθεια από 500.000 Παλαιστίνιους.

Οι μερίδες τροφίμων έχουν μειωθεί στο μισό, σε κάποιες περιοχές φτάνει ζεστό γεύμα κάθε δεύτερη μέρα. Οι σιωνιστές εξακολουθούν να περιορίζουν τη διέλευση φορτηγών (200 την ημέρα), με τραγικές συνέπειες για την επιβίωση των ανθρώπων. Τα νοσοκομεία κάνουν έκκληση να τους επιτραπεί να εφοδιαστούν με πετρέλαιο, γιατί δεν υπάρχει άλλος τρόπος να λειτουργήσουν οι γεννήτριες.

Δημοσίευμα του διαδικτυακού ιστότοπου Middle East Eye αναφέρει ότι αιγυπτιακές κατασκευαστικές εταιρείες ερεύνησαν τοποθεσίες για το έργο «Πράσινη Ράφα» στην Κίτρινη Γραμμή που ελέγχεται από τους σιωνιστές. Πρόκειται για το σχέδιο «Νέα Γάζα» των Κούσνερ και Τραμπ για την «ανασυγκρότηση» της Γάζας, το οποίο μπορεί να συναντά δυσκολίες στην εφαρμογή του, αλλά δεν εγκαταλείπεται από τις ΗΠΑ.

Την ώρα που γραφόταν το άρθρο, ολοκληρώθηκαν οι εκλογές στο Ισραήλ. Τα πρώτα αποτελέσματα έδωσαν μικρό προβάδισμα εδρών του Νετανιάχου έναντι του Άιζενκοτ (25 και 23 έδρες αντίστοιχα). Το εκλογικό σύστημα του Ισραήλ είναι αρκετά περίπλοκο και δεν έχει κριθεί ο σχηματισμός κυβέρνησης.

Διεθνή και ελληνικά ΜΜΕ, όλο το προηγούμενο διάστημα, μετ' επιτάσεως προσπαθούσαν να δημιουργήσουν την προσδοκία πως η ήττα του Νετανιάχου θα ευνοήσει τους Παλαιστίνιους. Έκαναν, μάλιστα, τους έκπληκτους, γιατί «παρά την προεκλογική περίοδο» συνεχίζονται οι βομβαρδισμοί στη Γάζα, οι εκτοπισμοί, οι συλλήψεις, οι δολοφονίες, οι επιθέσεις εποίκων.

Εμείς θα επιμείνουμε στην εκτίμησή μας πως ελάχιστα -έως καθόλου- θα αλλάξει η στρατηγική του σιωνιστικού μορφώματος, όποιος κι αν τελικά σχηματίσει κυβέρνηση. Η κοινωνία του Ισραήλ είναι βαθιά διαποτισμένη με το δηλητήριο του ρατσισμού και του σιωνισμού. Ωστόσο, η εκλογική άνοδος των αραβικών κομμάτων αποτυπώνει και βαθιές εσωτερικές διαιρέσεις.

Το Ισραήλ κατέχει το 20% του Λιβάνου, διενεργεί επιθέσεις στη Συρία καταλαμβάνοντας μεγάλες εκτάσεις, απειλεί το Ιράν με νέες επιθέσεις, αντιμετωπίζει τις αραβικές χώρες όχι ως έθνη, αλλά ως απλές «συλλογές φυλών και εθνοτικών ομάδων», των οποίων τη σταθερότητα πρέπει να υπονομεύσει.

Ο Νετανιάχου επικρίνεται γιατί δεν ισοπέδωσε ολοκληρωτικά τη Γάζα και ακολουθεί πολιτική «ηρεμίας με κάθε κόστος». Μια «ηρεμία» που κόστισε 75.000 νεκρούς και 175.000 τραυματίες.

Ο πρώην στρατηγός Άιζενκοτ δεν θα φέρει την αλλαγή. Είναι αυτός που έδινε διαταγή να πυροβολούν στα γόνατα γυναίκες και παιδιά που διαδήλωναν ειρηνικά στην Ιερουσαλήμ. Είναι αυτός που έχει διαμορφώσει και εφαρμόσει το «Δόγμα Νταχίγια», δηλαδή τη συστηματική καταστροφή μιας περιοχής για να αναγκαστούν οι άμαχοι να σταματήσουν την αντίσταση. (Η Νταχίγια είναι συνοικία της Βηρυτού-προπύργιο της Χεζμπολάχ.)

Οι λαοί δεν πρέπει να εγκλωβίζονται σε τέτοιους λαβυρίνθους. Κανένα κόμμα δεν αναγνωρίζει το δικαίωμα του Παλαιστινιακού λαού να έχει πατρίδα. Αυτό το γνωρίζουν οι Παλαιστίνιοι και δεν παραιτούνται ούτε παραδίδουν τα όπλα.

Η αλληλεγγύη στον Παλαιστινιακό λαό, στον αγώνα του για ελευθερία, αυτοδιάθεση και πατρίδα, δεν μπορεί να εξαρτάται από κυβερνητικές εναλλαγές και διπλωματικούς υπολογισμούς. Είναι υπόθεση των λαών, που δεν έχουν τίποτα να περιμένουν από τις υποσχέσεις των ισχυρών, αλλά πολλά να κερδίσουν από την κοινή τους πάλη.

Βραζιλία

Ο Λούλα επιβίωσε, οι Αμερικάνοι πιέζουν και ο λαός στα σχοινιά

Ο 81χρονος Λούλα ντα Σίλβα με 51,8% (64,2 εκατομμύρια ψήφους) τελικά επικράτησε -ανατρέποντας όσα προέβλεπαν οι δημοσκοπήσεις μέχρι και την τελευταία στιγμή- έναντι του 45χρονου ακροδεξιού νεοφιλελεύθερου Φλάβιο Μπολσονάρου που έλαβε το 48,21% (59,8 εκατ.). Με βάση τα όσα καταγράφονται, μέσα σε ένα έντονα πολωμένο κλίμα ο Λούλα ανέτρεψε τα δεδομένα του 1ου γύρου, καταφέρνοντας να τραβήξει νέους ψηφοφόρους στην κάλπη από τη μεγάλη δεξαμενή της αποχής που ήταν στο 21%, αλλά και να επηρεάσει το αρνητικό για αυτόν κλίμα με ανακοινώσεις για επιπλέον κοινωνικές παροχές την τελευταία στιγμή. Ο Μπολσονάρου φέρεται να εγκατέλειψε τη Βραζιλία (προς τις ΗΠΑ;) υπό το βάρος δικαστικών διώξεων, χωρίς να αναγνωρίσει το αποτέλεσμα, που όμως αναγνώρισε το ίδιο του το κόμμα.

Οι εκλογές είχαν έντονο διεθνές ενδιαφέρον, όπως φάνηκε και από τις ανακοινώσεις που έβγαλαν μια σειρά από χώρες. Πρώτα από όλα Κίνα και Ρωσία χαιρέτισαν την επικράτηση Λούλα, προβλέποντας σύσφιξη διμερών σχέσεων και δυνάμωμα των κατευθύνσεων των BRICS. Η πρόεδρος της Κομισιόν επίσης αναγνώρισε τη νίκη, προβάλλοντας τις εμπορικές συνεργασίες με την Ευρωπαϊκή Ένωση. Από την αντίθετη, η αμερικανική διοίκηση μετά το αποτέλεσμα κράτησε χαμηλούς τόνους, με τον Τραμπ να δηλώνει πως δεν είχε προτίμηση για τον νέο πρόεδρο, σε αντίθεση με τους Δημοκρατικούς που χαιρέτισαν το αποτέλεσμα.

Το αποτέλεσμα της επανεκλογής Λούλα κατέγραψε ένα μοιρασμένο εκλογικό σώμα. Το φιλελεύθερο κόμμα εμφανίζεται ενισχυμένο μέσα στο Κογκρέσο, αναγκάζοντας τον πρόεδρο σε κινήσεις συνεργασιών. Ο διχασμός και η πολιτική πόλωση δείχνουν τον διχασμό της άρχουσας τάξης της Βραζιλίας, κάτι που καταγράφηκε καθ' όλη την προεκλογική περίοδο. Η παραδοσιακά κομπραδόρικη αστική τάξη της Βραζιλίας, έχοντας αναπτύξει σοβαρούς δεσμούς (εμπορικούς, ενεργειακούς, τεχνολογικούς) με την Κίνα, αντιμετωπίζει την αύξηση της αμερικανικής πίεσης που έχει στόχο να γίνει η απόλυτη και μόνη ιμπεριαλιστική δύναμη στη Λατινική Αμερική.

Η διακυβέρνηση Λούλα, αναγνωρίζοντας την ανάγκη για ανοίγματα στις ΗΠΑ (διαπραγματεύσεις για τα ορυκτά), προσπαθεί να αντισταθμίσει την αμερικανική πίεση, πατώντας πάνω σε Κίνα και Ρωσία, αλλά και αναπτύσσοντας συνεργασίες εμπορικές με χώρες της ΕΕ κυρίως μέσω Mercosur. Παρόλο τον φιλοτραμπικό προσανατολισμό, και ο Μπολσονάρου δεν θα μπορούσε ακόμη και με νίκη του να γύρει απότομα μονόπαντα αμερικάνικα καθώς η εγκατάλειψη της προσέγγισης της Κίνας θα είχε σοβαρές συνέπειες στην οικονομία (100 δισ. δολάρια ήταν οι εξαγωγές προς Κίνα το '25).

Σε διεθνές περιβάλλον με δύσκολες ισορροπίες, βραζιλιάνικες αστικές μερίδες επιδιώκουν αναβάθμιση της θέσης τους εκφραζόμενες διά στόματος Λούλα για τον «πολυπολικό κόσμο», σε μια περίοδο που η διοίκηση Τραμπ πετυχαίνει σειρά νικών με φιλοτραμπικές κυβερνήσεις σε πολλές χώρες και ένταξη αυτών στην «ασπίδα της Αμερικής».

Οι δασμοί σε βραζιλιάνικα προϊόντα, οι πολιτικές πιέσεις μέσω αστικών κομμάτων, του κρατικού μηχανισμού, ΜΚΟ, σκανδάλων, διαδικτύου και τεχνητής νοημοσύνης ήταν κάποια από αυτά που χρησιμοποιήθηκαν την προηγούμενη περίοδο και καταγγέλθηκαν από την πλευρά του προέδρου της Βραζιλίας ως προσπάθεια αμερικανικής παρέμβασης. Είναι βέβαιο πως και την επόμενη περίοδο θα λειτουργήσουν ξανά και αναβαθμισμένα στην κατεύθυνση του «δόγματος Τραμπ» για την αμερικανική ήπειρο. Η κατ' εξακολούθηση αναφορά του Τραμπ στον πόλεμο κατά των καρτέλ ναρκωτικών και των διασυνδέσεων με κυβερνήσεις στη Λατινική Αμερική, η απαγωγή Μαδούρο και η προβολή τής στρατιωτικής ισχύος των ΗΠΑ σκιαγραφούν την επόμενη μέρα στην περίοδο του άγριου ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού και της επιθετικότητας των ΗΠΑ.

Ο διχασμός της αστικής τάξης μεταφέρθηκε και στις υπόλοιπες κοινωνικές δυνάμεις αφού οι λαϊκές τάξεις δεν έχουν καταφέρει να πετύχουν ακόμη (ελλείψει αριστερών κομμουνιστικών δυνάμεων) αυτόνομη συγκρότηση και πολιτική έκφραση των συμφερόντων τους. Η εκτεταμένη φτώχεια, η άνοδος του πληθωρισμού (4,6%) που φέρνει έκρηξη τιμών και οι τεράστιες κοινωνικές ανισότητες στη 10η οικονομία στον κόσμο με τα 214 εκατομμύρια πληθυσμού είναι μια πραγματικότητα που η σοσιαλδημοκρατική τάση Λούλα δεν μπορεί να καλύψει. Άλλωστε, η φθορά της βασικά με αυτό είχε να κάνει και με την εμπέδωση από τις μάζες ότι και αυτός υπηρέτησε ένα σύστημα εκμετάλλευσης βουτηγμένο στη διαφθορά. Η απόπειρα να ενισχύσει τα επιδόματα, προβάλλοντας πως αυτό αποτελεί τμήμα

Αθέατος Κόσμος

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Βελιγράδι, Σερβία

Νίκησαν οι φοιτητές! Θα κυβερνήσουν οι τραπεζίτες και οι καθηγητές!

Ο χάλκινος ανδριάντας του Ίβο Άντριτς, έργο του γλύπτη Μιλένκο Μάντιτς, τοποθετήθηκε, το 1992 στα εκατόχρονα από τη γέννηση του μεγάλου Γιουγκοσλάβου συγγραφέα, στο κέντρο του Βελιγραδίου. Μπροστά σχεδόν στο μουσείο, που είναι αφιερωμένο στον ίδιο, σε μια άκρη του Πάρκου των Πρωτοπόρων απέναντι από το Νέο Παλάτι, που αποτελεί την έδρα του Σέρβου προέδρου, και κοντά στα κτίρια της Εθνοσυνέλευσης και του Δημαρχείου. Από την άνοιξη του 2025 το άγαλμα, του μοναδικού Γιουγκοσλάβου που πήρε ως σήμερα το Νόμπελ Λογοτεχνίας, παρέμεινε αιχμαλωτισμένο εξαιτίας του αποκλεισμού του πάρκου από υποστηρικτές του Αλεξάνταρ Βούτσιτς και την αστυνομία. Πριν 18 μήνες οπαδοί του Σέρβου προέδρου εμφανισμένοι ως «*φοιτητές που θέλουν να σπουδάσουν*» δημιούργησαν ένα καταυλισμό ως απάντηση στο ανερχόμενο αντιπολιτευτικό κίνημα που είχε επικεφαλής τους φοιτητές. Με αυτόν τον τρόπο πέτυχαν να εμποδίζουν τους διαδηλωτές κατά του Βούτσιτς να συγκεντρώνονται μπροστά στο Προεδρικό Μέγαρο. Στο χώρο που περιφράχθηκε όλους αυτούς τους μήνες με αστυνομικά κιγκλιδώματα, με το πρόσχημα της ασφάλειας και της πρόληψης επεισοδίων μεταξύ των διαδηλωτών, αποκλείστηκε και το μνημείο του Άντριτς. Βρίσκονταν εντός των «συνόρων» της «Τσάτσιλαντ»», όπως ειρωνικά ονομάστηκε ο καταυλισμός. Γι αυτό και οι αντιφρονούντες φοιτητές πανηγύρισαν για την «απελευθέρωση» του όταν τα υπολείμματα του φιλοκυβερνητικού στρατοπέδου καταστράφηκαν και ορισμένα παραδόθηκαν στις φλόγες το βράδυ των εκλογών, όταν έγινε βέβαιη η νίκη της αντιπολίτευσης. Οι λιγοστοί υποστηρικτές του Βούτσιτς, που είχαν απομείνει μέχρι την τελευταία ημέρα, αποχώρησαν, το ίδιο και οι αστυνομικοί που τους προστάτευαν, πριν οι σκηνές και οι κατασκευές που είχαν φτιάξει δεχθούν επίθεση.

Η πτώση του στεγάστρου στον σιδηροδρομικό σταθμό στο Νόβι Σαντ την 1η Νοεμβρίου 2024, πυροδότησε φοιτητικές διαμαρτυρίες και μπλόκα όπου ζητήθηκε η απόδοση ευθυνών για τον θάνατο 16 ανθρώπων. Γρήγορα το οργισμένο κίνημα, στο οποίο πρωταγωνίστησαν οι νέοι, έβαλε στον στόχο τον Σέρβο Πρόεδρο και την πολυετή διακυβέρνησή του. Η «πολιτική μαφία» όπως την αποκαλούσαν, που ήταν στην εξουσία για 14 χρόνια, έπρεπε να φύγει Δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία η αντίδραση που εκδηλώθηκε. Από καιρό η φιλοδυτική αντιπολίτευση αναζητούσε τρόπους για να εκδηλωθεί μια μεγάλη αντικυβερνητική κινητοποίηση με στόχο την ανατροπή του Σέρβου Προέδρου και του Σερβικού Προοδευτικού Κόμματος (SNS). Όχι πως δεν υπάρχουν σοβαρές κοινωνικές αιτίες, οι οποίες υποκίνησαν τις λαϊκές κινητοποιήσεις όλα αυτά τα χρόνια, ακόμη και αν αυτές, αρκετές φορές, γίνονται κάτω από «ξένες σημαίες». Η χώρα, παρά την σχετική σταθερότητα που πέτυχε μετά την Νατοϊκή στρατιωτική επέμβαση και τον ακρωτηριασμό της, συνεχίζει να αντιμετωπίζει σοβαρά οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα. Η άνιση κατανομή του πλούτου είναι εντυπωσιακή. Περίπου 20% των Σέρβων ζούν στο φάσμα της φτώχειας. Περίπου τρία εκατομμύρια (42,1%) βρίσκονται μπροστά στον κίνδυνο φτώχειας και κοινωνικού αποκλεισμού. Οι περιφερειακές ανισότητες είναι πολύ μεγάλες με την ανατολική και νότια Σερβία να είναι βυθισμένες στην ανέχεια. Η μετανάστευση παραμένει η συνηθισμένη διέξοδος για τους νέους Με ανοικτά όλα τα εθνο-πολιτικά ζητήματα που προέκυψαν από τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας (Βοσνία, Κόσοβο, κλπ) η σερβική ελίτ βρίσκεται διαρκώς σε ένα σταυροδρόμι οικονομικών και πολιτικών διλημμάτων, προκλήσεων και πιέσεων. Η ιστορική διαδρομή της, η εθνική υπόστασή της και η γεωπολιτική θέση της σε συνδυασμό με τα ανοικτά εθνοτικά/εξωτερικά μέτωπα την αναγκάζουν να αναζητά την υποστήριξη της Ρωσίας. Σε αυτά έχει προστεθεί τα τελευταία χρόνια, ως κρίσιμο ζήτημα, και το ενεργειακό. Οι οικονομικές καπιταλιστικές ευκαιρίες, η αναζήτηση επενδύσεων και οι εμπορικές συναλλαγές την ωθούν σε στενότερους δεσμούς με την Ευρωπαϊκή Ένωση. Σε αυτήν την περίπλοκη εξίσωση έχει προστεθεί και η Κίνα, η οποία τα τελευταία χρόνια έχει αναπτύξει οικονομικές σχέσεις με το Βελιγράδι και έχει πραγματοποιήσει ορισμένες σημαντικές επενδύσεις, ιδιαίτερα, στον εξορυκτικό τομέα. Στις συνθήκες μιας συναινετικής οικονομικής διεθνοποίησης αυτές οι πολύπλευρες σχέσεις θα ήταν προνόμιο. Σε συνθήκες όμως άγριου οικονομικού αν-

Πηγές και προτάσεις

ΕΠΙΣΕΦΤΕΙΤΕ την σελίδα της εκλογικής συμμαχίας «Φοιτητική Λίστα – Οι φοιτητές νικούν!» και δείτε τα βιογραφικά των 250 υποψήφιων βουλευτών.

studenti.org.rs/sr-lat/studentska_lista/

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

ταγωνισμού και πολεμικών προετοιμασιών όχι μόνο δεν είναι εύκολο να διατηρηθεί η ισορροπία αλλά προκαλούνται ισχυρές αναταράξεις. «*Δεν μπορείς να πατάς σε δύο στρατόπεδα ταυτόχρονα*»(!) δήλωσε προκλητικά η Μάρτα Κος, Επίτροπος Διεύρυνσης της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όταν, τον περασμένο Μάιο, ανακοίνωσε το πάγωμα των πληρωμών του σερβικού μεριδίου από το λεγόμενο Σχέδιο Ανάπτυξης για τα Δυτικά Βαλκάνια. Με το επιχείρημα πως διαπιστώθηκε «σοβαρή οπισθοδρόμηση» στους τομείς της δικαιοσύνης, του κράτους δικαίου και της ελευθερίας των μέσων ενημέρωσης. Η Σλοβένα(!)επίτροπος για να μην αφήσει καμιά αμφιβολία για τα πραγματικά κίνητρα του εκβιασμού συμπλήρωσε πως «*…η Σερβία (πρέπει) να ευθυγραμμιστεί πλήρως με την εξωτερική πολιτική της Ένωσης*». Η ίδια για να αυξήσει την πίεση ενόψει των εκλογών στις αρχές του Σεπτεμβρίου ακύρωσε προγραμματισμένο ταξίδι στο Βελιγράδι λόγω της «εξύμνησης» του Ράτκο Μλάντιτς ενώ έσπευσε από τους πρώτους να συγχαρεί την «Φοιτητική Λίστα» για την νίκη της.

Κάτω από τις πιέσεις ο Βούτσιτς παραιτήθηκε από το αξίωμα του Προέδρου στις 27 Σεπτεμβρίου και προκήρυξε βουλευτικές εκλογές βάζοντας υποψηφιότητα για την πρωθυπουργία σε μια αναμέτρηση στην οποία το ερώτημα δεν ήταν το αποτέλεσμα αλλά η αποδοχή του από τον ηττημένο. Η «Φοιτητική Λίστα – Οι φοιτητές νικούν!» συγκέντρωσε περίπου 2,2 εκατομμύρια ψήφους, ποσοστό 53% και 141 έδρες έναντι περίπου 1,72 εκατομμυρίων ψήφων και ποσοστού 39% και 103 έδρες για το Σερβικό Προοδευτικό Κόμμα. Η συμμετοχή στις εκλογές της, 25ης Οκτωβρίου, έφτασε στο 70% και ήταν η υψηλότερη που έχει καταγραφεί ποτέ μετά τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας. Ο Βούτσιτς, διαψεύδοντας τους φόβους ορισμένων, έσπευσε να αναγνωρίσει την ήττα του προβλέποντας πως σύντομα η νικήτρια εκλογική συμμαχία θα βρεθεί μπροστά σε αντιφάσεις και αντιθέσεις.

Από τους δρόμους και τις πλατείες στις κάλπες! Οι ηγέτες των φοιτητών που διαδήλωναν επίμονα για μήνες εκχώρησαν την δυναμική τους στην εκλογική λίστα μιας συμμαχίας στην οποία η πλειονότητα των υποψήφιων (και πλέον βουλευτών) είναι πανεπιστημιακοί καθηγητές, πρώην τραπεζίτες, μέλη της διανόησης, γνωστοί καλλιτέχνες και αθλητές με διακηρυγμένο από τους περισσότερους τον ευρω-ενωσιακό προσανατολισμό τους. Στις προεκλογικές υποσχέσεις έριξαν το βάρος στην διαφθορά και στη χρηστή διακυβέρνηση, στην ανεξαρτησία των ΜΜΕ και των θεσμών της δικαιοσύνης και πολύ λίγο στα καυτά κοινωνικά προβλήματα και στη διανομή του πλούτου. Υπερθεμάτισαν στην ανάγκη ένταξης στην Ευρωπαϊκή Ένωση αλλά απέφυγαν να μιλήσουν για ανατροπές και ρήξεις στην εξωτερική πολιτική. Μίλησαν για συνέχιση των σχέσεων με τη Μόσχα και επιμονή στην άρνηση αναγνώρισης του Κοσόβου. Στην ουσία πρόκειται για μια πλατφόρμα που επιδιώκει να ανακατανείμει την εσωτερική πολιτική εξουσία προς όφελος των πιο φιλοευρωπαϊκών αστικών δυνάμεων και να συγκεράσει σε νέες βάσεις τα ανταγωνιστικά εξωτερικά συμφέροντα παραχωρώντας μεγαλύτερο ρόλο στα ευρωπαϊκά μονοπώλια. Πολύ σύντομα θα αποδειχθεί όμως πως όλα αυτά δεν έχουν καμιά σχέση με τα συμφέροντα και τις ελπίδες των εργαζόμενων και της νεολαίας. Όσο για τον συγκερασμό των ξένων επιρροών αυτός θα είναι πολύ πιο δύσκολος τώρα που οι Βρυξέλλες θα απαιτήσουν πλήρη συμμόρφωση, ως αντάλλαγμα, της υποστήριξης που έδωσαν.

μιας κοινωνικής πολιτικής αναδιανομής του πλούτου «προς τα κάτω», έχει χάσει την αίγλη που είχε τις προηγούμενες δεκαετίες καθώς δοκιμάστηκε για σχεδόν 2 δεκαετίες.

Οι πανηγυρισμοί για το αποτέλεσμα στη Βραζιλία και στη χώρα μας από αστικά κόμματα σοσιαλδημοκρατικής αναφοράς, ΠΑΣΟΚ, Τσίπρα, ΣΥΡΙΖΑ και λοιπές αριστερές ρεφορμιστικές δυνάμεις, κατασκευάζοντας δίπολα «δημοκρατία ή τραμπισμός», αναδεικνύουν την προσπάθεια να χειραγωγηθούν οι λαϊκές διεκδικήσεις και ανάγκες πίσω από αστικές απόψεις και ανέφικτες ρεφορμιστικές αναζητήσεις. Να οριοθετηθούν από τον μονόδρομο μιας κυβερνητικής εναλλαγής μέσω του κοινοβουλευτισμού και των εκλογών.

Η «νίκη» αυτή κατά της ακροδεξιάς στροφής ξεπλένει κάθε άλλο διαχειριστή του συστήματος της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και περιγράφεται από την ανάγκη ευρείας αντισυσπείρωσης δυνάμεων που ξεκινούν από την «αριστερά» και φτάνουν στις ιμπεριαλιστικές «προστάτιδες» Ρωσία και Κίνα και τους Δημοκρατικούς στις ΗΠΑ που χαιρέτισαν και αυτοί την επανεκλογή Λούλα ντα Σίλβα. Μάλλον ο λαός της Βραζιλίας, αλλά και της χώρας μας, έξω και ενάντια σε τέτοιες απόψεις θα επανέλθει στο προσκήνιο των εξελίξεων και στην προσπάθεια να βελτιώσει τη θέση του.

Σενάρια νέας επίθεσης ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν

Το ενδεχόμενο νέας επίθεσης μεγάλης κλίμακας ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν βρίσκεται σε συνεχή επεξεργασία και κερδίζει έδαφος, καθώς η Ουάσιγκτον έχει ως μοναδική επιλογή την κλιμάκωση για να εξαναγκάσει την Τεχεράνη σε μια συμφωνία με τους δικούς της όρους γύρω από Ορμούζ και πυρηνικά. Ο μέχρι τώρα συνδυασμός αυξημένων οικονομικών κυρώσεων και ναυτικού αποκλεισμού ιρανικών λιμανιών κράτησε την αμερικανική πίεση σε ένα επίπεδο προς ώρας διαχειρίσιμο από το Ιράν και δεν κρίνεται «βιώσιμος» μακροπρόθεσμα, αφού έχει φτωχά αποτελέσματα με δυσανάλογα κόστη για τις ΗΠΑ.

Το αποτέλεσμα των ενδιάμεσων εκλογών στις 3 Νοέμβρη θα επηρεάσει αναμφίβολα τις δύσκολες – σε κάθε περίπτωση - αποφάσεις που θα παρθούν από τη σημερινή αμερικανική διοίκηση, οι οποίες όμως δεν μπορούν να ξεφύγουν από την τροχιά της όξυνσης. Αντίστοιχα, οι εκλογές στο Ισραήλ, που έγιναν σε συνθήκες αυξημένης ετοιμότητας και επαγρύπνησης του στρατού, δεν θα μπορούσαν να αλλάξουν τις στοχεύσεις του κράτους-δολοφόνου, που περιμένει τις εντολές του αφεντικού του, παρά τις ιδιαίτερες δικές του προωθημένες φιλοδοξίες.

Τα σενάρια που βγαίνουν στην επιφάνεια συγκλίνουν σε μια αμερικανοϊσραηλινή επίθεση μεγάλης έντασης που θα εκδηλωθεί μετά τις ενδιάμεσες εκλογές, ακόμα κι αν χάσουν ο Τραμπ και οι Ρεπουμπλικάνοι τα δυο σώματα του Κογκρέσου, καθώς η δυνατότητα μιας τέτοιας απόφασης θα διατηρηθεί για δυο μήνες ακόμα. Η πρόσφατη πρωτοβουλία των κρατών της «Συμφωνίας της Μέκκας» για να αποτραπεί αυτό το σενάριο μαρτυρά τη μεγάλη ανησυχία στις χώρες του Κόλπου, ιδιαίτερα της Σαουδικής Αραβίας που δέχεται απανωτά τα χτυπήματα των Χούθι.

Το CNN αποκάλυψε ετοιμασίες για χρήση του πιο ισχυρού συμβατικού όπλου (MOAB), της λεγόμενης Μητέρας Όλων των Βομβών, εναντίον ενεργειακών και πυρηνικών εγκαταστάσεων του Ιράν. Η συγκεκριμένη βόμβα έχει χρησιμοποιηθεί μόνο μια φορά, τον Απρίλιο του 2017 στο Αφγανιστάν, κατά την πρώτη θητεία του Τραμπ. Όπως και τότε έτσι και τώρα, είναι αμφίβολο κατά πόσο θα λύσει τα προβλήματα των ΗΠΑ και ίσως η απειλή της χρήσης της αποδειχθεί μόνο μέσο άσκησης ψυχολογικής πίεσης στην Τεχεράνη. Αλλά, από την άλλη, έχουμε ήδη δει ότι η σημερινή διοίκηση δεν διστάζει να προχωρήσει ακόμα και σε τυχοδιωκτικές κινήσεις για να πετύχει αυτά που θέλει.

Επίσης, πολλές ακόμα ενδείξεις συνηγορούν στην έναρξη νέων χτυπημάτων: η συγκέντρωση περισσότερων αμερικανικών στρατιωτικών δυνάμεων στην περιοχή, οι οποίες λέχθηκε ότι θα είναι σε πλήρη ανάπτυξη αρχές Νοέμβρη και θα μπορούν να εκτελέσουν τη διαταγή επίθεσης άμεσα, οι αποστολές ενίσχυσης σωμάτων πεζοναυτών, το τρίτο αεροπλανοφόρο USS Theodore Roosevelt που φτάνει, η επίδειξη της αεροπορίας του Ισραήλ με μαχητικά στα ιρανικά σύνορα.

Οι NYT επικαλούνται Αμερικανούς αξιωματούχους που αναφέρουν ότι τα σχέδια για νέες αμερικανοϊσραηλινές εντατικές επιθέσεις μετά τις ενδιάμεσες εκλογές έχουν ήδη καταρτιστεί και περιλαμβάνουν στόχους σε ηλεκτροπαραγωγικές υποδομές, πυρηνικές εγκαταστάσεις, οπλοστάσια πυραύλων και drones, αλλά όχι διυλιστήρια και πετρελαϊκές υποδομές, καθώς η αύξηση των τιμών καυσίμων έχει παράξει παγκόσμιους κλυδωνισμούς.

Αντίστοιχα, οι FT αποκάλυψαν μπλόκο του Τραμπ σε σχέδιο του Νετανιάχου για ισραηλινούς βομβαρδισμούς στις 10/10 που θα ξεπερνούσαν σε ένταση την κοινή επίθεση του Φεβρουαρίου. Η αναβολή έχει πολλές αιτίες και παραμέτρους που αξιολογήθηκαν: παρακινδυνευμένο ρίσκο πριν από τις ενδιάμεσες εκλογές, αφού ήταν αποδυναμωμένη η προοπτική μιας νίκης που θα έδινε άλλον «αέρα» προεκλογικά στον Τραμπ, ενώ αντίθετα θα επηρέαζε ακόμα πιο αρνητικά το εκλογικό αποτέλεσμα, με την εκτόξευση τιμών στα καύσιμα και την αύξηση δυσαρέσκειας στην εκλογική βάση των Ρεπουμπλικάνων.

Η σημαντικότερη όμως παράμετρος αφορά την ιρανική απάντηση. Η Τεχεράνη εδώ και καιρό μιλά για σκληρά αντίποινα, απειλώντας με ασύμμετρο πόλεμο. Ιράν και Χούθι έχουν διαμηνύσει ότι θα αντιδράσουν άμεσα, στοχεύοντας αμερικανικό προσωπικό και εγκαταστάσεις σε όλη την περιοχή της Μέσης Ανατολής, αλλά και πέρα από αυτήν. Ο Διευθυντής της Υπηρεσίας Εθνικών Πληροφοριών των ΗΠΑ διαβίβασε έκθεση στον Ρούμπιο σχετικά με τις αυξημένες δυνατότητες του Ιράν να στοχεύσει αμερικανικό προσωπικό. Οι ζημιές στις αμερικανικές βάσεις έχουν πλήξει την ασφάλειά τους και το Στέιτ Ντιπάρντμεντ έχει δώσει εντολή για αποχώρηση Αμερικανών υπαλλήλων και των οικογενειών τους από το Ριάντ, ενώ αντίστοιχη οδηγία δόθηκε για ΗΑΕ, Ιορδανία, Κατάρ και Μπαχρέιν.

Ο εκπρόσωπος των Φρουρών της Επανάστασης, Μοχεμπί, απείλησε για μακροχρόνιο πόλεμο και δήλωσε ότι υπάρχει ανανέωση του οπλοστασίου με μεγάλα αποθέματα νέων όπλων, δυνατότητα χτυπημάτων σε αμερικανικές βάσεις και στην Ευρώπη και διευρυμένη λίστα χωρών και στόχων που αφορούν από data centers, εγκαταστάσεις πετρελαίου και φυσικού αερίου έως κοπή υποθαλάσσιων καλωδίων.

Ωστόσο, και το Ιράν δέχεται συσσωρευμένη και κλιμακούμενη οικονομική πίεση, με τον πρόεδρο του κοινοβουλίου, Γκαλιμπάφ, να καλεί τους πολίτες να μειώσουν την κατανάλωση φυσικού αερίου κατά 10% ενόψει του χειμώνα, αφού υπάρχει ημερήσιο έλλειμμα εκατομμυρίων κ.μ. λόγω χτυπημάτων σε πολλές εγκαταστάσεις. Ταυτόχρονα, ποντάρει στην πολιτική αποδυνάμωση του Τραμπ, εφόσον οι Ρεπουμπλικάνοι χάσουν τον έλεγχο του Κογκρέσου, ώστε να διαπραγματευτεί με καλύτερους όρους.

Εκεί όμως που ποντάρει το Ιράν κυρίως είναι στη στήριξη της Μόσχας. Στις 19/10 ο Σ. Λαβρόφ επισκέφτηκε για πρώτη φορά από την έναρξη της επίθεσης το Ιράν και μαζί με τον Αραγτσί βεβαίωσαν ότι οι δυο χώρες είναι πιο κοντά από ποτέ! Μετά τη συζήτηση για τις εξελίξεις σε Λίβανο, Παλαιστίνη, Ουκρανία και Υεμένη προανήγγειλαν ενίσχυση οικονομικής και πυρηνικής συνεργασίας! Αυτή η ενίσχυση που ήρθε στον αντίποδα των επιδιώξεων των ΗΠΑ είναι που αναγκάζει τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό σε κινήσεις ακόμα πιο επιθετικές και απρόβλεπτες!

Αεροπλανοφόρο USS Theodore Roosevelt

Μια επίθεση ομολογία αδιεξόδων

Εδώ και μήνες το Μ-Λ ΚΚΕ έχει εξαπολύσει επίμονη επίθεση ενάντια στο ΚΚΕ(μ-λ) με επίκεντρο το ζήτημα της πολεμικής επιδρομής των ΗΠΑ στο Ιράν και την κατάσταση στη Μ. Ανατολή. Με απανωτά άρθρα –που μάλιστα επαναδημοσιεύονται!- ούτε λίγο ούτε πολύ το Μ-Λ ΚΚΕ μας κατηγορεί πως «*δεν υπερασπιζόμαστε*» τον λαό του Ιράν, πως «*κρατάμε ίσες αποστάσεις*» ανάμεσα στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και τους λαούς της περιοχής. Οι συκοφαντίες αυτές στήνονται με την επιλεκτική παρουσίαση φράσεων από άρθρα της Προλεταριακής Σημαίας και με την αποσιώπηση του ρόλου και των προτάσεων του ΚΚΕ(μ-λ) στο κίνημα και αναφορικά με την αντιιμπεριαλιστική πάλη. Παράλληλα, επιστρατεύονται από φράσεις του Μάο μέχρι τακτικές του κομμουνιστικού κινήματος πριν ή κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου για να «αποδειχθούν» οι διαστρεβλώσεις και οι ισχυρισμοί στους οποίους επιδίδεται το Μ-Λ ΚΚΕ.

Η στάση αυτή του Μ-Λ ΚΚΕ –που προφανώς είναι πολιτικά θλιβερή- οφείλεται σε δύο βασικούς λόγους.

Πρώτον, γιατί η ολοένα και πιο φανατική υποστήριξη του καθεστώτος του Ιράν («*που παίρνει μέτρα που ούτε μια επαναστατική κυβέρνηση δεν θα έπαιρνε*») και του «άξονα της αντίστασης» βυθίζουν το Μ-Λ ΚΚΕ όλο και περισσότερο στην παραίτηση από τις πραγματικές απαιτήσεις της αντιιμπεριαλιστικής πάλης. Αυτό είναι το μόνο πραγματικό αποτέλεσμα της λογικής που αναζητά σε αντιδραστικές δυνάμεις, καθεστώτα και κράτη τη στήριξη των λαών και ακόμα περισσότερο της λογικής που αναγορεύει αυτές τις δυνάμεις, τα καθεστώτα και τα κράτη σε «πρωταγωνιστές» και «καθοδηγητές» της αντιιμπεριαλιστικής πάλης των λαών! Με βάση αυτήν την αντίληψη, έφτασαν στο σημείο να αμφιβάλλουν ακόμα και για το αν θα είναι άδικος ένας γενικευμένος πόλεμος! Λες και είναι το προλεταριάτο και οι λαοί η μια πλευρά που διαμορφώνει την πορεία των ανταγωνισμών που σε όλα τα πεδία βρίσκονται σε εξέλιξη, την πορεία δηλαδή διαμόρφωσης όρων ενός γενικευμένου ιμπεριαλιστικού πολέμου!

Με αυτά τα δεδομένα, η παραίτηση που επισημάναμε εκδηλώνεται επανειλημμένα στην πράξη με τη στάση του Μ-Λ ΚΚΕ που, όχι μόνο δεν παίρνει καμιά πρωτοβουλία στο κίνημα, αλλά αρνείται να συμμετέχει και να συμβάλει σε οποιαδήποτε προσπάθεια συντονισμού και κοινής δράσης.

Δεύτερον, όλη αυτή η επίθεση –και με τα χαρακτηριστικά που έχει- διέπεται από μια έκδηλη μικροκομματική λογική. Μια λογική αφενός «συσπείρωσης» των δικών του δυνάμεων, αλλά και μια προσπάθεια αναζήτησης ενός «ακροατηρίου» που θα πειστεί ότι το Μ-Λ ΚΚΕ εκπροσωπεί τη «σωστή» μ-λ αντίληψη. Όμως, το αδιέξοδο δεν αντιμετωπίζεται με το βάθεμά του! Εξάλλου, υπάρχουν μια σειρά συλλογικότητες στο εξωκοινοβούλιο που με πιο «τολμηρό» τρόπο παρουσιάζουν καθεστώτα, αντιδραστικές ακόμα και ιμπεριαλιστικές δυνάμεις σαν προστάτες των λαών!

Σε κάθε περίπτωση, η σύνδεση μιας επαναστατικής κομουνιστικής κατεύθυνσης με τους εργαζόμενους και τη νεολαία, και η στήριξη της δεν χτίζεται με τέτοιες πρακτικές. Η υπόσταση μιας κομμουνιστικής οργάνωσης δεν θεμελιώνεται σε εκλογικά αποτελέσματα. Κρίνεται και θεμελιώνεται στη γραμμή πάλης και στην προώθησή της μέσα στο κίνημα, τον λαό και τη νεολαία. Αυτή η αλήθεια ισχύει πάντα και πολύ περισσότερο στις σημερινές συνθήκες. Η καθοδήγηση του Μ-Λ ΚΚΕ δεν δείχνει να μπορεί να αντιληφθεί αυτήν την αλήθεια και αναζητά διέξοδο σε λάθος δρόμο, προσφέροντας αρνητικές υπηρεσίες όπου φτάνει η φωνή της.

Συνεπώς, αυτά που το Μ-Λ ΚΚΕ θεωρεί σαν «προκλήσεις» προς το ΚΚΕ(μ-λ) δεν είναι παρά ομολογία των δικών του αδιεξόδων. Γι' αυτό, όσον μας αφορά, δεν κρίνουμε ότι έχει νόημα και αξία να επανέλθουμε στο ζήτημα αυτό.

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Γαλλία

Ανεβάζουν οι εργατικοί αγώνες τις αποδόσεις;

Οι αγώνες ρίχνουν ή ανεβάζουν τα spreads (τα περιθώρια διακύμανσης των επιτοκίων) αναρωτιόμασταν -ρητορικά φυσικά- το 2011 στην έκδοση *«Έγκατα και εδάφη της κρίσης»*.

Γράφαμε τότε ότι μετά τον πόλεμο είχαμε 42 χρεοκοπίες κρατών χωρίς κανένα από αυτά να διαλυθεί, αντίθετα διαλύθηκε -με τον γνωστό τρόπο- η Γιουγκοσλαβία και το Ιράκ.

Γράφαμε επίσης τότε ότι το πραγματικό ερώτημα είναι σε ποιο βαθμό και πότε οι αγώνες και οι αντιστάσεις *«θα εξαναγκάσουν το σύστημα να παραδεχτεί πως τα πραγματικά περιθώρια δεν είναι "τόσο στενά", όπως υποστηρίζεται τουλάχιστον, στον οικονομικό τομέα»*.

Ακριβώς γιατί έχουν αυξηθεί απεριόριστα τα περιθώρια ληστείας, αρπαγής ή αλλιώς «κερδοφορίας», ιδιαίτερα για τον σκληρό πυρήνα του μεγάλου κεφαλαίου παγκόσμια.

Αν αυτά γράφονταν το 2011 για μια εξαρτημένη χώρα, εννοείται ότι ισχύουν πολλαπλώς για μία χώρα του σκληρού ιμπεριαλιστικού πυρήνα, εν προκειμένω τη Γαλλία.

Κι όμως, συναγερμός έχει σημάνει, σύμφωνα με τον Οικονομικό Ταχυδρόμο, στην επενδυτική κοινότητα (sic) της Γαλλίας, η οποία «συγκλονίζεται» από τη διαφορά στις διακυμάνσεις των επιτοκίων -νάτα πάλι τα περίφημα spreads!- ανάμεσα σε Γαλλία και Γερμανία (όπου οι αποδόσεις αυξάνονται επίσης, αλλά όχι στις ίδιες τιμές με τη Γαλλία).

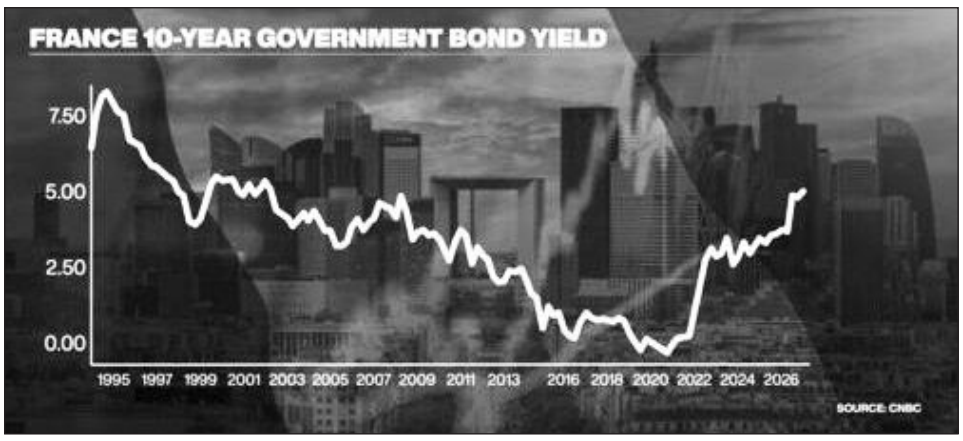
Η Σαρλότ ντε Μονπελιέ, ανώτερη οικονομολόγος για τη Γαλλία και την Ελβετία στην ING, δήλωσε ότι η αναταραχή *«προσθέτει ένα ακόμη επίπεδο αβεβαιότητας»* στις δημοσιονομικές και πολιτικές ανησυχίες που ήδη πιέζουν τα γαλλικά περιουσιακά στοιχεία. Παράλληλα, *«ενισχύει την αντίληψη ότι οποιαδήποτε μελλοντική κυβέρνηση θα δυσκολευτεί να υλοποιήσει τις μεταρρυθμίσεις και τις εξοικονομήσεις που απαιτούνται»*.

Δεν έχουν τον... καπιταλιστικό θεό τους, αφού η ανώτερη οικονομολόγος, σε σημείωμά της στις 20 Οκτωβρίου, μετά τα επεισόδια του προηγούμενου Σαββατοκύριακου, ανέφερε ότι οι αγορές μπορούν να απορροφήσουν μια σύντομη διαταραχή, όμως *«μια παρατεταμένη απώλεια εμπιστοσύνης μπορεί να έχει μεγαλύτερο αντίκτυπο»*.

Βγάλανε και συμπεράσματα:

«Το κίνημα των "Κίτρινων Γιλέκων" ενδέχεται να περιόρισε κατά 0,1 ποσοστιαία μονάδα την ανάπτυξη του γαλλικού ΑΕΠ το τέταρτο τρίμηνο του 2018, σύμφωνα με εκτίμηση της INSEE που επικαλέστηκε η ντε Μονπελιέ. Οι κινητοποιήσεις την άνοιξη του 2023, κατά τις διαδηλώσεις για τη συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση, περιόρισαν κατά περίπου 0,1 ποσοστιαία μονάδα την ανάπτυξη το πρώτο τρίμηνο, σύμφωνα με την Τράπεζα της Γαλλίας».

Πάνω από το 6,5% αυτού του ΑΕΠ όμως έχει λεηλατηθεί και «βανδαλιστεί» (μια και μιλάνε για βανδαλισμούς και λεηλασίες των διαδηλωτών) σε 19 περιπτώσεις τον τελευταίο χρόνο από ομίλους και παράγοντες της αστικής τάξης και των τραπεζών, που δεν δίνουν λογαριασμό σε κανέναν (αναπαραγωγή της ραδιοφωνικής στήλης της Οντρέ Βερνόν από το ελληνικό Infowar: «Οι λαθροπολυεθνικές κάνουν πλιάτσικο»).

Κατά τη διακυβέρνηση Μακρόν δε, έχει δεκαπλασιαστεί η περιουσία των Γάλλων δισεκατομμυριούχων, που φτάνουν να πληρώνουν λιγότερους φόρους από μία καθαρίστρια!

Όπως όμως και η «δημοσιονομική κρίση χρέους» είναι «παιδί» της κρίσης τού συστήματος της αστικής τάξης, έτσι και η συνολική κρίση είναι δικό της δημιούργημα πολύ πριν οι διαδηλωτές πλημμυρίσουν τους γαλλικούς δρόμους.

Η στασιμότητα της Γερμανίας (πρώτης οικονομίας της ΕΕ) μειώνει κατακόρυφα τη ζήτηση για γαλλικά βιομηχανικά προϊόντα, αυτοκίνητα και εξαρτήματα. Αυτό από τους οικονομολόγους ορίζεται ως «αμοιβαία καθηλωμένη ανάπτυξη».

Η μειωμένη αγοραστική δύναμη σε όλη την Ευρώπη πλήττει άμεσα τις γαλλικές εξαγωγές αγαθών πολυτελείας, κρασιών και αγροτικών προϊόντων.

Οι Ευρωπαίοι πολίτες περιορίζουν τα ταξίδια αναψυχής, μειώνοντας τα έσοδα του γαλλικού τουριστικού κλάδου, που αποτελεί βασικό πυλώνα του ΑΕΠ της χώρας.

Η γενικότερη υποτονική οικονομική δραστηριότητα στην Ευρωζώνη αντανακλάται στον γαλλικό δείκτη PMI, ο οποίος υποχωρεί λόγω έλλειψης νέων παραγγελιών.

Όλα τα παραπάνω, και κυρίως η μείωση της αγοραστικής δύναμης του κόσμου της εργασίας, έχουν προηγηθεί των «αναταραχών» και είναι αποτέλεσμα -ιδίως το τελευταίο- και των αντεργατικών πολιτικών που ακολουθούνται αλλά και της πολεμικής εμπλοκής στην Ουκρανία. Εκτός φυσικά όλων των άλλων που εξηγούν την καπιταλιστική κρίση στον μητροπολιτικό πυρήνα της.

Πέρα από το αυτοπόδεικτο, ότι δηλαδή η αναταραχή στους δρόμους επηρεάζει τις διάφορες κρατήσεις στον τουριστικό τομέα, τίποτα δεν αποδεικνύει ότι οικονομικά στη βάση της η «δημοσιονομική κρίση» είναι αποτέλεσμα των κινητοποιήσεων.

Είναι διαφορετικό πράγμα ότι σε πολιτικό επίπεδο η αδυναμία του πολιτικού προσωπικού της γαλλικής αστικής τάξης να επιβληθεί των διαδηλώσεων εκλαμβάνεται (όχι όμως μόνο από τις αγορές ομολόγων αλλά συνολικά από το σύστημα) ως «ανισορροπία» και ανεβάζει τις αποδόσεις των γαλλικών ομολόγων.

Σε μία ιστορική οικονομική περίοδο, όμως, που αυτό εμφανίζεται όχι μόνο στα γαλλικά ομόλογα αλλά και στα ομόλογα όλων των καπιταλιστικών κρατών. Θα λέγαμε μάλιστα πως σε επίπεδο κλίμακας αφορά περισσότερο τα αμερικανικά!

Αν ζούσε ο Μαρξ (που είχε χαιρετίσει την κατάκτηση του 10ωρου στη μεταβιομηχανική Αγγλία ως νίκη της πολιτικής οικονομίας της εργατικής τάξης) θα έλεγε ότι αυτή την περίοδο στους γαλλικούς δρόμους αντιπαρατίθεται η πολιτική οικονομία της εργατικής τάξης με την πολιτική οικονομία της αστικής τάξης.

Όσο και αν η πρώτη δεν διαθέτει ακόμα τους δικούς της πολιτικούς «εντολοδόχους» που θα μετατρέψουν σε ολοκληρωμένη συνείδηση αυτή την αντικειμενική αντιπαράθεση...

Εκλογές στην Ελληνική Κοινότητα Μονάχου

Την Κυριακή 18 Οκτωβρίου πραγματοποιήθηκαν στο Μόναχο οι εκλογές της Ελληνικής Κοινότητας Μονάχου και περιχώρων. Σε αυτές, η Αγωνιστική Κίνηση συμμετείχε και έλαβε 31 ψήφους, καταφέρνοντας να εκλέξει 3 μέλη στο Διοικητικό Συμβούλιο της κοινότητας.

Στην εκλογική διαδικασία συμμετείχαν συνολικά 2 συνδυασμοί, η Αγωνιστική Κίνηση στο Μόναχο και η Αγωνιστική Συσπείρωση Μεταναστών (ΑΣΥΜ), ενώ ο συνδυασμός «Δημιουργώντας Γέφυρες» αποφάσισε να μη συμμετέχει σ' αυτή την εκλογική διαδικασία.

Η συμμετοχή στις εκλογές αυτές ήταν αισθητά μειωμένη συγκριτικά με τις πρώτες εκλογές της Κοινότητας τον Νοέμβρη του 2024. Συνολικά ψήφισαν 155 μέλη από τα σχεδόν 600 της Κοινότητας, δηλαδή λιγότερο από τα μισά σε σχέση με τις προηγούμενες εκλογές. Αυτό δεν είναι τυχαίο. Συνδέεται άμεσα με την εσωστρέφεια που έδειξε τα προηγούμενα 2 χρόνια η κοινότητα συνολικά. Με λογικές περιχαράκωσης και αδιαλλαξίας από την πλειοψηφία του προηγούμενου ΔΣ (ΑΣΥΜ) κατάφεραν να αντιστρέψουν το αρχικό αισιόδοξο κλίμα, να απογοητεύσουν ένα μεγάλο κομμάτι των μελών και να τους εξωθήσουν στην αδράνεια.

Ως Αγωνιστική Κίνηση προσπαθήσαμε πολλές φορές τόσο μέσα από το ΔΣ όσο και με συζητήσεις αλλά και εκδηλώσεις που διοργανώσαμε να αντιστρέψουμε αυτό το κλίμα. Οι 31 ψηφοφόροι της Αγωνιστικής Κίνησης στο Μόναχο με τη στήριξή τους υπογραμμίζουν πως η κατεύθυνση για μια πραγματικά ανοιχτή, πραγματικά δημοκρατική και πραγματικά συμμετοχική κοινότητα είναι αναγκαία για τη δημιουργία της κοινότητας που θέλουμε και χρειαζόμαστε. Σε αυτή την κατεύθυνση σκοπεύουμε να κινηθούμε το επόμενο χρονικό διάστημα τόσο μέσα από το ΔΣ όσο και στην απεύθυνσή μας στον ελληνισμό του Μονάχου.

	2024	2026
Αγωνιστική Κίνηση στο Μόναχο	**35 (1 έδρα)**	**31 (3 έδρες)**
Αγωνιστική Συσπείρωση	198 (6 έδρες)	114 (10 έδρες)
Δημιουργώντας Γέφυρες	156 (4 έδρες)	-
Όλοι μαζί	6	-
Άκυρα	27	10
Σύνολο	422	155

Σε ποιον ανήκει το δίστιχο...

...και τι δεν κάνατε για να με θάψετε/όμως ξεχάσατε πως ήμουν σπόρος; Φυσικά το πρωτότυπο δημιούργημα ανήκει στον Ντίνο Χριστιανόπουλο. Όμως η τέχνη πάντα ακολουθεί τα δικά της μονοπάτια, εξελίσσεται, μετασχηματίζεται και αναζητεί διεξόδους με τρόπους απρόσμενους. Έτσι, η αγγλική μετάφραση του ποιήματος του Χριστιανόπουλου, *what didn't you do to bury me/but you forgot that I was a seed*, παραμορφώθηκε στο επιφανειακό επίπεδο κρατώντας την ουσία ίδια: *They tried to bury us/they didn't know we were seeds (προσπάθησαν να μας θάψουν/δεν γνώριζαν πως ήμασταν σπόροι)*.

Ίσως είναι δύσκολο να βρεθεί πότε ακριβώς έγινε η αρχή, όμως φημολογείται πως πρώτοι οι Ζαπατίστας χρησιμοποίησαν αυτό το δίστιχο για να περιγράψουν την επιμονή και αντοχή του αγώνα τους. Πάντως σίγουρα τα τελευταία χρόνια το ποίημα πήρε διαστάσεις επιδημίας: πάλι στο Μεξικό, στις κινητοποιήσεις για την εξαφάνιση των 43 φοιτητών της Αγιοτσινάπα, το ποίημα μετατράπηκε σε σύνθημα στις κινητοποιήσεις. Quisieron enterrarnos sin saber que eramos semilla. Αφίσες, πανό, πλακάτ, σκίτσα και άλλα έφτασαν το δίστιχο να θεωρείται μεξικάνικη παροιμία. Και πράγματι έτσι έγινε, ανεξαρτήτως πατρότητας.

Από το Μεξικό στις γειτονικές ΗΠΑ και τα κινήματα των μαύρων, το ποίημα του Χριστιανόπουλου πήρε νέα ανάσα με το κίνημα Black Lives Matter να το οικειοποιείται. Με τη σειρά τους οι Αφροαμερικανοί δήλωναν πως δεκαετίες θάβονται από την καταπίεση της δουλείας, της έλλειψης δημοκρατικών και εργασιακών δικαιωμάτων, από τις σφαίρες της αστυνομίας, κι όμως φυτρώνουν ξανά μέσα από τα κινήματά τους που διεκδικούν χώμα να φυτρώνουν και να ανθίζουν.

Το 2023, ο Παλαιστίνιος ποιητής Ρεφάτ Αλαρίρ, ένα μήνα πριν πεθάνει κάτω από τις ισραηλινές βόμβες, δημοσίευσε στο Instagram το συγκεκριμένο δίστιχο. Η δουλειά του με ανθολογίες Παλαιστίνιων ποιητών αλλά και η ποίησή του ίσως να ήταν ήδη γνωστές σε διάφορους κύκλους. Όμως φύτρωσαν όπως ακριβώς ο σπόρος του Χριστιανόπουλου κάτω από τα συντρίμμια της Γάζας κι από εκεί απλώθηκαν σε όλο τον κόσμο μέσα σε λίγες ώρες, καταφέρνοντας αυτό που επιδίωξαν οι σιωνιστές να μη συμβεί.

Τον Μάρτη του 2026 η Ιρλανδή μουσικός Κλερ Σαντς σε φόρο τιμής προς τρεις Παλαιστίνιους ποιητές, τον Ρεφάτ Αλαρίρ, τον Μοχάμεντ ελ-Κουρντ και τον Ραφίφ Ζιάντα, κυκλοφόρησε το τραγούδι της με τίτλο «*They tried to bury us*» που αργότερα συμπεριλήφθηκε στον ομώνυμο δίσκο. Μαζί με την αναφορά στους ποιητές, γίνεται μνεία στους μετανάστες, στους αγώνες της ιρλανδικής αντίστασης και από την άλλη στον φασισμό και την καταπίεση.

Από τον εξοστρακισμό του Χριστιανόπουλου για την ομοφυλοφιλική του ιδιότητα από τους καλλιτεχνικούς κύκλους της Θεσσαλονίκης έως κάθε γωνιά της Γης, το δίστιχο αυτό ταξίδεψε, μετασχηματίστηκε, απέκτησε νέα πνοή και υιοθετήθηκε από τους κολασμένους της Γης. Σήμανε την αντίσταση και την επιμονή στη ζωή όσων θάφτηκαν κάτω από τις φτυαριές του ιμπεριαλισμού και των κατά τόπους αντιδραστικών. Στο Μεξικό, τις ΗΠΑ, την Παλαιστίνη, αλλά και όπου αλλού μπορεί να φανταστεί κανείς, το ποίημα έγινε σύνθημα και λίπασμα αγώνων.

Η πατρότητα από τον Έλληνα ποιητή δεν αναιρεί ότι πλέον η παραλλαγή του ποιήματος αποτελεί μεξικανική παροιμία. Συχνά θα δει κανείς να αναφέρεται ως «*μεξικανική παροιμία εμπνευσμένη από τον Ντίνο Χριστιανόπουλο*». Τα τελευταία χρόνια έχει ταξιδέψει σε κάθε πιθανό κίνημα αντίστασης και διεκδίκησης. Η ουσία του αποτελεί τρόμο των καταπιεστών. Φαντάσου αυτός που θες να θάψεις να φυτρώνει ξανά και να ανθίζει!

ΣΤΕΚΙΑ

Εκτός των Τειχών
Γραβιάς 10-12, Αθήνα

Με επιτυχία πραγματοποιήθηκε στις 27/10 η εκδήλωση της Προλεταριακής Σημαίας με θέμα *Οι λαοί και η νεολαία της Ευρώπης μίλησαν, η ομορφιά βρίσκεται στον αγώνα*. Οι εισηγήσεις και η πλούσια συζήτηση που ακολούθησε ανέδειξαν πλευρές της κατάστασης που επικρατεί διεθνώς με τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις σε μια σειρά χώρες.

Απέναντι
Μιλτιάδου 3, Δάφνη

Το **Σάββατο 31/10**, στις **6:30 μμ.** θα προβληθεί η ταινία *Les Miserables* του Labj Ly. Θα ακολουθήσει συζήτηση για τον ξεσηκωμό της γαλλικής νεολαίας.

Ρωγμή
Μ. Βόγδου 20, Ξάνθη

Στις 22/10 προβλήθηκε η ταινία *Ο δρόμος*, των Γιλμάζ Γκιουνέι και Σερίφ Γκορέν.
Στις 24/10 έγινε εκδήλωση για τον ξεσηκωμό της νεολαίας στη Γαλλία.
Στις 30/10 προβλήθηκε η ταινία *Το μίσος*, του Ματιέ Κασσοβίτς.

Ζάλο
Μαστραχά 14, Ηράκλειο

Στις 23/10 έγινε συζήτηση για τον ξεσηκωμό της γαλλικής νεολαίας, στην οποία αναδείχθηκε η σημασία της συνάντησης των νεανικών κινητοποιήσεων με τους εργαζόμενους και παρουσιάστηκαν παραδείγματα αγώνων από άλλες χώρες.
Μπαρ οικονομικής ενίσχυσης έγινε στις 30/10.

Αθήνα	Αθήνα	Θεσσαλονίκη	Γιάννενα	Ξάνθη	Πάτρα	Ηράκλειο
ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ	ΣΤΕΚΙ ΑΠΕΝΑΝΤΙ	σφεντόνα	Αριστερό ΣΤΕΚΙ Νεολαίας ΚΟΥΓΚΙΟΥ 23	ρωγμή αριστερός χώρος σκέψης και δράσης	χώρος νεολαίας και εργαζομένων Ανάστροφα	ΖΑΛΟ
Γραβιάς 10-12, Εξάρχεια	Μιλτιάδου 3, Δάφνη	Συγγρού 24, 2ος όροφος	Κουγκίου 23	Μ.Βόγδου 20	Πουκεβίλ 2	Μαστραχά 14
ektostonteixon.gr	IG: steki_apenanti|FB: Στέκι Απεναντι	steki-sfentona.blogspot.com		rogmixanthi.blogspot.com	Facebook: Στέκι "Ανάστροφα"	IG: zalosteki|FB: Ζάλο

80 χρόνια από την ίδρυση του ΔΣΕ

1946-1949: Η ηρωική εποποιία ενός γνήσιου λαϊκού στρατού

Η τριετής ένοπλη αναμέτρηση του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας (ΔΣΕ) την περίοδο 1946-1949, που έμεινε στη συνείδηση του λαού μας ως «Δεύτερο Αντάρτικο», αποτελεί την κορυφαία, ηρωικότερη και πιο μεγαλειώδη στιγμή της ταξικής πάλης στην Ελλάδα του 20ού αιώνα. Γεννημένος μέσα στη βία και την τρομοκρατία του μεταβαρκιζιανού κράτους και με την τεράστια παρακαταθήκη που άφησε η νικηφόρα πορεία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στη διάρκεια της Κατοχής, ο ΔΣΕ δεν υπήρξε προϊόν τυχοδιωκτισμού ή απομονωμένων συνωμοτικών ομάδων, αλλά η αναγκαία και δίκαιη απάντηση των λαϊκών μαζών στην οργανωμένη επιχείρηση της ελληνικής αστικής τάξης και των ξένων συμμάχων της να συντριβεί κάθε ριζοσπαστική προοπτική που θα έφερνε τον λαό στην εξουσία.

Λευκή τρομοκρατία και ίδρυση του ΔΣΕ

Η απελευθέρωση της χώρας συνοδεύτηκε από μια ψευδεπίγραφη και κούφια «εθνική ομοψυχία», πίσω από την οποία η αστική τάξη και ο αγγλικός ιμπεριαλισμός μέσα από τους πολιτικούς τους εκφραστές (Δεξιά και Κέντρο) ετοίμαζαν την αντεπίθεσή τους. Οι αστικές πολιτικές δυνάμεις δεν είχαν ανακτήσει το απαιτούμενο για το σύστημα πολιτικό κύρος, είτε λόγω της ανοιχτής ή έμμεσης συνεργασίας τους με τους κατακτητές είτε λόγω της φυγής τους στο εξωτερικό και σίγουρα λόγω της αποχής τους από τον απελευθερωτικό αγώνα τον οποίο κουβάλησε στις πλάτες του το ΚΚΕ, με το ΕΑΜ και τον ΕΛΑΣ. Όμως, τα τραγικά λάθη και οι διαδοχικές υποχωρήσεις του ΚΚΕ και του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ (Συμφωνίες Λιβάνου και Καζέρτας, η αξιοποίηση μόνο του εφεδρικού ΕΛΑΣ στη μάχη του Δεκέμβρη, καθώς και η απαράδεκτη Συμφωνία της Βάρκιζας) έδωσαν τη δυνατότητα στο αστικό κράτος να ανασυγκροτηθεί και να εξοπλιστεί με την αμέριστη βοήθεια των ξένων αφεντικών.

Έτσι, με μια ευρείας κλίμακας τρομοκρατία, με διωγμούς, βασανιστήρια και δολοφονίες αγωνιστών της ΕΑΜικής Αντίστασης επιδίωξαν να ξεριζώσουν από τη συνείδηση του ελληνικού λαού την αριστερή ιδεολογία και κάθε ριζοσπαστισμό. Την ίδια στιγμή, δωσιλογικές οργανώσεις, ταγματασφαλίτες και κάθε λογής συνεργάτες των κατακτητών ενσωματώθηκαν οργανικά στους κρατικούς και στρατιωτικούς μηχανισμούς, αθωωμένοι πλήρως από το νέο καθεστώς. Χιλιάδες ΕΑΜίτες και ΕΛΑΣίτες αναγκάστηκαν να καταφύγουν στα βουνά, αρχικά μέσα από τις Ομάδες Δημοκρατικών Καταδιωκόμενων Αγωνιστών (ΟΔΚΑ), για να σώσουν τη ζωή τους.

Μπροστά στο αμείλικτο δίλημμα «υποταγή ή συνέχιση του αγώνα», το ΚΚΕ επέλεξε τον ηρωικό δρόμο. Η ίδρυση του Γενικού Αρχηγείου Ανταρτών στις 28 Οκτώβρη 1946, που μετονομάστηκε επίσημα σε ΔΣΕ δύο μήνες αργότερα, αποτέλεσε την απάντηση στη σκληρή ταξική βία, εκπροσωπώντας τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, της εξαθλιωμένης αγροτιάς και των φτωχών στρωμάτων των πόλεων.

Από τους Άγγλους στους Αμερικανούς

Η νίκη της εγχώριας αντίδρασης δεν θα ήταν ποτέ εφικτή χωρίς την απροκάλυπτη στρατιωτική, οικονομική και πολιτική επέμβαση των ξένων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Αρχικά, η Μ. Βρετανία ανέλαβε να στηρίξει την εύθραυστη αστική εξουσία με τη στρατιωτική της παρουσία και την αιματηρή καταστολή τον Δεκέμβρη του 1944. Στη συνέχεια, διαμορφώθηκε το νέο διεθνές σκηνικό «ψυχρού πολέμου» με τον λόγο του Τσόρτσιλ περί σιδηρού παραπετάσματος, την εξαγγελία του Δόγματος Τρούμαν και του Σχεδίου Μάρσαλ το 1947, καθώς και την ίδρυση του ΝΑΤΟ το 1949.

Τη σκυτάλη πήραν οι ΗΠΑ, μετατρέποντας την Ελλάδα σε προκεχωρημένο φυλάκιο της «Δύσης» και του λεγόμενου «ελεύθερου κόσμου» στον ψυχρό πόλεμο απέναντι στο σοσιαλιστικό στρατόπεδο, χρηματοδοτώντας και εξοπλίζοντας αδρά τον μοναρχοφασιστικό στρατό. Ο αγώνας του ΔΣΕ απέκτησε έτσι διεθνή χαρακτήρα, υποχρεώνοντας τις ΗΠΑ να έχουν στραμμένη την προσοχή τους στο ένοπλο λαϊκό κίνημα και να εμπλακούν άμεσα με στόχο τη θωράκιση του ελληνικού κράτους από τον λεγόμενο «κομμουνιστικό κίνδυνο».

Οι μεγάλες μάχες

Ο ΔΣΕ έδρασε ως ένας γνήσιος λαϊκός στρατός, αντλώντας πείρα από τον ΕΛΑΣ και διαθέτοντας συνειδητή πειθαρχία που συνδύαζε τη μαχητικότητα με τη δημοκρατία των συνελεύσεων σε διάφορες βαθμίδες, όπως η χαρακτηριστική δημοκρατική συνέλευση της διμοιρίας, όπου ασκούνταν κριτική και αυτοκριτική. Μεγάλη του δύναμη υπήρξαν οι άρρηκτοι δεσμοί του με τον λαό της Ελεύθερης Ελλάδας, ο οποίος τον τροφοδότησε με έμψυχο δυναμικό, τρόφιμα και ρουχισμό.

Μετά τις αποφάσεις της 3ης Ολομέλειας της ΚΕ του ΚΚΕ (12/9/1947) δημιουργήθηκε η Προσωρινή Δημοκρατική Κυβέρνηση (Δημοκρατική Κυβέρνηση του Βουνού) στις 23 Δεκέμβρη 1947, δίνοντας πολιτική υπόσταση και θεσμική έκφραση στις απελευθερωμένες περιοχές. Παρά την τεράστια ανισότητα δυνάμεων έναντι του τακτικού κρατικού στρατού, ο ΔΣΕ έβαλε στόχο τον τριπλασιασμό των δυνάμεών του, συγκροτώντας τακτικές στρατιωτικές μονάδες που έδωσαν ηρωικές μάχες. Αποκορύφωμα αποτέλεσαν οι τιτάνιες αναμετρήσεις στον Γράμμο και στο Βίτσι. Στις δύσβατες αυτές βουνοκορφές, οι μαχητές και οι μαχήτριες του ΔΣΕ πολέμησαν με απαράμιλλη αυτοθυσία, γράφοντας σελίδες ανεπανάληπτου ηρωισμού απέναντι σε έναν υπέρτερο αντίπαλο με συντριπτική υπεροπλία σε πυροβολικό, τεθωρακισμένα και αεροπορία.

Χαρακτηριστική είναι η μεγάλη μάχη απέναντι στην επιχείρηση «Κορωνίς» το καλοκαίρι του 1948, στην οποία ο ΔΣΕ διεξήγαγε έναν αγώνα θέσεων για σχεδόν 70 ημέρες. Παρά το σφοδρό σφυροκόπημα από το πυροβολικό και την αεροπορία (συμπεριλαμβανομένης της χρήσης βομβών ναπάλμ), οι αντάρτες κράτησαν τις γραμμές τους με τεράστια επιμονή. Όταν η άμυνα κάμφθηκε, ο ΔΣΕ πραγματοποίησε έναν απόλυτα επιτυχημένο στρατηγικό ελιγμό τη νύχτα της 20ής προς την 21η Αυγούστου 1948, μεταφέροντας το σύνολο των δυνάμεών του από τον Γράμμο στο Βίτσι και ανατρέποντας τα σχέδια των κυβερνητικών δυνάμεων.

Άλλη σημαντική μάχη που έδωσε ο ΔΣΕ ήταν η μάχη της Κόνιτσας (Δεκέμβρης 1947 – Γενάρης 1948), που είχε ως στόχο την κατάληψη της πόλης ώστε να ανακηρυχθεί έδρα της «Προσωρινής Δημοκρατικής Κυβέρνησης». Μπορεί να μη στέφθηκε με επιτυχία, αλλά η μάχη αυτή απέδειξε ότι ο ΔΣΕ μπορούσε να απειλεί σοβαρά αστικά κέντρα και να διεξάγει μεγάλης κλίμακας επιχειρήσεις.

Δεκάδες ήταν οι μάχες που έδωσε ο ΔΣΕ, όπως αυτή στη Μουργκάνα, το Μάλι Μάδι, τη Φλώρινα, την Καρδίτσα, τη Νάουσα κ.ά. αλλά και στην Πελοπόννησο (Αίγιο, Άγιος Βασίλειος Κυνουρίας κ.ά.) όπου, αν και αποκομμένοι οι μαχητές του από την Ελεύθερη Ελλάδα, κατάφερναν να αποκρούουν διαδοχικές εκστρατείες του μοναρχοφασιστικού στρατού, επιδεικνύοντας υψηλό ηθικό και αξιοθαύμαστη αμυντική οργάνωση. Αξιόλογη ήταν και η αντάρτικη παρουσία στα νησιά (Κρήτη, Σάμο, Ικαρία, Χίο, Λέσβο κ.ά.) Εκεί ο ΔΣΕ υπέστη σφοδρές εκκαθαρίσεις, αφού τα νησιά ήταν αποκομμένα από την υπόλοιπη χώρα αλλά και εξαιτίας της αδυναμίας ελιγμών των ανταρτών λόγω του περιορισμένου ζωτικού χώρου.

Λαογέννητοι θεσμοί και κοινωνικές δομές

Στις απελευθερωμένες περιοχές που ελέγχονταν από τις δυνάμεις του ΔΣΕ ανθούσαν λαογέννητοι θεσμοί οργάνωσης της κοινωνικής ζωής. Τα Λαϊκά Συμβούλια, τα Λαϊκά Δικαστήρια και η Λαϊκή Πολιτοφυλακή έλυναν τα καθημερινά προβλήματα του λαού, εγγυώμενοι τη λαϊκή κυριαρχία και την κοινωνική δικαιοσύνη. Ιδιαίτερη μέριμνα δόθηκε στην προστασία των παιδιών από τους βομβαρδισμούς καθώς και στη μόρφωσή τους με την ίδρυση σχολείων. Επίσης, αξίζει να αναφέρουμε και τα υπαίθρια νοσοκομεία του ΔΣΕ που λειτούργησαν στον Γράμμο, το Βίτσι και τις Πρέσπες, κρυμμένα μέσα σε δάση και σπηλιές. Με την περίθαλψη που παρείχαν έσωσαν τις ζωές πολλών τραυματισμένων ανταρτών.

Μακρόνησος, εκκενώσεις χωριών, παιδομάζωμα

Η κρατική τρομοκρατία στην περίοδο του εμφυλίου διαπερνούσε ολόκληρη την κοινωνία. Χιλιάδες κομμουνιστές και συγγενείς τους αλλά και δημοκρατικοί πολίτες φυλακίστηκαν, εξορίστηκαν ή καταδικάστηκαν από στρατοδικεία. Η Μακρόνησος μετατράπηκε στο πιο φρικτό σύμβολο του εμφυλιακού και μετεμφυλιακού κράτους, ένα κολαστήριο «αναμόρφωσης» όπου το αμερικανοστήριχτο κράτος, με απάνθρωπα βασανιστήρια, σωματική βία και ψυχολογική πίεση προσπάθησε να υφαρπάξει «δηλώσεις μετάνοιας» και να καθυποτάξει τους αγωνιστές.

Την ίδια στιγμή, το μοναρχοφασιστικό καθεστώς μεθόδευσε την απομάκρυνση των παιδιών από τα χωριά που βρίσκονταν μέσα στη ζώνη του πυρός («παιδομάζωμα» της Φρειδερίκης), αποσκοπώντας στη βίαιη ιδεολογική αφομοίωσή τους. Από την άλλη, ενώ οι φυλακές και τα ξερονήσια γέμιζαν με δημοκρατικούς πολίτες, το κράτος αξιοποιούσε στο έπακρο τους συνεργάτες των Γερμανών στην Κατοχή, αποκαλύπτοντας τον χαρακτήρα του καθεστώτος που ήθελε να επιβάλει η άρχουσα τάξη μεταπολεμικά.

Τέλος, αξίζει να σημειώσουμε και τη βίαιη εκκένωση πολλών ορεινών χωριών, με τη μετακίνηση των κατοίκων τους σε αστικά κέντρα, προκειμένου να στερηθεί ο ΔΣΕ από τη δυνατότητα στρατολόγησης νέων μαχητών και προμήθειας τροφίμων, εφοδίων κ.λπ.

Λήξη του αγώνα και πολιτική προσφυγιά

Η λήξη του Δεύτερου Αντάρτικου επισφραγίστηκε με τη συντεταγμένη υποχώρηση των τμημάτων του ΔΣΕ τον Αύγουστο του 1949, μετά το κλείσιμο των συνόρων από τη γιουγκοσλαβική ηγεσία και τις τελευταίες σκληρές μάχες στον Γράμμο και στο Βίτσι. Έτσι, αν συμπεριλάβουμε και τον απελευθερωτικό αγώνα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, έκλεισε ένας σχεδόν δεκαετής κύκλος ένοπλης αναμέτρησης του λαού μας με τους κατακτητές, την ελληνική αστική τάξη και τον ιμπεριαλισμό.

Άνοιξε, ωστόσο, ένας νέος, μακρύς δρόμος θυσιών, ο δρόμος της πολιτικής προσφυγιάς. Δεκάδες χιλιάδες πολιτικοί πρόσφυγες διασκορπίστηκαν στα κράτη της σοσιαλιστικής οικοδόμησης στην Ανατολική Ευρώπη, όπου βρήκαν αρχικά θερμή φιλοξενία, εργασία, μόρφωση, πολιτισμό και ασφάλεια, διατηρώντας ζωντανή τη φλόγα των ιδανικών τους. Αλλά κι εκεί, μετά τη ρεβιζιονιστική στροφή του 20ού Συνεδρίου του ΚΚΣΕ και την πραξικοπηματική 6η Ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ το 1956, αναγκάστηκαν να ακολουθήσουν και πάλι τον δρόμο του αγώνα, παλεύοντας ταυτόχρονα και για τον επαναπατρισμό τους, αφού για δεκαετίες δεν γίνονταν δεκτοί από το ελληνικό κράτος.

Η εποποιία του ΔΣΕ παραμένει φωτεινή και ζωντανή παρακαταθήκη για το εργατικό και επαναστατικό κίνημα. Απέδειξε με τον πιο περίτρανο τρόπο ότι οι κοινωνικές αντιθέσεις οδηγούν σε αγώνες που, όταν μπολιαστούν με την κομμουνιστική ιδεολογία, οι λαοί μπορούν να οργανώσουν την πάλη τους με συνείδηση και αποφασιστικότητα, μπορούν να αμφισβητήσουν ακόμα και τους πιο ισχυρούς δυνάστες, αφήνοντας ανεξίτηλο το αποτύπωμά τους στην ιστορία της κοινωνικής προόδου.

Σ.Σ.

σχόλια

Αναχώρηση

Ο ακροδεξιός πολιτικός Φλάβιο Μπολσονάρο, λίγο μετά την ήττα του στις εκλογές της Βραζιλίας, αναχώρησε για τις ΗΠΑ, όπου έλαβε χορήγηση διαβατηρίου και βίζας. Υπάρχει μια θέση κενή πρέσβη στην Αθήνα.

MOAB

Η «μητέρα όλων των βομβών», όπως είναι γνωστή η μεγαλύτερη μη πυρηνική βόμβα του αμερικανικού οπλοστασίου, εξετάζεται να χρησιμοποιηθεί κατά του Ιράν, σύμφωνα με αποκάλυψη του CNN. Θα γεννήσει παιδιά ακρωτηριασμένα.

Φυγή

«Είναι καιρός να φύγει ο Ζελένσκι», έγραψε σε ανάρτησή του στο «Χ» ο Ίλον Μασκ, μέσω νέων ερωτημάτων σε ό, τι αφορά την υποστήριξη των ΗΠΑ προς το πρόσωπό του. Με ένα ιπτάμενο τέσλα.

Σκούπα

Ο υπουργός Μ. Χρυσοχοΐδης προανήγγειλε κυβερνητική «σκούπα» σε διαμερίσματα της Αθήνας όπου ζουν 20-30 μετανάστες. *«Θα τους πετάξουμε έξω, να πάνε στην πατρίδα τους»*. Θα μπορούν να ενοικιάζονται σε δεκάδες τουρίστες.

Αποχαιρετιστήριο

Το δικό του συλλυπητήριο μήνυμα έστειλε ο Αλέξης Τσίπρας στον Γιώργο Βαρδινογιάννη, ο οποίος έφυγε από τη ζωή σε ηλικία 90 ετών. *«Ωραίος, μάγκας, αυθεντικός Παναθηναϊκός. Καλό ταξίδι, Καπετάνιε!»*. Με δυο νεκρούς ναύτες της Motor Oil συνοδεία.

Ομάδα

Την επίσημη ίδρυση της ομάδας Israel Allies [«Σύμμαχοι του Ισραήλ»] στους κόλπους του ελληνικού Κοινοβουλίου ανακοίνωσε ο βουλευτής και πρώην υπουργός της ΝΔ Κώστας Τσιάρας, ο οποίος θα αναλάβει και πρόεδρός της από κοινού με τον Χάρη Θεοχάρη. Η Κνεσέτ του Αχιλλέα.

Μετονομασία

Κατά τη διάρκεια ομιλίας του σε προεκλογική συγκέντρωση στην Τζόρτζια, ο Αμερικανός πρόεδρος ανέφερε ότι είχε προτείνει σε στελέχη της Google να δοθεί το όνομα *«Ωκεανός Τραμπ»* είτε στον Ατλαντικό είτε στον Ειρηνικό Ωκεανό. Ωκεανός αλαζονίας.

Απαγορεύσεις

Ο Γάλλος Πρόεδρος Εμανουέλ Μακρόν δήλωσε ότι οι διαδηλώσεις που θεωρούνται «παράνομες» θα απαγορευτούν τις επόμενες ημέρες, ενώ σε οργανωμένες ομάδες, όπως τα συνδικάτα, θα προταθούν εναλλακτικές διαδρομές για τις πορείες προκειμένου να «προστατευθούν οι επιχειρήσεις». Της γαλλικής αστυνομίας.

Εισβολή

Ο Ισραηλινός πρωθυπουργός Μπενιαμίν Νετανιάχου, αναφερόμενος στις διαδηλώσεις, δήλωσε ότι η Γαλλία *«υπέκυψε στην εισβολή του εξτρεμιστικού Ισλάμ»*, σε συνέντευξή του στο γαλλόφωνο τηλεοπτικό δίκτυο i24News. Και των ακροαριστερών αντισημιτών.

Συναθροίσεις

Την απαγόρευση του συνόλου των δημόσιων υπαίθριων συναθροίσεων από τις 9.00 ως τις 21.00, σε τμήμα του κέντρου της Θεσσαλονίκης σήμερα 28 Οκτωβρίου ανακοίνωσε η Αστυνομία. Μόνο οι συναθροίσεις όπλων επιτρέπονται.

Αναμένοντας την επανάσταση στις... κάλπες

Το ξέρατε ότι *«στις δυτικές δημοκρατίες οι πραγματικές επαναστάσεις γίνονται στις κάλπες και όχι στους δρόμους»*; Η συγκεκριμένη δοξασία, που εξυμνεί τις εκλογές ως απόλυτο μέσο κοινωνικής αλλαγής, διαδίδεται όλο και πιο έντονα, με φόντο τον τρόμο που προκαλεί στις «ευρωπαϊκές αυλές» ο ξεσηκωμός της νεολαίας, αλλά και τμημάτων του λαού και της εργατικής τάξης στην Ευρώπη. Πρόκειται για έναν ακραίο κοινοβουλευτικό κρετινισμό, που αν ληφθεί στα σοβαρά, σημαίνει ότι «εμείς», οι «ανήκοντες στη Δύση» βιώνουμε εν δυνάμει μια επανάσταση κάθε 4 περίπου χρόνια! Όπου οπλισμένοι με... ψηφοδέλτια «επαναστάτες» ανατρέπουν, αν το επιθυμούν, συστήματα και καθεστώτα, χωρίς μάλιστα σοβαρή αντίδραση των... αντεπαναστατών!

Διαβεβαιώνουν, φυσικά, ότι οι εποχές των «αιμοβόρων» επαναστάσεων έχουν ευτυχώς παρέλθει, αφού πλέον διαθέτουμε κάλπες για να... επαναστατούμε. Η Γαλλική Επανάσταση μπορεί να ξέσπασε και να επικράτησε χάρη στην... γκιλοτίνα. Η Ελληνική Επανάσταση μπορεί να κερδήθηκε με «φωτιά και τσεκούρι», αλλά σήμερα... πληκτρολογούμε κατά κανόνα ελεύθερα και απολαμβάνουμε «ακίνδυνες» -αν και οδυνηρές- επαναστάσεις ψηφίζοντας ότι «μας αρέσει» (προσεχώς, ίσως και από τον καναπέ μας!), οπότε είναι μεν «νόμιμο» να διαμαρτύρεσαι αλλά... όχι «μοντέρνο» να εξεγείρεται κανείς αγωνιζόμενος στον δρόμο.

Είναι πράγματι απελπιστική η προσπάθεια των οπαδών της «κοινοβουλευτικής εξέδρας» να διώξουν τον κόσμο από τον δρόμο «επαναστατικοποιώντας» τις εκλογές. Είναι αστείο να θεωρεί κανείς ότι οι νέοι, οι εργαζόμενοι, οι φτωχοί οφείλουν να καθίσουν ήσυχα και ωραία στον δωμάτιό τους, αναμένοντας τις εκλογές όπου θα αποφασίσουν ποιος θα τους σώσει. Κι όλα αυτά, για να μην προσβάλουν τα ήθη και τα έθιμα των «δυτικών δημοκρατιών».

Στο μεσοδιάστημα θα καλούμαστε να υποταχτούμε στις βάρβαρες πολιτικές των κυβερνήσεων που ανέδειξαν οι προηγούμενες εκλογές: φτώχεια, κοινωνική και εργασιακή ανασφάλεια, πολεμικές οικονομίες και απειλή γενικευμένου (με ελληνοτουρκικό άρωμα) πολέμου, που θα μας πετάξει από το κοινωνικό περιθώριο στα πεδία των σφαγών. Νομίζουν ότι όλα θα εξελιχθούν ομαλά, επειδή πλούσιοι και φτωχοί, διαδηλωτές και ΜΑΤατζήδες, «βάνδαλοι» και ευυπόληπτοι πολίτες προσέρχονται ελεύθερα στις κάλπες, για να πραγματοποιήσει ο καθένας τη δική του μικρή «επανάσταση».

Ειδικά στην Ελλάδα, όμως, δεν ισχύουν όλα αυτά που συμβαίνουν στη Γαλλία, στην Ιταλία, στην Ισπανία, στο Βέλγιο, στην Αλβανία κ.λπ... Έτσι διαβάζουμε! Γιατί «ωριμάσαμε» πολιτικά και διαπιστώσαμε ότι με πλατείες, απεργίες και αγώνες δεν φεύγουν τα μνημόνια! Δεν εμποδίζεις τη φτωχοποίηση του λαού. Δεν βρίσκεις σπίτι. Βέβαια, ούτε με τις εκλογές γίνονται όλα αυτά αλλά... ΟΚ. Αφού «ακολουθήσαμε» τις οδηγίες τους και τις αρχές της «δυτικής δημοκρατίας», αφού αναθέσαμε την ανατροπή των μνημονίων στις εκλεγμένες κυβερνήσεις που προέκυπταν κάθε φορά από τις κάλπες, φτάσαμε στα γνωστά αποτελέσματα. Τώρα, συνθήκες ανωμαλίας δημιουργούν όχι οι πολιτικές φτώχειας και πολέμου, αλλά οι «βίαιες εξεγέρσεις» ενάντια σε αυτές τις πολιτικές. Τώρα τα «τέρατα» εκτρέφονται από τους διαδηλωτές και όχι από αυτούς που αναζητούσαν, τότε, μια... σοβαρή Χρυσή Αυγή και, τώρα, έναν «ευεργέτη» Κασιδιάρη, με το μαχαίρι καλά κρυμμένο στη θήκη.

Πριν από την όποια εκλογική νοθεία (και χάρη εκλογικού νόμου), προηγείται η νοθεία των συνειδήσεων και η καταστολή κάθε διαφορετικής προοπτικής. Για να είναι, τελικά, οι ψηφοφόροι που φταίνε, αφού ψηφίζουν... μνημόνια, θυσίες, φτώχεια, φασισμό και πόλεμο! Πράγματι, ευφάνταστο το κοινοβουλευτικό παιχνίδι.

Τέρατα και τερατώδεις πολιτικές έχουν βγάλει έως τώρα οι κάλπες, με τη βοήθεια και όσων καταγγέλλουν τις κινητοποιήσεις ως αναποτελεσματικές. Τίποτα δεν προοιωνίζει ότι αυτό θα αλλάξει, όσο σκεφτόμαστε εκλογικά και εντός καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Αλήθεια, σε τι ακριβώς δεν υπάρχει εναλλακτική; Απέναντι σε αυτούς που σέρνουν τον χορό για ενδεχόμενη μαζική εξόντωση της ανθρωπότητας;

Δεν χρειάζεται να επιχειρηματολογήσουμε για το πόσο «δημοκρατίες» είναι οι «δυτικές δημοκρατίες» (του Τραμπ, του Μακρόν ή του Μητσοτάκη κ.λπ.). Πόσες ανατροπές, και μάλιστα πραγματικές, φέρνουν οι κάλπες τους. Τα προεκλογικά προγράμματα και οι πολιτικές τους εμπεριέχουν τόση βία που δεν θα μπορούσαν να σηκώσουν πολλές γενιές εξεγερμένων. Η επίκληση για «ειρηνικές διαδηλώσεις» γίνεται με δόλο, γιατί ελέγχονται και χτυπιούνται πιο εύκολα, γιατί μπορούν να οδηγηθούν πιο εύκολα στην κάλπικη «λύση» των εκλογών, που ήταν και θα παραμείνει ένας κατεξοχήν μηχανισμός λαϊκής εκτόνωσης της δυσαρέσκειας, μιας δήθεν «συναίνεσης» στη βαρβαρότητα, ένας μηχανισμός ανανέωσης και αναπαραγωγής της εξουσίας.

Υπάρχουν φασιστικές δικτατορίες που προέκυψαν (με... υψηλή ανάθεση και διορισμό) από την κάλπη. Αφού διευκολύνθηκαν από τον κοινοβουλευτικό κρετινισμό όσων ήλπιζαν ότι θα τις αποφύγουν. Αντίθετα, οι μαζικές λαϊκές και εργατικές κινητοποιήσεις είτε απέτρεψαν, είτε απονομιμοποίησαν τις δικτατορίες.

Μπορεί η κυβέρνηση της ΝΔ και το κράτος, όπως και κάθε κράτος και κυβέρνηση του «νόμου και της τάξης», να αξιοποιούν τα «μπάχαλα» (ή και να τα σχεδιάζουν κιόλας), ώστε να ποινικοποιήσουν τη λαϊκή αντίδραση και οργή.

Μπορεί η καθεστωτική αριστερά να υποτάσσεται ξεδιάντροπα στον κοινοβουλευτισμό, χωρίς να λογαριάζει πόσες τραγωδίες προκάλεσε αυτή η υποταγή. Μπορεί οι ενσωματωμένες ηγεσίες της αριστεράς να επενδύουν για καιρό στις «αντεπιθέσεις» στη βουλή, στο να «κοκκινίσουν οι κάλπες από άκρη σε άκρη» για... πραγματική «σταθερότητα για τον λαό», όμως: πόσο ισχυρή είναι, για πόσο και για πόσους μπορεί να διατηρηθεί η αυταπάτη ότι *«οι πλούσιοι θα μας επιτρέψουν να τους στερήσουμε τα πλούτη με την ψήφο μας»*, ότι ο ιμπεριαλισμός-καπιταλισμός, που βαρύνεται με τρομερά εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας, θα σεβαστεί την ετυμηγορία του «κυρίαρχου λαού».

Συνεπώς, η συμμετοχή ή όχι στις εκλογές τους δεν είναι ποτέ ζήτημα αρχής. Είναι αποτέλεσμα ανάλυσης της συγκεκριμένης συγκυρίας. Μια συγκυρία όπου οι τρομαγμένες «δυνάμεις της Ευρώπης» ρίχνουν παντού το σύνθημα «ψηφίστε μας!» γιατί θα σας ρίξουμε στα σκυλιά του φασισμού. Σήμερα, επομένως, η «πολιτική ωριμότητα» της εργατικής τάξης δεν κρίνεται τόσο στις κάλπες όσο στο πόσο ενισχύεται στις γραμμές της η κατεύθυνση του ανυποχώρητου και αποφασιστικού αγώνα.

προσανατολισμός